

ESRA NURAY SEZER

Ulla Nasıl Müslüman Oldu

ULLA NASIL MÜSLÜMAN OLDU
ESRA NURAY SEZER

Esra Nuray SEZER

Kahramanmaraş Ekinözü ilçesinde dünyaya geldi. Ev İdaresi Yüksek Okulu mezunu. 16 yaşında günlük bir gazetede yazı hayatına atıldı. 17 yaşında bir derginin hanım sayfasını hazırladı. 1991-2001 yılları arasında özel bir radyoda “Kadının Penceresi ve Aile Okulu” programını hazırlayıp sundu. Yurt içi ve yurt dışında “Aile İçi İletişim” seminerleri vermektedir. Evli, bir kız ve bir erkek çocuk annesidir.

Yayınlanmış eserleri şunlardır:

- Bir Genç Kız Yetiştiriyor
- Genç Kızlara Özel
- Aile Okulu
- Kadın Olmak Zor
- Ah Şu Eşler
- Bizi Bırakma Anne
- Evim, Eşim ve Kedim
- Ulla Nasıl Müslüman Oldu?

Ulla Nasıl
Müslüman Oldu

ESRA NURAY SEZER

ULLA NASIL MÜSLÜMAN OLDU

Copyright © Gül Yurdu Yayınları, 2006

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Ali BUDAK

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Necmi TOPAL

ISBN
975-9105-12-8

Yayın Numarası
13

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Kasım 2006

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Gül Yurdu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.gulyurduyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

İbret dolu bir hayat hikâyesi	7
Ulla nasıl Müslüman oldu?	13
Hayatı sorguluyorum.....	19
Hayatımı alt üst eden olay.....	25
Galiba hamileyim.....	31
Kızım dünyaya geliyor	35
Türkiye'ye dönüyoruz	41
Artık İstanbul'dayız	45
İslâmiyet mi? Hristiyanlık mı?	49
Eşim tekrar Almanya'ya dönüyor.....	57
Artık hayatta yapayalnızdım	63
Nihayet İslâmiyet'le tanışıyorum.....	67
Evlenmeye karar veriyorum.....	73
Beklenmedik bir teklif ve ikinci bahar.....	81
Annem de Müslüman oluyor.....	89
Acısıyla tatlısıyla hayat devam ediyor.....	105
İkinci eşimden de ayrılıyorum	115
Risale-i Nur'u tanıyorum	123
Ben, Sekizinci Söz'deki bedbaht kardeşim.....	127
Gecenin düşündürdükleri	135
Sessizliği çınlatan telefon sesi	141
Alman gözü ile İslâm dini	149

İBRET DOLU BİR HAYAT HİKÂYESİ

Başta Allah'ın selamı, bereketi, rahmeti, muhabbeti ve hidayet-i Kâinatın Efendisi'ne, sonra onun izinde sadakatle yürüyen, hayatının her anını onun hayatına benzeterek yaşamaya çalışan insanların üzerine olsun.

Bu hayat hikâyesini anlatmadaki asıl gayem, benim gibi yıllarca gaflet ve günah dolu bir hayat yaşayan, acılar ve musibetlerle mücadele eden, çile çeken bir insanın nasıl İslâm'la şereflendiğini ve onun nuruyla nasıl mutlu sona ulaştığını anlatmak, başkalarına da ışık tutmak ve ibret olmak istememdir.

Benim amacım, bu asrın mutluluğa aç insanlarının sandığı gibi saadetin maddede, şöhrette, parada pulda olmadığını; asıl mutluluğun İslâm'da ve onun dairesinde yaşanmış bir hayatla mümkün olabileceğini "bir Avrupalı" olarak itiraf ve ispat etmektir. Kendi hayatımı bir numune, bir delil gibi gözlerinizin önüne sererek bu gerçeği daha net görmenizi sağlamak, daha yolun başında olan gençlere yanlış girmeden önce doğruları göstermektir.

Hatırlayın lütfen... Bir zamanlar Almanya'da yaşamak uğruna ne yuvalar yıkıldı. Ne kadar kadın, erkek ve çocuk bu

yolda ahlâkını, hayatını, mutluluğunu kaybetti. Elbette bunun suçu sadece Almanya'ya veya Batı'ya yüklenemez. Bizim de çok hatalarımız ve eksiklerimiz oldu. En başta kendi dinimizden ve Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) sünnetinden habersiz yaşamamız bu yıkıma zemin hazırladı. Kendinden bîhaber yaşayan insanımız, özündeki elmasa yönelmek yerine, bir cam parçasına, "Avrupalı" olmaya karar verdi. Ve bu uğurda çamurlara batmayı göze aldı.

Bugün de pek bir şey değişmiş sayılmaz. Hâlâ aynı şaşkınlık devam ediyor. Onlar gibi giyinmek, onlar gibi konuşmak, onlar gibi yaşamak uğruna nice sefihlikler, ahlâksızlıklar yaşıyor. Hatta aile hayatımızı bile tehdit edebilecek çarpıklıklara, yanlış insan ilişkilerine televizyonlardan, gazetelerden şahit oluyor, üzülüyoruz.

Ne yazık ki insanlar, işin aslının öyle sandıkları gibi olmadığını, bu zehir kusan ve sözde "medeniyet" diye bilinen dünyaya girdikleri zaman fark ettiler. Mutlu olacaklarını, gerçek huzuru elde edebileceklerini sandılar. Fakat heyhat! Zehirli balı yiyen, zehrin verdiği sancıdan kurtulup da nasıl mutlu olabilirdi ki?

İnsan maddeten zirveye bile çıksa, imanla, İslâmiyet'le ruhunu ve kalbini doyurmadığı müddetçe hakiki mutluluğu elde edemez. Onlar da elde edemediler. Kameralar ve ışıklar altında zorla gülmeye, tebessüm etmeye çalışsalar da yalnız kaldıklarında onların da yürekleri kan ağladı. Hem zaten ruhu cehennem azabı çeken, ama bedeni sureten cennette olan bir insan hakiki saadeti ve mutluluğu tadabilir mi?

Hep mutlu olmaya, mutlu gözükmeye çalışıyorlar. Hayatları ancak böyle yaşanırsa gerçekten "hayat" olur sanıyorlar. Gün gelip de upuzun sandıkları, fakat aslında kısacık olan

ömürleri son bulduğunda, arkalarına şöyle bir dönüp bakma fırsatları olmuyor. O zaman kocaman bir hiçten başka ellerinde bir şey kalmadığını, üzüntü içinde fark ediyorlar. Günah ve isyan dolu amel defterleri yanlarında, Yaratıcı'nın rahmetinden umutsuz bir şekilde kabre giriyorlar.

Hayatlarını, bir kez olsun Yaratıcı'yı düşünmeden, el açıp boyun bükmeden, günahları için gözyaşı dökmeden, maneviyattan habersiz yaşayarak kabre giriyorlar, Münker ve Nekir'in karşısına hazırlıksız ve mahcup çıkıyorlar...

Oysa Rabbimiz bize demiyor mu, "Kulum Bana bir adım yaklaşırsa, Ben ona on adım yaklaşırım. Kulum Bana yürürse, Ben ona koşarım." diye. O zaman bize ne oluyor ki bize merhamet eden, bizi rızıklandıran, bizi sayısız ihsanları ve ikramlarıyla nimetlendiren, bizi düşünen ve bize hakiki dost olan Allah'ımıza kendimizi yaklaştırmıyoruz. O'na kendimizi sevdirmeye çalışmıyoruz...

Unutmayalım ki, Rabbimiz her şeyi bilir, kalbimizden geçen en ufak istek ve arzuları anlar; çünkü hepimizi yaratan yüce yaratıcı O'dur. Elbette sanatkâr, sanatını herkesten daha iyi bilir.

Şimdi ibret dolu bir hayatı, yer yer ben olay kahramının yerine geçerek, yer yer de kendi ağzımdan sizlerle paylaşacağım:

Bir zamanlar Hristiyan olan ben, hayatımı gözlerinizin önüne seriyorum. Maneviyattan haberim olmadan geçirdiğim ve çok acılar çektiğim, keder dolu yılların yazılmasını istememin bir sebebi de benim gibi insanlara yardımcı olabilmektir.

Eğer başarabilirsem ne mutlu bana... Yaşadıklarımı yazarken o yıllara dönüp, o acıları hatırlayıp çok ağladım. Hayatım, izlerken her sahnesiyle içimi burkan bir film gibi gözümün

önünden geçti. Kelimelerle ve sözlerle ifade edilemeyen, anlatılamayan şeyler vardır. Bunları gerçek boyutuyla ancak yaşayanlar anlar. "Ateş düştüğü yeri yakar." derler ya, işte benim yaşadıklarım da öyledir. Yaşarken iliklerime kadar yandığım bu olaylar hayat okulunda pişmemi ve hatalarımdan dönerek doğruyu bulmamı sağladı.

Ancak dünya imtihan yeri... Acıları eskisi kadar olmasa da büsbütün beni terk etmediler. Ne kadar burayı seviyor ve mutlu bir hayat sürüyorsam da kalbimin derinliklerinde, Müslüman olduğum için beni defterden silen kardeşlerimi ve onlarla olan acı-tatlı günlerimi unutamiyorum.

Çocukluk yıllarımı, kardeşlerimle geçirdiğim güzel günleri düşündükçe yüzümü bir tebessüm kaplıyor. Ama arkasından "Kızım dininden çıktı, gâvur oldu." diyerek beni görmek istemediğini yüzüme haykıran babamı ve onun annemle ettiği şiddetli kavgaları hatırlıyorum. Kederleniyorum. Acı günler geçip gitse de ruhlarımızda kalıcı izler bırakıyorlar. Âdeti bir karabasan, bir kâbusa dönüşmüş korkularımdan kurtulamıyorum.

Sonra aklıma melek annem geliyor. Geçmişimdeki en güzel şey... Annemin İslâmiyet'i tanınması ve son nefesini vermeden önce Müslüman olması geliyor aklıma. Seviniyorum. Bu dünyada sevgisine ve şefkatine doyamadığım ve bana yaptığı iyiliklerin karşılığını veremediğim annemi ahirette, sonsuz bir hayatta bulabilmenin ümidiyle mutlu oluyorum. Ölmeden önce benim resmimi eline alıp, son nefesini bana bakarak verdiğini söylemişlerdi. Canım annem... Bu dünyada birbirimize doyamadık. Dilerim, rahmeti bol Rabbim bizi öteki tarafta cennetinden ve birbirimizden ayırmaz...

Benim şimdi kendi hayatım ve mutluluğum adına hiçbir beklentim yok. Tek amacım dinimizi daha çok öğrenmek ve

İslâmiyet'in insanlığın ufkunda doğmasıyla herkese mutluluk getirdiğini görmek. Bu dehşetli zamanlarda, günahların dalga dalga insanları boğduğu, bunalttığı bu sancılı asırda bir damlacık dahi olsa bu davaya katkı olursa insanların en bahtiyarı ben olurum.

Rabbimiz tüm Müslümanların yar ve yardımcısı olsun.
Âmin...

ULLA NASIL MÜSLÜMAN OLDU

Yıl 1950, aylardan Temmuz... Almanya'nın Klemingersheim isimli şirin mi şirin bir köyünde, tek katlı, çiçeklerle sarılı küçük bir ev... Ortalık sessiz ve sakin... Çiçekler birbirlerine bakıp sanki "Ne zaman gelecek misafir?" der gibi kendi aralarında fısıldaşıyorlar. Bahçe içindeki bu sade evde sessizlik sürerken, dışarıda yaz bütün güzelliğiyle kendini hissettiriyor.

Yazın bütün ihtişamını gösterdiği, ağaçların yeşerip meyvelerin olgunlaşmaya başladığı, değil sadece insanların, gökyüzündeki meleklerin bile, bu güzellikleri seyredip lezzet aldıkları bu ayda, önceleri birbirlerini sevdiklerini zanneden, sonra hayatlarında sevgi ve muhabbet diye bir şey kalmayan bir ailede merhaba demişim hayata... Beş kardeşin dördüncüsü olarak dünyaya gelmişim ve adımları Ulla koymuşlar.

Annem, başında kavak yelleri esen, güzel mi güzel bir Yunan kızı; babam ise çapkın, içki müptelâsı, gününü gün eden bir Alman gencyken tanışmışlar. Birisi Alman, diğeri Yunan... Nereden nereye... Ama kader bu... "Biz sizi çift yarattık." (zâriyat, 49) demiyor mu Yüce Yaratan? Bu çiftleri de birbirleriyle savaş zamanında karşılaştırmış kader ve hemen âşık olmuşlar

birbirlerine... Aşk bu, gözü kör derler ya; onlar da hiçbir şeyi görmeden, bütün olumsuzluklara rağmen evlenivermişler.

Annem ve babam... İkisi de Hristiyan'dı, ama annem çok dindar bir kadındı ve dinini yaşamaya gayret ederdi. Daha küçük yaşlardayken bize Allah sevgisini ve Hz. İsa'ya bağlılığı o aşılamıştı. Hatırlıyorum da, çocuk olmamıza rağmen bizi devamlı kiliseye götürürdü. Kilise, rahipler ve rahibeler, bizim çocukluğumuzun en önemli unsurlarıydı. Annem, bize kilise ruhunu küçük yaşlarımızdan itibaren vermeye çalışmıştı.

Zaten Peygamber Efendimiz çocuk eğitimi için en ideal dönemin 0-7 yaş arası olduğunu söylemiyor mu? Şimdilerde eğitimciler de bu yaşların çocuk eğitiminde çok önemli olduğunu belirtiyorlar. Bu yaşlarda çocuğun o saf benliğine ve tertemiz dimağına ne koyarsanız o kalıyor. Onu değiştirmek zaman içinde çok zor oluyor. Boş yere: "Bir insan yedisinde ne ise yetmişinde de odur." denilmiyor.

Oysa biz ne yapıyoruz? Bu en parlak döneminde "O daha çocuk, bir şey anlamaz." deyip oyun oynamaya gönderiyoruz. Oyunun çocuk eğitimindeki önemini elbette gözardı edemeyiz, ama herhalde yeterli olduğunu da söyleyemeyiz. Biz onu yaşamının bu döneminde kendi haline bırakırsak öğrenme ihtiyacını oradan buradan duyduğu, gördüğü, iyi ya da kötü niyetli kişilerin aşıladığı yalan yanlış bilgilerle sağlayacaktır. Karakterinin temelleri boşluklar ve yanlışlarla oluşan çocuk, ileride oradan oraya savrulabilen ve yanlış yönlerle sapabilen gençler haline gelecektir. Biz de o zaman "Aman evladım! Sen yanlış işler yapıyorsun." diyecek ve bunu söyleyerek ebeveynlik görevini yerine getirdiğimizi düşüneceğiz. Belki bazı insafıllılarımızın aklına "Nerede yanlış yaptım?" sorusu da gelecektir ama heyhat, çok geçmiş olacaktır.

Bu konuyla alâkalı, sizlere bir arkadaşımın yaşadığı şu tecrübeyi anlatmadan edemeyeceğim. Arkadaşım uzun yıllar Almanya’da yaşamış biri. On altı yaşında iken orada bir hastanede çalışıyormuş. Bir gün Alman bir hanım ona: “Hangi ülkedensiniz?” diye sormuş. Arkadaşım sarışın bir bayan. O da “Sizce ben hangi ülkenin insanına benziyorum?” diyerek sorusuna soruyla yanıt vermiş. Alman hanım da aklına gelen birkaç ülkeyi söylemiş. Arkadaşım “Bilemediniz ben Türk’üm.” demiş.

Alman hanımsa Efendimiz’i kastederek, “Hani şu çok evlenen peygamber... Sen onun dininden misin?” demiş. Arkadaşım diyor ki:

“O zaman Peygamber Efendimiz kiminle, neden evlenmiş bilmiyorum ki hanıma cevap vereyim. Ailemiz bize böyle şeyler anlatmadı. Bize din nedir, din adamı nedir, cami nedir söylemediler. Ama bu Alman hanımın sözleri beni o kadar çok etkiledi ki, sanki çarpılmış gibi oldum. Ve o andan itibaren dinimi öğrenmeye karar verdim. Okudum, araştırdım. Hemen Kur’an okumayı öğrenmekle işe başladım. Ve kısa sürede de öğrendim.

Bu defa insanlara öğretmeye başladım. Çocuklara ders veriyordum. Fakat annelere, küçük çocuklarını değil, büyükleri göndermelerini söylüyordum. Derken bir gün İslâm’ı anlatmam için beni kiliseden çağırdılar. Uzun bir programdı. Bir ara dinlenmek için ara verildi. Ben de o zaman kiliseyi şöyle bir gezeyim istedim. Odalardan birine girdiğimde gördüm ki; rahibeler gayet şık giyinmişler, yerlere oturmuşlar etraflarında küçük küçük çocuklar var. O çocuklara, oyuncaklarla oynatarak sıkmadan Hristiyanlığı öğretiyorlar. Şaştım kaldım. Sanki birden kafamda şimşekler çaktı. Kendi kendime dedim ki:

“Bak, Hristiyanlar işi temelden çözüp eğitimin temelini din ile atıyorlar. Oysa sen ‘Yaşı küçük olan çocuklarla uğraşamam, bana büyük çocuklar gelsin.’ diyorsun.” Eve geldim ve çevreme dedim ki: ‘Dili konuşmaya dönen her çocuğu okutmaya hazırım.’ İnanın küçük çocuklarda büyüklerde olduğu kadar yorulmadım ve daha da başarılı oldum.”

Kendi hayatıma dönecek olursam... Almanya o yıllarda yeni savaştan çıkmıştı. Fakirlik ve yokluk kol geziyordu. Gençyaşlı herkes, çalışmak ve ülkeyi yeniden kurmak zorundaydı. Biz de bu şirin Klemingersheim köyünde üzüm yetiştirirdik. O üzümlerden babam şarap yapıp satardı. Bir de her türlü meyve ve özellikle kiraz yetiştirdiğimiz meyve bahçemiz vardı. Çocukluğum bağlar bahçeler arasında hep çalışmakla geçti.

Gel zaman git zaman okul çağına geldim. Okula başlayınca eskisi gibi bağda bahçede çalışamaz oldum. Böyle olunca da anne ve babamı pek göremiyordum. Ben okula gidiyor, okuldan gelince de hem ders yapıyor hem de benden küçük olan kardeşimle ilgileniyordum. Annem ve babam eve geç vakit yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde geliyorlardı.

Babam o kadar yorgun olmasına rağmen evde fazla durmaz, hemen soluğu birahanedede alırdı. Gecenin bir vaktinde eve zil zurna sarhoş gelirdi ve annemle geç vakitlere kadar kavga ederdi. Hiçbir şeyi görmeyecek kadar gözleri kör eden sevgi çoktan bitmiş, yerini huzursuzluk ve kavga almıştı.

Her geçen gün babamla aramızdaki mesafe açılıyordu. O, artık durmadan bizlere çirkin sözler sarf eden kaba biri olmuştu.

Annem kendi halinde, herkese yardım eden, iyilik yapmaya gayret gösteren, kendi yemeyip muhtaç olanlara yediren, güzel ahlâklı bir kadinken; babam annemin tam tersi, yeme-

yi içmeyi çok seven, âdeta bunun için yaşayan bir karaktere sahipti. İş böyle olunca da aralarında kavga hiç mi hiç eksik olmuyordu. Onların kendi aralarında yaptıkları kavgalar, biz çocuklara da yansıdığı için, hiç mutlu değildik. Diğer kardeşlerimi o kadar çok etkilemese de, onların kavgası beni çok fazla etkilerdi. Kardeşlerim mizaç olarak daha çok babama benzerlerdi. Yiyip içip eğlenmek, gezmek önemliydi onlar için... Ama ben onlar gibi değildim!

Yıllar sonra Allah, annemle beni İslâm'la şerefliendireceğinden olsa gerek, ikimiz de kendimizde oluşan farklılıkların idrakindeydik.

Ben, annemle babamın kavgalarında, daha çok annemi tutardım. Babam ise, bundan dolayı beni fazla sevmezdi. Bana sık sık kızar, okul için gerekli olan defter, kalem gibi ihtiyaçlarımı almazdı. Bir defter alması için günlerce babama yalvarıp etrafında dolaştığımı bilirim. Öbür kardeşlerimin her istediği alınırdı; çünkü onlar babamın suyuna giderlerdi. Ben ise, menfaatim için haksız olan bir şeye haklı demekten çekinirdim. Durum ne olursa olsun, her zaman doğrudan yana olmaya gayret gösterdim, karşımdaki babam bile olsa...

Okul hayatım çok başarılı geçti. Notlarım çok yüksekti ve öğretmenler beni çok severdi. Başarılı olmama rağmen, ne yazık ki babam ilkokulu bitirince beni ortaokula yollamadı. Hocalar evimize gelerek: "Bu öğrenci çok başarılı, okuması lazım." dediler. Bunun üzerine ailem, haftada üç gün çalışıp üç gün okumama karar verdi.

HAYATI SORGULUYORUM

İş hayatına atıldığımda daha on üç yaşında bir çocuktum. Çocuk olmama rağmen her şeyi severek yaptım ve asla hiçbir şeyden şikâyet etmedim. Çünkü kendimi ve insanları seviyordum. O zamanlar bunun fazla farkına varmasam da, yaratılan her şeyi Yaratıcı'sından ötürü seviyordum. Zaten sevgi öyle bir iksirdir ki, yeter ki onu sihirli bir anahtar gibi elimize alıp kullanabilelim. Onun açamayacağı hiçbir gönül kapısı yoktur.

Hep kendi kendime sorardım: “Ben neden yaratıldım? Bu kadar insan niye yaratıldı? Yaratılışın bir gayesi olmalı? Doğmak, büyümek, yemek, içmek ve sonunda ölmek! Bunlar niçin? Neden mevsimler devamlı değişiyor, gece gündüz birbirini kovalıyor? İnsanlar doğuyor, büyüyor ve ölüyor... Bunlar tesadüf olmamalı... Mutlaka bunları bir amaç için yaratan, bizi bu dünyaya gönderen ve her şeyi bize hizmetkâr yapan biri var ve bizlerden bir şeyler istiyor.”

Yıllar sonra karşıma çıkan bir Kur'an ayeti o zaman günlerce düşündüğüm sorularıma tam cevap veriyordu: “Cinleri ve insanları ancak Bana iman ve ibadet etsinler diye yarattım.” (Zâriyat Sûresi, 56) O günlerde bu cevaba ruhumun ne kadar çok ihtiyacı vardı.

Küçük yaşıma rağmen bu soruları çevremdeki insanlara sorar, ama kimseden doğru ve yeterli bir cevap alamazdım.

Aslında gençliğin en büyük derdi ve en büyük sorunu bu sorulara cevap bulamamak... Ne yazık ki bu cevapları gençlik çağlarında bulamıyorlar. Çareyi, hislerini ve duygularını uyuşturmakta buluyor ve bu şekilde kabir kapısına gidiyorlar. İleriki yaşlarda gerçekleri görmek istedikleri zaman ise kalın gaflet perdesinden bir türlü kurtulamıyorlar.

Çalıştığım fabrikada birçok arkadaşım oldu. Özellikle İtalyan, Roman, Yugoslav, Yunan ve en fazla da Türk... Hepsi benden yaşça büyüktü. Birçok erkek, hanımını getirmemişti. Hanımını getirenler ise çalışmak uğruna ayrı şehirlerde kalıyor, sadece hafta sonları aileleriyle bir araya geliyorlardı. Bu hanım arkadaşlarım bunlardandı ve fabrikanın lojmanlarında kalıyorlardı. Pek çoğu da evliydi.

Almanya, o günlerde bu kadar güçlü bir ekonomiye sahip değildi. Ne de olsa savaştan yeni çıkmış bir ülkeydi ve her yerde savaşın izleri vardı. Ama yemyeşil ormanlara ve gür bitki örtüsüne sahipti. Hafta sonlarında sırtıma çantamı alırdım, ormanlara giderdim. Sabah gider, akşam dönerdim. Gerçekten de ormanlar Yararıcı'nın kudretini, cemalini ve celalini görmek için çok uygun yerlerdi. Her şeye çok farklı bakardım. Sürekli düşünür, hayatı anlamaya çalışırdım.

Gençliğe adım attığım dönemlerde bile, diğer gençler gibi hayatı çılgınca yaşayan biri değildim. Sürekli düşünen, varlıkları sorgulayan bir insandım. Duygusalımdım, en ufak bir şey beni üzer, her olay beni günlerce etkilerdi. Pek çok gencin farkına bile varmadığı hayatı, ben sürekli sorgular ve araştırırdım.

Elime düşen bir yağmur tanesi bile beni düşündürürdü. "Neden düştü, nasıl düştü, kim düşürdü, yukarıda ne var?"

diye merak ederdim. Ne yağan yağmura ne esen rüzgâra kayıtsız kalabilirdim. Her olayın bir sebebinin olması gerektiğini düşünürdüm. Bunun için de kendimi sık sık ormanlara atar, kâinat kitabını okumaya çalışırdım. Ama o zamanlar bilgim çok yetersizdi.

“Okumak ve çalışmaktan başka hayatın başka gayeleri de olmalı.” derdim. İnsan olarak bizlerden beklenen bir şeylerin olması gerektiğini düşünürdüm ve bunların cevabını bulmak için kendimi yalnızlığa atardım. Bunun için de en uygun yerler ormanlardı.

Evdeki o huzursuz ve mutsuz ortam hiç değişmedi. Durmadan çalışan annem, kazandığını içkiye veren babam ve hiçbir şeyin farkında olmayan, hiçbir şeyi sorgulamayan kardeşlerim... Bu duruma çok üzülür, hayatın bu olmaması gerektiğini, bunun ömür tüketmekten başka bir şey olmadığını söyler dururdum.

Kısacası hayatı araştıran, ama sorularına hiçbir yerde cevap bulamayan ve hayattan zevk almayan mutsuz bir genç kızdım.

Bu düşüncelerimi okulda arkadaşlarımla da paylaşırdım. Onlar ise bana, “Sen deli misin? Yaşıyorsun işte... Varsın ve hayattasın. Yaşın çok genç, eğlenmeye bak, doya doya yaşa, hayatın tadını çıkar.” derlerdi. Ben ise, “Böyle hayatın tadı yok ki, bu hayat bana acıdan başka bir şey vermiyor.” derdim.

Bana bunları söyleyen arkadaşlarımla aslında hiç de mutlu olmadıklarını bilir, zaman zaman gözyaşlarına şahit olurdu. Onlar mutlu olduklarını zanneden, oysa kendi dünyalarında sadece mutluluk oyunu oynayan zavallılardı.

Almanya’da büyümüş ve orada okumuş Müslüman bir arkadaşım anlatmıştı. Bu arkadaşşıma kendi sınıfında bir Alman

kız şöyle demiş: “Biliyor musun senin yerinde olmak için neler vermezdim...”

Bu genç arkadaşım da, “Neden öyle söylüyorsun? Bak, her şeyinde özgürsün, her şeyi yapabiliyorsun, istediğin gibi yaşıyorsun; oysa ben her istediğimi yapamıyorum. Yapmak istediğimde ya annem izin vermiyor ya da babam... Senin hayatında hiç karışanın yok.” demiş.

Alman kız bunun üzerine şöyle cevap vermiş: “Hiç de öyle değil... Sen okuldan çıkıp evine gittiğin zaman seni kapıda karşılayan, seni öpücüklere boğan, güler yüzlü bir annen var. Sana sahip çıkan, koruyup kollayan bir baban, acılarını ve sevinçlerini paylaştığın kardeşlerin var. Ben ise öyle miyim? Annemle babamın arasında bir top gibiyim. Annem babama, ‘Bu hafta sonu işim var, sende kalsın.’ der. Babam ise , ‘Hayır benim de işim var, sende kalsın.’ der. Kimde kalacağım kavgaya konusu olur. Ben onların hayatında bir fazlalığım. Okuldan eve giderim, daha içeri girer girmez annem avazı çıktığı kadar bağırir: ‘Hemen odana çık ve dışarı çıkma!’ Çünkü birazdan annemin erkek arkadaşı gelecektir ve benim ayak altında doluşmamam gerekir. Kapıdan bir sandviç veya tost uzatır, o kadar... Ne bir anne gibi sıkıntımı paylaştığını ne de bir gün yanağıma öpücükler kondurduğunu hatırlarım. Çünkü ben yasak bir ilişkinin meyvesiyim.”

Bu mutsuz Alman kızı, birçok gencin hayallerini süsleyen sınırsız özgürlüğün, acı fakat gerçek meyvesiydi. Birçok genç için özgürlük, hayatı istedikleri zaman, istedikleri kişiyle yaşamaktı. Peki, sonuçta mutlu oluyorlar mıydı? Koskoca bir hayır... Sadece mutlu olduklarını sanıyorlardı.

Her yıl dünyaya gelen binlerce gayrimeşru çocuk, bu özgürce yaşamamanın sonucu değil miydi? Oysa özgürlüklerle bir-

likte tutsaklıklar da başlamıyor muydu? İçkinin, uyuşturucunun ve gayrimeşruluğun esareti... “Gençlere özgürlük” sloganıyla yola çıkanlar, gençliği bu tip düşüncelerle mutlu edeceğini iddia edenler bunların cevabını nasıl verecekler, sormak isterim.

Eğer insanlar, din, inanç, gelenek ve görenek, örf ve âdet gibi değerleri göz ardı ederek özgür olmak istiyorlarsa, en özgür canlıların hayvanlar olması gerekmez mi? Onların emir ve yasaklardan kaçmak, bir yuva kurmak, örf ve âdetlere bağlı kalmak, anne-babaya saygılı davranmak gibi bir meseleleri yok. Kediler, köpekler ve bütün hayvanlar, zaman ve mekân kavramı olmadan her şeyi rahatça yapıyorlar, özgürce! Oysa insanın hayvandan farklı bir yanının olması gerekmez mi?

O günlerde bunları bu kadar net düşünemezdim, ancak kafamda soru işaretleri olarak dolaşır dururlardı.

HAYATIMI ALT ÜST EDEN OLAY

Bir yandan okul, diğer taraftan çalışma hayatı derken, bir de baktım ki yaş on altı olmuş. Genç kızlığa adım attığım o günlerde, anne ve babamın arasındaki ipler iyice kopma noktasına gelmişti. Ben bu arada bir bunalım geçirmeye başladım. Diğer kardeşlerim tıpkı diğer Almanlar gibi, sarı saçlı, mavi gözlüydüler. Ben ise kumraldım. Herkes bana takılırdı. Ben de, gençlik işte, bir gün gidip saçlarımı sarıya boyattım. Bu hayatımda ilk ve son saçımı boyatmam oldu. Ondan sonra, ne saçlarımı boyattım ne de makyaj yaptım. Rabbim herkese ayrı bir güzellik vermişken, ben onca para verip O'nun verdiği bu güzelliği kabul etmemiş, kendimce güzel olmaya çalışmıştım.

Oysa yüz güzelliği neye yarar ki, ruh güzelliği olmasa...

Her şeyi yanlış kullandığımız gibi, ne yazık ki, bu güzellik duygumuzu da yanlış kullanıyoruz. Maskeyle yüzlerini güzelleştirmek için saatlerini verenler, onca para harcayanlar, acaba ruhlarını güzelleştirmek için ne yapıyor dersiniz? Oysa ruh güzelliği âhir ömre kadar devam eden kalıcı ve kadına yakışır bir güzellik değil mi?

Güzellik salonlarında gecen zaman, kozmetiğe verilen bir yığın para... Ve sonunda da oldu mu, olmadı mı, yakıştı mı, yakışmadı mı tereddütleri... Çekilen onca sıkıntı, güzel olmak ve genç kalabilmek için... Oysa bizi yaratan Yaratıcı sonsuz bir gençliği, ebedî bir güzelliği bize vereceğini söylemiyor mu? Karşılığında ise bizden sadece kendisine gerçek mânâda kul olmamızı istiyor.

Genç kıza veya kadına yakışan ahlâk güzelliği, hangi moda salonunda, hangi kozmetik dükkânında ya da hangi estetik ameliyatında bulunabilir?

Oysa birçok insan bunu düşünmüyor. Ben de o zamanlar, çocukluktan mı, gençlikten mi, yoksa cahillikten mi bilmem bunları düşünememiştim. Saçlarımı sarıya boyattım, bir de yeni elbise aldım. Sevinçten uçuyordum.

Bu arada fabrikamızda çalışan bir Türk hanım ile tanışmıştım. Adı Meral'di. Kocasını başka bir şehirde çalışıyordu. Hanımını on beş günde bir görmeye bizim köye gelirdi.

Bir hafta sonuydu. Meral ablanın beyi, onu görmek için bir arkadaşının arabasıyla gelmişti. İşte; o gün benim hayatımı alt üst edecek gündü.

O gün gayet güzel giyinmiştim. Zaten gençlik mevsimi, yanlışların en çok yapıldığı, deli dolu günler değil mi?

Şimdi düşünüyorum da, en büyük günahları gençlik yıllarında işliyoruz. Şu gençlik, bize elveda bile demeden acımasızca çekip giderken, ne olur beraberinde işlediğimiz günahları da alıp götürse... Hayır, onu boynumuza takıyor ve onu kabre kadar yanımızda taşıyoruz.

Peygamber Efendimiz, "En bahtiyar genç, kendini ihtiyar gibi hissedendir." (Beyhaki, Şuabu'l-İmran, 6/168 (7805)) demekle ne kadar doğru söylüyor.

Bir gün markete gitmiştim. Yanımdan bir araba geçti. İçinde Meral ablanın eşi vardı ve bana selam verdi. Direksiyonda ise tanımadığım bir genç vardı. Ama bana çok dikkatli bakmıştı. Sonradan öğrendiğime göre o genç, “Bu kız kim? Ben bununla evleneceğim.” demiş.

Yine günlerden bir gün, fabrikada çalışıyorduk. Meral abla yanıma geldi; o gencin beni çok beğendiğini, benimle evlenmek istediğini söyledi. Ben, tabii ki kabul etmedim. “Daha on altı yaşındayım, hem okulum var hem de çalışıyorum.” dedim. Sonra, bizlere Türkler çok farklı anlatılırdı. Türkleri, kadına hiç değer vermeyen, sadece kendi dediği olsun isteyen ve ona aile hayatında hiç söz hakkı tanımayan insanlar olarak bilirdik.

Olacak bir şey miydi şimdi bir Türk’le evlenmek!

Avrupalı kadın ise, eşine tâbi olmayan, kendi hayatını yaşayan, hiçbir noktada hiçbir şeyi eşiyile paylaşmak zorunda olmayan kimseydi. Avrupalı çiftler, bir evde iki yabancı gibi hayat süren, sıkıldıkları zaman bunu rahatlıkla birbirlerine söyleyen, yollarını hemen ayırabilen insanlardı.

Bu yanlış felsefe insanlara öyle anlatılmıştı ki, bunu medeniyetin gereği olarak görürlerdi. İki medeni insan, isterlerse beraber yaşarlar, istemezlerse çekip gidebilirlerdi. Ama Müslüman ailelerde her zaman erkeğin hâkim olduğunu bilir, bu yüzden Müslüman kadınlara çok üzüldük.

Bunun için ben Meral ablaya hayır diyordum. Onlar ise ısrar ediyorlar, gece gündüz beni rahatsız ediyorlar, Meral ablayı bana gönderiyorlardı.

Bir gün Meral abla bana geldi, dedi ki:

“Biz bu gence, senden vazgeçmesini tavsiye ediyoruz, ama bizi dinlemiyor. İstersen sen söyle, belki seni dinler.”

Ben nereden bilebilirdim bunun bir plan olduğunu! Ben de “Peki nasıl olacak bu iş?” dedim.

O da, "Pazar günü hep beraber bir yerlere gideriz, hem bir şeyler yeriz, sen de konuşursun. Böyle giderse genç işini falan kaybedecek, yazık olur." dedi.

Meral abla, o kadar samimi konuşmuştu ki ona hemen inanıvermiştim.

Pazar günü oldu. Onlar beni de aldılar, ormana doğru yola koyulduk. Almanya'da ormanlar en güzel gezme yerleridir. İçinde bütün tesisler vardır. Onlar kendi aralarında devamlı konuşuyorlardı. Ben Türkçe bilmediğim için, onların konuşmalarından hiçbir şey anlamıyordum. Ben nereden bilirdim ki bana tuzak kuruyorlar!..

Önce teleferikle ormanın yarısını gezdik. Öğlen bir yerde yemek yedik. Bu arada genç, bana çok nazik ve kibar davranıyordu. Benim söylediğim her şeyi destekliyor ve bana düşüncelerimden dolayı hak veriyordu.

Artık yavaş yavaş akşam oluyordu. Dünya kara bahtına bürünmeye çalışırken, ormanı sesleriyle çınlatan kuşlar ise birer birer yuvalarına dönüyorlardı. Çiçekler boyunlarını bükmüş mahzun mahzun duruyorlardı. Sanki biraz sonra benim başıma geleceklerden haberdarlanmış gibi...

Yolcu yolunda gerek. Eve dönmek için yola düştük. Artık köyümüze yaklaşıyorduk. Bir elma bahçesine rastgeldik. "Burada duralım, elma alalım." dediler. Bahçeye girdik. Meral abla kocasıyla beraber, elma koparmakla meşgul oldular. Artık etraf kararmıştı. Bir baktım; Meral abla ve eşi yok! Demek ki, onlar da oyunun bir parçasıymış.

Biz bir anda gençle yalnız kalakalmıştık. Güvendiğim, abla dediğim hanım da kaybolmuştu ve bana yardım edecek hiç kimse yoktu. Yanlış insanlarla olan birlikteliğim benim hayatımı karartmıştı.

Bir Müslüman'ın zinaya bakışı gibi, ahiret cihetiyle bakmıyor ve düşünemiyordum. Şimdi düşünüyorum da Allah'ın şiddetle yasakladığı, cehennem ateşini gerektiren bu günahı yapan, bir Müslüman'dı. Nasıl dininden bu kadar uzak olabilirdi! Oysa İslâm dininde Cenab-ı Allah, "Onlar, namuslarını korurlar." (Mü'minun Sûresi, 5) buyurmuyor muydu? "Fuhşun açığına da gizlisine de yanaşmayın." diye emretmiyor muydu? (En'am Sûresi, 151)

Efendimiz: "Aman zinadan kaçının. Onun üçü dünyada, üçü de ahirette olmak üzere altı afeti vardır. Dünyada, geçim darlığına yol açar, ömrü kısaltır, sahibini kara yüzlü yapar. Ahirette ise, Allah'ın gazabına sebep olur. Ağır hesaplaşmaya gerekçe olur. Cehenneme girmeye yol açar." buyurmaktadır. (el-Hindi, Kenzül-Ummal, 5/464 (13022))

GALIBA HAMİLEYİM

Bütün dünyam yıkılmıştı, Bu yükün altından nasıl kalkacaktım? Perişan bir halde eve geldim. Hiç kimseye hiçbir şey söylemedim. Zaten söylemek de istemiyordum.

Şimdiki genç kızlar, annelerini dinlemek istemiyorlar. Annelerinin yanlış gördüğü, yapma dediği şeyi yapmakta ısrar edip kendilerince özgür yaşamak istiyorlar. On altı yaşında bu acıyı yaşamış biri olarak, özgürlüklerin başladığı yerde tutsaklıkların başladığını biliyorum. Özgür insan, sadece Allah'tan emir alan ve sadece O'nu dinleyendir. Oysa bizler her şeye boyun eğip her şeye mahkûm olduğumuz için en tutsak insanlar değil miyiz?

Ben bir erkeğin ihtirasının esiri olmuş ve hamile kalmıştım. Bütün bunlardan sonra nasıl kalkıp da "Ben özgürüm!" diyebilirdim?

Annem bana, "Evladım, tanımadığın insanlarla yakınlık kurma! Birbirlerine nikâhı düşen erkek ve kadının arasındaki şeytandır, dikkat et!" deseydi böyle bir şey elbette başıma gelmezdi.

Çaresizdim, ne yapacağımı bilmiyordum. Yatağa düşmüştüm. Ertesi gün işe de gidemedim. Birkaç gün sonra, san-

ki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi Meral abla yanıma geldi. Beni ikna etmeye çalıştı. Ama ben onu kovdum. Meral abla yanlış yapmıştı, ama ben de yanlış yapmıştım. Herkese güvenmemeliydim.

Bütün bunlar aile yapısının sağlam olmamasından ileri geliyor. Çocuğun üzerinde, anne baba otoritesi yok. Anne ve babalar çocuklarının kiminle arkadaşlık yaptığını, nereye gittiklerini bilmiyorlar. Hele Avrupa'da bilmek de istemiyorlar. Sevgi ve şefkat olmadığından, anne ve babalar çocuklarının nasıl yaşadığıyla ilgilenmiyorlar. Başına bir şey mi gelmiş, kendi halletsin! İş böyle olunca da, kendine her zaman acımasızca davranılan gençler de çevrelerine acımasız olabiliyorlar.

Hatta anne, kızını bu işe teşvik ettiği gibi, ona nasıl doğum kontrolü yapacağını da söylüyor. Kısaca Avrupalı bir anne, kendi evladını cehenneme atmaktan kaçınıyor.

Aradan bir ay geçti ve hamile olduğumu hissettim. Hemen bir doktora gittim. Doktor bana ilaç verdi. "Bunları iç, bir şey olursa olur, yoksa elimden hiçbir şey gelmez." dedi.

Günler geçiyor ve ben bir şey yapamıyordum. Sonunda durumu anneme anlatmak zorunda kaldım. Annem çok üzüldü ve "Hemen çocuğu aldırırım." dedi.

Karar veremiyordum. Ben ki, bir karıncayı dahi öldüremeyen bir insan, nasıl bir insanın hayatına son verebilirdim!

Uzun uzun düşündüm. Sonunda: "Ey Ulla! Sen nasıl olsa öldün, hiç değilse bir canlının ölümüne daha sebep olma!" dedim ve çocuğumun babası olan sevmediğim bu adamla evlenmeye karar verdim.

Bir gün ailemi, arkadaşlarımı, dostlarımı, her şeyi geride bırakarak yeni bir hayata başladım. Yabancı bir adamla yaşamak için, evden bir tek elbise bile almadan çıkıp gittim.

Evlendiğim adam, başka bir köyde oturuyordu. Orada küçük bir ev kiralamıştı. Oturduğumuz evin sahibesi beni çok sevmişti. Ben de onu çok sevmiştim. Nerede ise ikinci annem olmuştu.

Günler, aylar geçiyor; ailemden hiç ses çıkmıyordu. Çünkü babam bir Müslüman ile evlenmemi asla kabul etmemişti ve beni evlatlıktan reddetmişti. Bir gün anneme, “O gavur kızını asla görmek istemiyorum.” demiş. Hakikaten de hayatı boyunca beni görmek istemedi.

Bir gün babamdan gizli olarak annem beni görmeye geldi. Bana: “Eve geri dön, sen bu hayatı yapamazsın.” dedi. İstemeyerek onun kalbini kırdım ve eve yolladım.

Daha sonra eşimin önceleri Türkiye’de bir evlilik yaptığını, fakat eşini çok dövdüğü ve çok fazla içki içtiği için bu evliliğin boşanma ile sonuçlandığını öğrendim. İçki içen bir babadan sonra anlaşılan içkiyi çok seven bir de eşim olmuştu.

Eşimin Müslümanlıkla uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu. Bir Alman nasıl yaşıyorsa eşim de öyle yaşıyordu. Bir gusül abdestini almayı dahi bilmiyordu. Fakat geleneksel bir din anlayışı yok değildi.

Mesela bana: “Sen Müslüman olmazsan bizim evliliğimiz geçerli olmaz.” demişti. Doğumum çok yaklaşmıştı ve ben de evliliğimiz geçerli olsun diye sözde Müslüman olmuşum. Müslümanlık nedir, ne değildir bilmeden...

KIZIM DÜNYAYA GELİYOR

Evlilik ve çocuk, birbirine ne kadar da güzel yaklaşıyor... Sevdiğim adamla evlenmek ve ondan evlat sahibi olup çocuk sevgisini onunla tatmak... Yani aşkını tescil ettirmek... Çok güzel bir duygu olsa gerek. Ama ne acıdır ki, ben bu güzeller güzeli duyguyu o zamanlar hiç yaşamadım.

Hayatımın en acı olayının meyvesi olan kızım dünyaya geldi. Oysa çocuk evliliklerin garanti belgesi değil, mutluluk kaynağı olmalıydı. Bebeğin, anne babaya ve yuvaya saadet getirmesi gerekiyordu.

Doğumum çok zor ve sezaryen ile olmuştu. Bir ay hastanede yattım. Bir yıl içinde öyle şeyler yaşamıştım ki, zamanın nasıl geçtiğinin ve neler olup bittiğinin hiç farkında değildim.

Yaşım on yedi; güya hayatımın baharındayım. Yaptığım bir yanlışla bahar çiçeklerime karlar yağmıştı. Bu karın, kışın, fırtınanın içinde bir de kızım dünyaya gelmişti. Ne ailem ne de acımı, sıkıntımı paylaşacak biri vardı yanımda. Maddî durumumuz hiç iyi değildi. Masraflar çoğalıyor, ama kocam çok az kazanıyordu. Eşimi sevemiyordum. Beni ailemden, çevremden ayırdığı, böyle bir evliliğe zorladığı için onu sevmiyordum.

Bütün duygularım felç olmuştu ve çaresizdim... Hayatım bu adamın yüzünden alt üst olmuştu. Genç kızlık hayallerim yıkılmış ve ailemden kopmuştum. Yaşamak artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Böyle duygularla yaşamak çok zordu. Ailem, beni evlatlıktan reddetmiş olsa da ben onları öz-lüyordum. Gece gündüz içse de, küfür de etse, babamı özlü-yordum.

Bütün bunları yaşamama sebep olduğu için eşimi sevmi-yordum, ama ondan nefret de edemiyordum. Çünkü, nefret duygusunu hiç kimse için hissetmemiştim. Eşime karşı içimde sadece acıma duygusu vardı. Çünkü o da mutlu değildi. Eşi tarafından beklediği ilgiyi, sevgiyi o da bulamıyordu.

Zavallı annem uzun zaman hasta yattı. Bir gün tekrar ba-bamdan habersiz geldi. "Gel kızım, ne olduysa oldu; evimize dön, zamanla her şeyi unutursun, burada çok mutsuzsun." dedi. Oysa artık çok geçti. Bir daha o eve gitmedim, gideme-dim.

Kızım dünyaya gelince, bazı şeyler düzelir diye bekledim. Ne yazık ki öyle olmadı. Eşimde beni en rahatsız eden şey, kıskançlık duygusundan yoksun oluşuydu. En açık kıyafetleri giymemi, makyaj yapmamı ister; eve arkadaşlarını davet eder, içki masasında benim onlara hizmet etmemi beklerdi. Sular gibi içki içer, sarhoş olup kendilerinden geçerler, birbirlerine uygunsuz sözler söylerlerdi. Hatta bana eşimin yanında sar-kıntılık yaparlardı. Eşime, "Bunları eve getirme, bak bunların niyeti kötü." derdim. Eşim ise hiç oralı olmadığı gibi, bana kı-zardı.

Artık onunla hiçbir şey paylaşamıyordum. O benden ilgi ve sevgi bekliyordu. Ben ise ne zaman bana yaklaşmak istese, ormandaki hali hatırlayıp ondan olabildiğince uzaklaşıyordum.

Bir defa ona, “Sen Allah’tan hiç korkmuyor musun?” demiştim. Bana dedi ki: “Allah’a izin verdim; şimdi tatilde, onun için beni görmüyor.” Böyle bir insana, gidecek yerim olmadığı için sadece kızımın hatırına sabredip katlandım. Tüm duygularım tahrip olmuştu. Mantıklı düşünemiyordum.

O zamanlar İslâm’ı yaşamasam da, çok şeyim İslâmî hayata uygundu. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Günler geçiyor, hissî anlamda eşimle aramızda hiçbir şey değişmiyor ve ben onu hâlâ sevmiyordum. Oysa saygı duyduğum, beni seven, benim de onu sevdiğim bir eşimin olmasını ne kadar çok isterdim.

Hiç mutlu değildim. Devamlı ağlıyor, bana yardım etmesi için Allah’a yalvarıyordum. Yine de evde huzur olsun diye hizmetinde kusur etmiyordum. Tam iki yıl böyle mutsuzluklar içinde geçti. Bu arada maddî durumumuzda da hiç düzelme olmadı. Benim de çalışmam lâzım diye karar verdim. Bu yüzden, kızımı bir komşuya yarım gün bırakmak zorunda kaldım. Sabah beşte kalkar, hazırlanır, kızımı komşuya bıraktıktan sonra fabrikaya giderdim. Öğle vakti saat birde gelir, kızımı alır, eve gelirdim.

Ben artık bir Müslüman’dım, ama yaşantım hâlâ Almanlar gibiydi. Eşim su yerine bira içer, namaz kılmaz, gusül abdesti almazdı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Demek ki bizler özde değil, sözde Müslüman’dık. Yine de Rabbimiz her şeyi bizden çok daha iyi biliyordu ve mutlaka yaşadığımız her şeyin bir hikmeti vardı. Kocam beni Müslüman etmişti! Bununla birlikte, İslâm hakkında bana hiçbir şey anlatmamıştı, çünkü onun da bilgisi yoktu. Zaman zaman derdim, “Bu ne biçim bir Müslüman? Daha Peygamberini bile tanımıyor.” Öyle ya Hz. İsa, bize daha çok küçük yaşlarda öğretilmişti. Her Hristiyan anne

ve baba çocukları on dört yaşına gelinceye kadar onlara dinini öğretmiş olurdu.

Benim kilise ile tanışmam, yedi-sekiz yaşlarında olmuştu. Hem ailemiz hem de öğretmenlerimizle beraber en güzel elbiselerimizi giyer ve giderdik. Bütün bunlara rağmen, her şeyi tam anlamıyla kabul eden dinine bağlı bir Hristiyan olmadım. Allah'ı çok seviyordum. Hz. İsa'nın peygamber olduğuna inanıyordum, ama Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna bir türlü inanmıyorum, hep orada takılıp kalıyordum. Bunun için, bana her zaman Hristiyanlık dini mânâsız gelmiş ve ben o dine ısınamamıştım.

Rahip, üç tanrıya inanmamızı; Hz. İsa'nın etinin ekmek, kanının da şarap olduğunu ve buna inanmaya mecbur olduğumuzu söylemez miydi? İşte; o zaman çileden çıkardım. Sonra papazların günahsız insanlar olduklarını öğretiyorlardı bize... Bunu da aklım almıyordu. Papazlar madem günahsız insanlardı da, neden vaazlarında "Yalan söylemeyin, hırsızlık yapmayın, insan öldürmeyin, şarap içmeyin." diye ikazlar da bulunuyorlar; fakat vaaz bitip de dışarı çıkarken bizlere şarap ikram edip bu şarap İsa'nın kanı diye açıklama yapıyorlardı. Ayrıca söyledikleri hiçbir şeye kendileri de özel hayatlarında uymuyorlardı. Oysa nefsini ıslah etmeyen nasıl başkasını ıslah edebilirdi ve bir insan nasıl günahsız olurdu?!..

Hele Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna hiç inanmıyordum. Allah'ın insan gibi olabileceğini ise hiç aklım almıyordu. Bu yüzden din noktasında her zaman huzursuzdum ve bir arayış içindeydim. Her ruh inanmak, teslim olmak ister. Ben de bu inanma ihtiyacımı gidermek istiyordum. Din bir insanın teslim olacağı yer... Onun için de sağlam ve mantıklı olması gerekmiyor mu?

Ben ise son hak din diye söylenen bir dinin mensubuyla, Müslüman bir beyle evlenmiştim. Her Hristiyan, diniyle ilgili az çok bir şeyler bilir, hiçbir şey bilmese bile peygamberini tanır. Ama benim Müslüman eşim hiçbir şey bilmiyor, peygamberini bile tanımıyordu. Oysa sonraları öğrendiğim şu hakikat ne kadar doğrudu: Bir Müslüman, ecnebi dinsiz gibi olamaz. Onlar peygamberi inkâr etseler de diğerlerini tanır. Peygamber'i bilmese de Allah'ı tanır. Allah'ı bilmese de kemâlâta medar olacak bazı güzel hasletler onlarda bulunabilir.

Fakat bir Müslüman, hem peygamberleri hem Rabbini hem bütün güzellikleri Hz. Muhammed (aleyhissalâtu vesselâm) vasıtasıyla biliyor. Onun terbiyesini bırakan ve zincirinden çıkan, daha hiçbir peygamberi tanımaz. Allah'ı da tanımaz ve ruhunda, güzellikleri muhafaza edecek hiçbir esası hissedemez. İnsanların medar-ı iftihar olan bir zatın terbiyesinin esaslarını ve dinin usullerini terk eden elbette hiçbir cihette bir nur, bir kemal bulamaz; mutlak alçalışa mahkûm olur.

Ben çok dinsiz insan gördüm. En büyük felaketlerin dinsizlikten ve bir dine bağlı olmayan insanlardan geldiğini biliyordum. Mükemmel bir hayat yaşamak için, insanların birbirlerine bağlanması ve doğru yolda yürümesinin ancak din sayesinde olabileceğinin de farkındaydım. Bu duygu ve düşünceler içinde gece gündüz Allah'a yalvardım; "Bana ne olur yardım et, doğru yolu göster." Uzun bir yakarıştan sonra Allah'ım bana kapılarını açtı.

TÜRKİYE'YE DÖNÜYORUZ

Eşim bir gün bana, Almanya'da aşağılanmaktan bıktığını ve yurda dönmek istediğini söyledi. Almanya benim vatanımdı; burada doğmuş, burada büyümüştüm. Benimle ne kadar görüşmeler de ailem buradaydı. Bununla birlikte, ben kendi ülkemde de yalnızdım. Bu yüzden kalmak noktasında eşime fazla ısrarcı olmadım.

Babam gibi kardeşlerim de beni görmek istemiyorlardı. Müslüman olduğum için ailemden kimse benimle görüşmüyordu. Onlar ben Müslüman olduğum için kaçıyorlar; ben ise Müslümanlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Adımız Müslüman'dı, ama yaşantımız bir Alman'dan farksızdı.

Kocamın kararlı olduğunu görünce ben de fazla ısrarcı olmadım ve gitmeye karar verdik. Ailemle vedalaştım. Babam beni görmek istememişti.

Benim bir Türk'le evliliğim ve Almanya'dan ayrılmam en çok annemi yıkmıştı. Çocuklar arasında anneme en yakın olan bendim. Anneme oldum olası çok düşkündüm. Her zaman anneme yardım eder, babam ona zulmettiği zaman arka çıkar, üzülmemesi için ona moral verirdim. Onun neredeyse sağ

kolu idim. Benim hesapta olmayan evliliğim, damadının uygun olmaması, üstelik mutsuz oluşum, onu yıkmış, uzun zaman hasta yatmasına sebep olmuştu.

Hiç unutmuyorum; bir defa babamdan gizli olarak beni görmeye gelmişti. Evi bomboş, beni de daha çocuk denecek yaşta bir çocukla çaresiz öyle görünce ana yüreği dayanamamıştı. “Benimle gel, sen ne ilksin ne de son olacaksın, bir çare buluruz. Senin bu kadar mutsuz olmana dayanamıyorum.” demişti.

O bunalımlı günlerde onu çok kırmış olacağım ki, evden ağlayarak uzaklaşmıştı. Onun ağlayışını, o mahzun bakışlarla evden ayrılışını uzun seneler geçtiği halde hâlâ unutamıyorum, hâlâ gözümün önünde canlanıyor. Ne zaman o sahneyi hatırlasam gözyaşlarıma hâkim olamıyorum.

Kardeşlerim de benimle görüşmediler, hepsi de bir yabancı gibi çok soğuk davrandılar.

Türkiye'ye dönmek için havaalanına geldiğimizde bizi uğurlayacak tek bir dostumuz bile yoktu... Sadece aynı mahallede beraberce büyüdüğümüz, çocukluk hatıralarını paylaştığımız arkadaşım Dorle vardı.

Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen birbirimizi çok severdik. Uzun yıllar onunla mektuplaştık. Bana her ay bir miktar para yolladı, çocuklara kıyafetler gönderdi. Dilerim Allah'ım ona da hidayet nasip eder.

Çok sonraları öğrendim ki, yirmi yaşındaki oğlu arabasıyla kaza yapıp bir çocuğun ölümüne sebep olmuş. Kaza esnasında oğlu eroinliymiş. Ondan beri, hastane hastane tedavi için dolaşıp duruyormuş. Oğlunun tedavisi için ne var ne yok satmış, sahip oldukları firmayı bile satmışlar. Ama nafile... Arkadaşım bitmiş durumdaymış; zaman zaman ölümü bile düşünüyormuş.

Uçğa binerken içimde tarifi imkânsız bir hüzün, acı, hayal kırıklığı vardı. Nereden nereye gelmiştim. Kim derdiki bir gün yaşadığın ülkeyi, her şeyi, bir anda silip gideceksin... Son bir kez acı acı dönüp ülkeme baktım; ne de olsa burada doğmuş, burada büyümüşüm. İşin en acı yanı da, sevmediğim bir adamla bilmediğim bir memlekete gidiyordum. Değişik insanlar, değişik âdetler ve eşimden hakkında bir tek kelime bile duymadığım bir din...

ARTIK İSTANBUL'DAYIZ

Nihayet İstanbul'a geldik. Oturduğumuz yer, pek gelişmiş bir mahalle değildi. Her taraf gecekonduydu. Genelde Anadolu'dan para kazanmak hayaliyle gelen insanlarla doluydu.

Yanımızda az miktar da olsa biraz birikmiş paramız vardı. Bu parayla küçük, tek katlı bir ev aldık. Kocam bir iş bulmuş ve çalışmaya başlamıştı. Benim gelişim, çevredeki insanlar için büyük bir olay olmuştu.

Eşim sık sık iş değiştiriyor; git gide kavgacı, sinirli biri oluyordu. Ben ise ikinci çocuğumu bekliyordum. Bir taraftan da bütün gün evin bahçesinde çalışıyor, hızlı bir şekilde de Türkçe öğreniyordum. Evimin etrafını saracak kadar kavak ağaçları dikmiş, dört tarafı güllerle donatmıştım. Her renkten güller, karanfiller, menekşeler vardı bahçemde, tıpkı cennetten bir köşeydi...

Evimizde su yoktu. Mahallenin çeşmesine gidip su alıyor, orada sıramı beklerken de Türkçe öğreniyordum. İnsanların bakışlarından rahatsız oluyordum, bazen de dayanamayıp yarım Türkçem ile "Ne bakıyorsunuz?" diye kızıyordum. Daha sonra anladım ki, bakmalarının sebebi benim uygunsuz kıya-

fetimmış. O kadar açık saçık giyiniyormuşum ki, insanların nazarını üzerime çekiyormuşum.

Çevremdeki insanlar böyle değillerdi, mazbut insanlardı. Belki İslâm'ı tam olarak yaşamıyorlardı, ama kapalıydılar ve işaretle çok açık gezdiğimi, bazı yerlerimi örtmem gerektiğini söylüyorlardı. Sözde Müslüman olan eşime bunları anlatırdım, "Benim örtünmem gerekiyormuş." derdim. Eşim bana kızır, "Bırak o eski kafalı insanları; onlar cahil, geri kafalı oldukları için öyle söylüyorlar. Sen Avrupalı bir kadınsın, ne örtünmesi!" derdi. Ben de tam şuurlu olmadığım için eşime inanırdım.

Çeşme, bizim eve 200 metreydi. Başlı sürekli kalabalıktı. Su alabilmek için önceden sıraya girmek gerekirdi. Herkes bir kova su alabilmek için birbirine girerdi. Ben ise hayretler içinde bir kova su almak için saatlerce beklerdim. Aldığım bir iki kova su yetmezdi. Bahçem vardı ve bahçedeki ağaçlar, çiçekler su istiyordu. Gece herkes uyurken ben bakardım ki; çeşme boş, hemen koşar, su alır ve bahçedeki boynu bükük çiçeklerimi su ile güldürürdüm.

Sık sık da "Hey gidi günler hey, annen seni böyle görse mutlaka kalp krizinden gider." derdim.

Öyle veya böyle, Almanya gibi rahat bir ülkeden gelmiştim. Orada böyle şeyler yaşanmazdı. Burada ise bir kap su için saatlerce sıra bekliyordum. Hayatım acılarla, tatsızlıklarla başlamıştı ve öyle devam ediyordu. Ama ben Müslüman değilken de başıma gelen olaylara diğer kızlar gibi "Aman, ne olursa olsun." demedim. Diyebilirdim; çünkü bizim kültürümüzde hayat anlayışımızda başıma gelen bu hadise o kadar önemsenecek bir şey değildi. Ama ben öyle düşünmemiştim; her acıya katlanmış, yaşadıklarımı sabırla karşılamıştım.

Bizim sevgi dolu bir ailemiz olmadığı için, her zaman aile hayatıma çok önem verdim. Kızım babasız kalmasını istedim. Şimdi hanımlara, yeni evlenen çiftlere bakıyorum da, hiç kavga edecek meseleleri yokken, kavga ediyorlar; hiç boşanma sebepleri yokken kadın veya erkek en basit bir mesele karşısında "Aman ben senin kahrını çekemem." diyor ve aile gibi kutsal bir müesseseyi yıkıyor.

Bir aile tanıyorum, evlendiklerinde halleri vakitleri yerindeydi. Bir giydiklerini bir daha giymezler, en lüks lokantalarda yemek yerler, en lüks yerlere tatile giderlerdi. Her şey her zaman yolunda gidecek diye bir şey yok. Bir ekonomik krizden bey de nasibini almış, işleri bozulmuştu. Bir de duyduk ki, hanım annesine gitmiş. Sorduk: "Hayırdır ne oldu?" Efendim bu kahr çekilmezmiş. Eşinin işleri yoluna girene kadar bir müddet annesinde kalacaktı.

İşte vefa timsali kadın, günümüzde bu hallere geldi. Bu hem de Müslüman bir ülkede Müslüman bir kadın tarafından yapılan bir hareket. Oysa ben Hristiyanken bile ailem o kadar bana gel dediği halde eşimi reddedip baba evine dönmeyi asla düşünmedim.

Hiç unutmuyorum. Bir gece vaktiydi. Eşim gececiye. Saat gecenin on ikisi. Baktım çeşme bomboş. Hiç durur muyum, bahçede su diye inleyen o kadar ağaç var ki... Kapıyı küçük kızımın üzerinden kilitledim, koştum çeşmeye... Bir taraftan su alıp bahçeyi suluyorum, bir taraftan da çocuğu düşünüyorum. Ya uyanırsa ya beni yanında bulamazsa, korkarsa diye kulağım sürekli orada...

Eve gittim, yavaşça kapıyı açtım, kızımın odasına geçtim, baktım kızım yatağında yok. Telaş içinde odadan odaya hem koşuyor hem de bağıriyorum. Bütün odalara bakıyorum kızım

yok... Deliye döndüm. Bir müddet sonra uykulu bir ses, "Anne ben buradayım." demez mi? Çocuk, yatağın örtüsüyle beraber yuvarlanıp aşağı düşmüş ve yatağın altında uyumaya devam ediyormuş.

Bu arada ikinci çocuğuma hamileyim. Eşim işe başlayalı iki-üç ay olmasına rağmen işler yolunda gitmiyor, eve hep sinirli geliyordu. Oysa ben dört gözle onun gelmesini bekliyordum. Çünkü ondan başka konuşacak kimsem yoktu. Çevremdeki erkeklerin bakışları her geçen gün beni biraz daha rahatsız ediyor, eşim ise buna ilgisiz kalıp "Boşver, bakan baksın, sen kendi işine bak." diyordu.

Bir gün, işaretle kadınlar yine bana çeşme başında çok açık giyindiğimi, erkekleri rahatsız ettiğimi, bu kadar açık giyinmemem gerektiğini söylemişlerdi. Eşime bunu da anlatınca "Senin başka işin yok mu, sen işine bak, sana ne o kadınlardan?" demiş ve beni susturmuştu.

İSLÂMİYET Mİ? HRİSTİYANLIK Mİ?

Hiçbir zaman, doğru düzgün bir Hristiyan olamadım. Allah'ı her zaman çok sevdim ve Hz. İsa'ya inandım, o kadar... İncam ondan öteye gitmedi. Yapılan her şey, bana çok mânâsız geliyordu ve bu dine asla ısınmamışım.

Ama çok da huzursuzdum. Çünkü insanın inanmaya ihtiyacı vardı. Din, insan için en büyük rehber, en büyük teselliydi.

Ben bu çıkmazlar içinde bocalarken, "Acaba İslâm mı, yoksa Hristiyanlık mı?" derken, diğer taraftan da tam olarak inandığım ve güvendiğim Allah'a yalvarıyordum, "Bana yardım et Allah'ım, bana doğru dini göster!" diye...

Bana göre, ne Hz. İsa Allah'ın oğlu ne dağıtılan ekmekler onun eti ne de içmemiz için verilen şarap onun kanıydı. Bazen düşünürdüm, bilgisayar asrında yaşayan insanlar, nasıl hâlâ o safsatalara inanıyorlar. Kocaman adamlar gidip kiliselerde günah çıkartıp bir taştan ibaret olan Meryem Ana heykelinden medet bekliyorlar, mumlar yakıp dilek tutuyorlar!

Hele saat başı çanlar çalmaz mı? Bu da bana çok mânâsız gelirdi. Oysa Türkiye'ye geldikten sonra hiçbir şey bilmediğim halde, her ezan sesini duyduğumda, tüylerim ürperirdi.

İçime bir huzur dolardı. Zaman zaman da ağlar, rahatlardım. Ama ezanın ne olduğunu, niçin okunduğunu bile bilmezdim. Sadece bizim çan yerine, bunlar da bunu söylüyorlar derdim.

Uzun yıllar İslâm dininden habersiz yaşadım. Sadece nüfus kâğıdımda Müslüman yazıyordu... İslâm'ı bana kimse öğretmedi, eşim Müslüman'dı; ama o da Müslümanlığı hiç bilmiyordu.

Allah'ın lütfu ile gece gündüz okumam sayesinde İslâmiyet'i öğrenmeye başladım. Büyük bir coşku ve heyecan ile öğrendiklerimi başka insanlarla paylaşıyordum.

Paylaştığım insanlar da, sözde Müslüman'dı. Onların da hiçbir şeyden haberleri yoktu. Ben her öğrendiğim şey karşısında büyük bir heyecan duyarken onlara gayet normal gelir, benim kadar heyecan duymazlardı. Onlar, nasıl olsa biz Müslüman'ız diyorlardı. Bizler gibi çölde susuz kalmamış, günah girdabında boğulan insanların acılarına şahit olmamışlar; kolayca İslâm mirasına konuvermişlerdi.

Zaten hanımlar bana "Biz senin yerinde olacağız da, Almanya gibi bir yeri bırakıp buraya gelip sürüneceğiz ha!" derler, hayret ederlerdi. Aslında, her an Almanya'ya dönebilirdim. Dönmedim; burada gönlüm rahatlığı bulmuştu. Belki maddi anlamda çok sıkıntı çektim, aç kaldığım parasız kaldığım zamanlar oldu, ama gönlüm her zaman huzur doluydu.

Bu arkadaşlar, İslâm'ın olmadığı bir dünyada yaşamının ne kadar korkunç olduğunu bilmiyorlardı. Oysa İslâm etrafına öyle bir hakikat ışığı saçar ki, eğer o hakikat ışığının haricinde dünyaya baksak, dünyayı umumî bir matem yeri, yaratılan varlıkları birbirine yabancı, belki düşman; cansız varlıkları ise dehşet veren cenazeler, bütün hayat sahiplerini ise ayrılık sillesi ile ağlayan yetimler hükmünde görürdük.

Oysa İslâm'ın neşrettiği nurla, umumî matem yeri olan şu dünya, içinde cezbeyle zikredilen bir zikirhaneye döner. O birbirine yabancı, düşman varlıklar birer dost ve kardeş şekline girer. O ağlayan ve her hallerinden şikâyet eden kimsesiz yetimler ise, birer tesbih içinde zikreden veya vazife paydosundan şükreden kimseler suretine bürünür.

Üzüldüğüm bir şey var; İslâm ne yazık ki, gerek Hristiyanlara, gerekse diğer dinlere mensup insanlara doğru anlatılmamış. Temsil ve tebliğ iyi yapılamamış.

Okudukça İslâm hakkında pek çok güzel şey öğreniyordum:

İslâm dini kadın ve erkeği eşit yaratmıştır. Fakat daha güçlü olduğu için erkeğin daha yorucu işlerde çalışmasını gerekli kılmış, eşinin ve çocuklarının rızkını kazanma görevini ona vermiş, kadını yorucu işlerin altında ezdirmemiş.

Ben de bir Avrupalı olarak biliyorum ki, birçok Avrupalı kadının aradığı, ama bulamadığı bir hak bu... Ne yazık ki bunu kimse fazla bilmiyor. Onlara göre, İslâm dininde kadın eziliyor, baskı görüyor, kadına hayat hakkı tanınmıyor.

O İslâm ki, bir zamanlar İslâm'a kılıç kaldıran Ömer'i daha sonra cennetle müjdelen Ömer yapmış. İslâm öyle bir din ki koskoca cahiliye devrini Saadet Asrı'na dönüştürmüştü. Efendimiz'in bir saat sohbetinde bulunmakla, mutaassıp ve inatçı insanların akılları, ruhları, kalpleri ve nefisleri fethedilmiş.

Bizler akıl çağında yaşayan, mantıkla yola çıkan insanlarız. İslâm ise, hem akıl hem de mantık dini. Efendimiz, "Allah, akla ve mantığa uygun olmayan hiçbir şeyi yaratmamıştır." derken bir başka mübarek sözlerinde ise, "Ben size kat'i olarak söylüyorum ki, herhangi bir insan namaz kılsa, oruç tutsa, zekât verse, hacca gitse ve dinin bütün hususlarını yapsa

bile, ancak Allah'ın ona ihsan ettiği akıl ve mantığı kullanma derecesine göre mükâfatlandırılır.” buyuruyor.

Allah Teala'nın insanlara en büyük lütuf olarak gönderdiği son peygamber Muhammed (aleyhissalâtu vesselâm) vefatına kadar insanlara, akıllarını kullanıp doğru yolu bulmalarını anlatmamış mı?

Efendimiz (aleyhissalâtu vesselâm) vefatından birkaç gün evvel, bitkin bir halde istirahat ediyormuş. Medineli halk, Efendimiz'in (aleyhissalâtu vesselâm) hastalığına üzölmüş, onun gün geçtikçe kuvvetten düştüğünü görünce erkekli kadınlı hüngür hüngür ağlamaya başlamışlar. Peygamberimiz (aleyhissalâtu vesselâm), artık aramızdan ayrılacak diye gözyaşları döküyorlarmış.

Nihayet her şeyi göze alarak Efendimiz'in (aleyhissalâtu vesselâm) huzuruna çıkmışlar. “Ey Allah'ın Resûlü! Sen çok hastasın, Allah Teala seni huzuruna çağırarak ve bizden ayıracak olursa biz sensiz ne yaparız?” demişler.

Efendimiz de, “Elinizde müracaat etmeniz için Kur'an-ı Kerim var.” demiş. “Ya Resûlallah, ola ki aradığımızı onda bulamazsak kim bizim rehberimiz olacak?” diye sormuşlar.

Peygamberimiz (aleyhissalâtu vesselâm) o mübarek başını yavaşça kaldırmış. “Allah her kuluna şahsî bir rehber vermiştir. Bu rehber, aklı selimi ve vicdanın bulunduğu kalbidir. Eğer bu rehberi doğru ve iyi olarak kullanırsanız, hiçbir zaman doğru yoldan ayrılmazsınız, Allah'ın rahmetine kavuşursunuz. İşte İslâmiyet, tam akıl ve mantık üzerine kurulmuş hakiki bir dindir.” buyurmuş.

Beni İslâm'a çeken güzelliklerden bir tanesi de, kul ile Allah arasında hiç kimsenin olmaması idi. İbadetlerin hiç kimse için değil, sadece Allah için olması çok güzeldi. Hristiyanlıkta öyle değildi oysaki... Allah'a kolay ulaşamazsınız; İsa var, kut-

sal ruh var... Çoğu zaman kiliselerde papazlar var. Günahınızı onlar affeder.

Bunlar bana hiçbir zaman mantıklı gelmiyordu. Benim gibi günahkâr ve benim gibi imtihana tâbi olan bir papaz, beni nasıl affeder, günahımı bağışlardı. Aklıma hiçbir zaman yatmadı. Doğrusu, bu safsatalara uyanlara da hayret ediyordum.

Sonra Kur'an'da vurgu yapılan kardeşlik duygusu ve ayetin bütün Müslümanları kardeş ilan etmesi o kadar mükemmeldi ki, bir yerde bütün olumsuzlukları ortadan kaldırıyordu. O Müslüman kardeşimin bana yardım etmesi, benim üzüntümü paylaşması, açlığima, susuzluğuma, yoksulluğuma ortak olması, "Müslüman kardeşin açken sen tok yatamazsın." emri benim gibi başka bir dinden gelen bir insan için olağanüstü bir şeydi. Çünkü Avrupa'da böyle bir yakınlığı ne en yakınınız olan annenizden ne babanızdan ne teyzenizden ne de bir arkadaşınızdan görmeniz mümkün değil.

Yeri gelir en çok şefkat göstermesi gereken anne, evladını yüzüstü bırakıp gider, yardım etmez ve "Bu senin hayatın, sen yaşayacaksın, bana ne?" der. Yeri gelir, bir erkek hanımını bir anda hayatından çıkartır. Bir evlat anne babasını tanımaya bilir. Böyle bir kültürde yetişmiş bir insan olarak İslâm dininin Müslümanları kardeş ilan etmesi ve birbirlerine yardım etmeye teşvik etmesi bana çok olağanüstü geldi. Ben burada artık yalnız değildim; Müslüman kardeşlerim vardı.

Çok muhteşem bir dinle karşı karşıyaydım. Kitabımız Kur'an da öyle mükemmeldi ki, insanın okudukça okuyası geliyordu. Ama bakıyordum, yıllardır "Biz Müslüman'ız." diyen insanlar Kur'an'ı tanımıyor, onun emirlerini bilmiyordu. Buna çok üzülüyordum.

Kur'an'ı alıp öpüp saygıyla başına koyan insana sorsanız, "Öptüğün kitabın içinde ne yazıyor, haberin var mı?" deseniz size şaşkınlıkla bakıp "Hayır!" der.

Oysa Kur'an'ın kabına gösterdiğimiz saygıyı, içindeki hakikatlere de gösterebilseydik, ne kadar huzurlu ve mutlu bir toplum olurduk.

Bir kısım insanlar böylesi bir hayat kitabını ölümlere okunacak bir kitap sanmışlar, bir kısım insanlar ise sadece Ramazan ayında kabından çıkartılıp sonra kabına konup duvara asılan kitap diye görmüşler.

İnsan hiç kılavuz kitabını okumaz mı? Onu yanından ayırır mı? Tarifini bilmez mi?

Pek çok Müslüman kendi dinini, kendi kitabını bilmiyor, anlamıyor ve emirlerini yerine getirmiyor. Ama birçok şeyi kaybediyorlar. Özellikle de Müslümanların namaz kıymayışları, her namaz vaktinde kaybettikleri şeylerin farkında olmayışları beni onlar adına çok üzüyor.

Namazdaki o tat, o huzur, o alnı secdeye koyup da Allah ile sohbet var ya, o hisleri keşke mümkün olsa da herkesle paylaşabilsem...

Bir zamanlar Hristiyan birisi olarak, hayatın, Allah inancı, İslâmiyet olmadan, ne kadar anlamsız olduğunu bilen biri olarak yüreğim sızlıyor. Bütün kalbimle bağıarak söylemek ve tüm dünyaya haykırmak istiyorum: "Ey âlem-i İslâm! Uyan, Kur'an'a sarıl, İslâmiyet'e maddî ve manevî bütün kuvvetinle yönel!"

Allah'ım Sana çok şükür, Sen ne kadar büyüksün, beni önce çamurdan çıkardın, sonra günahlardan kurtardın. Bana değer verdin. O kadar değer verdin ki, beni İslâm'la şereflelendirdin. İlimin kapılarını açtın, bana doğru yolu gösterdin, Habi-

bine ümmet ettin. Allah'ım, Sana yarattığın varlıklar adedince, vücudumdaki zerreler adedince şükrediyorum.

Bana çok kötü şeyler yaşatsa da, eşime çok teşekkür ediyorum. İyi ki onunla evlendim, iyi ki onunla buralara kadar geldim. Ya Almanya'da kalsaydım, ya hayatım günahlar içinde son bulsaydı. Kabre onca günah omuzlarımdayken gitseydim, o zaman halim nice olurdu?

Bunun için de, böyle bir Allah'a kul olmak için icap ederse tıpkı sahabe devri gibi, sevdiklerimi, arzularımı, zevklerimi, her şeyimi, feda etmeye hazırım. Zaten gerçek bir Müslüman, ahireti için fani dünyanın geçici zevklerini feda etmekte tereddüt eder mi?

Ben, sonsuz özgürlüklerin olduğu, yasakların olmadığı, ayıpların ve günahların önemsenmediği bir toplumdan gelen biri olarak, İslâm'da bulduğum huzur ve mutluluğu hiç bir yerde bulamadım. Evimde hiçbir eşyam, cebimde hiç param yokken, ailem bana "Bu hayat yaşanmaz, bu yoksulluk çekilmez, gel bizimle." diye ne kadar yalvarmıştı.

Ben ise şimdi, her şeye, her tarafa manevî âlemden bakıyor; "Nasil olsa burada misafirim, misafir beraberince götürmediği bir şeye kalbini bağlamaz." diyordum.

İslâm'ın her kaidesine, her esasına hayran olmuştum. Onun tek parçasını bile ondan ayırmak mümkün değildi. Bütün parçaları birbiri ile bir nizam içinde kenetlenmişti. Parçaların arasında muazzam bir ahenk vardı. Hiçbir şey eksik değil, her şey yerli yerindeydi.

Kısaca ben İslâm dinine ve onun temsilcisine resmen âşık olmuştum. Bu aşkın sonunda da her şeyimle onu yaşamaya çalışıyordum. Bu aşk için Ferhat olup dağlar delmeye, Mecnun olup çöllere düşmeye, Aslı olup yanarak kül olmaya varım.

Zaten Efendimiz de demiyor mu: “Beni her şeyden fazla sevmedikçe iman etmiş olmazsınız. Gerçek mânâda iman etmeden de cennette giremezsiniz.” (Müslim, İman, 93-94) Ben de sevdiğim her şeyden vazgeçip ona ümmet olmaya çalışıyorum.

EŞİM TEKRAR ALMANYA'YA DÖNÜYOR

Rabbimiz buyuruyor ki: “Ey iman edenler, sabırla ve namazla yardım dileyin, gerçekten de Allah, sabredenlerle beraberdir.” (Bakara Sûresi, 153)

Âlemlerin Rabbi, Kendisine katıksız iman edip tereddüt etmeden itaat eden, mü'min kullarına “Ey iman edenler!” diye seslenip kendilerinin üç şeyi yapmalarını emrediyor:

Sabretmelerini, dosdoğru namaz kılmalarını, Allah'tan yardım dilemelerini...

Allah'ın güç ve kudret vermesiyle sabreden mü'minler, sabrettiklerinden dolayı her türlü iyiliğe kavuşurlar...

Ben de bütün yaşadıklarım sabrediyordum ve burada olmasa da öbür âlemde mutlaka huzura kavuşacağımı ümit ediyordum.

Bu sabırla, ikinci kez anne oluyordum. Doğumuma üç ay gibi az bir zaman kalmıştı. Almanya'dan apar topar gelme kararı alan eşim, bu defa da tekrar Almanya'ya dönmeye karar vermişti. Bir gün işten gelmişti. Almanya'dan gelmenin çok yanlış bir karar olduğunu, tekrar Almanya'ya gitmek istediğini söyledi. Ama pasaportlarımızın günü geçtiği için benim yardım etmemi istedi. Benden, Almanya'daki patronuma mektup

yazıp patronumun kendisini işe almasını sağlamamı rica etti. Ne kadar ısrar ettimse ne kadar konuştumsa, onu bu karardan vazgeçiremedim. O da biliyordu, patronum beni kırmazdı. Küçük yaşta onların yanında çalışma hayatıma başlamıştım. Benden çok memnun kalmışlardı. Ben o fabrikada çalışırken resmimi çekip duvara asmışlar ve altına da “Şimdiye kadar gelmiş geçmiş en dürüst, en çalışkan işçimiz.” yazmışlardı. Duyduğuma göre, o resim hâlâ o duvarda asılıymış.

Şairin, “Duvarlarda resimler, / Mezarlarda isimler, / Geçti geçti bütün mevsimler.” dediği o mevsimler çoktan geçip tarih olmuşlardı. Eşim bana o kadar yalvarıyordu ki, “Ne olur bana yardım et. Ben gider gitmez bir ev bulup seni aldıracağım.” diye... Hatta, ikinci bebeği Almanya’da dünyaya getirecektim. Yedi aylık hamileydim. Sonunda patronuma mektup yazdım. Eşimi kabul ettiler ve eşim bir ay içinde tekrar Almanya’ya döndü. Ben ise, saf saf onun bizi alacağı günü bekliyordum.

Ben burayı, bu insanları çok sevmiştim. Onların arasında çok mutluydum. Sanki beni burada tutan bir şeyler vardı ve o kuvvet beni kendine doğru çekiyordu. Evimde hiçbir şeyim yoktu, ama bu kadar yoklar içinde ben memnundum. Çünkü her zaman az ile yetiniyordum. Allah’ım öyle yaratmış ki, ömür boyunca ne zenginlikten ne eşyadan ne de mal mülkten etkilendim. Bana onlar mutluluk vermedi, gönlümü hiç onlara kaptırmadım.

Bu arada günler hızla gelip geçiyor ve eşimden bir haber gelmiyordu. Artık doğum vaktim yaklaşmıştı. Burada hiç kimseyi tanımiyordum ve Türkçem de çok iyi değildi. Nihayet, bir ay sonra eşimden bir mektup geldi. Mektupta işe başladığını, ama ev bulamadığını, doğumu Türkiye’de yapmak zorunda olduğunu yazıyordu. Oysa doğumlarım çok zor oluyordu. İlk kızımda bile, tam bir ay hastanede yatmıştım.

Şimdi ben ne yapacaktım, kimden nasıl yardım isteyecektim? Dil bilmiyordum, hastane bilmiyordum; üstüne üstlük bir de çocuk vardı, onu kime bırakacaktım? “Denize düşen yılan sarılır.” misali ben de başımın çaresine bakacaktım. Bir gün, çeşmede bir hanımla zor da olsa işaretle anlaştım. Eşi taksi şoförüydü. Sancılarım gelince ben onlara haber verecektim; onlar da beni hastaneye götüreceklerdi.

Bir sabah namazı vakti, sancılarım başladı. Kızımı onlara yolladım. Sağ olsun, eşiyile birlikte beni hastaneye götürdüler. Çok zor bir doğumdan sonra, ikinci kızım dünyaya geldi. Küçük, mini mini bir şeydi. Sürekli ağlıyordu. Ona bakarken bütün dertlerimi unutuyordum. Aşırı bir sevgiyle bağlanmıştım çocuklarıma; onlar benim dünyamdı. Belki de, hiçbir zaman babalarında bulamadığım sevgiyi kızlarımda bulmuştum.

Kendimi hastanede çok yalnız hissettim. Hiç kimse yoktu yanımda oysa diğer hanımlar çok neşeli ve mutlulardı. Eşleri, yakınları yanlarındaydı ve bu mutluluğu sevdikleriyle paylaşıyorlardı. Oysa beni seven hiç kimse yoktu bu dünyada veya bana öyle geliyordu. Bir tane annem vardı; onu da kırmış, üzmüş, hatta ağlatmıştım. İnsan anne olunca ne kadar duygusallaşıyor, anneliğin ne kadar kutsal olduğunu o zaman anlıyor.

İlk defa içimde fırtınaların estiğini, yalnız bir yaprak gibi hayat selinin önünde oradan oraya sürüklendiğimi hissettim. Annemin, kardeşlerimin yokluğu, bana ilk defa bu kadar acı verdi. Öyle veya böyle yıllarımı paylaştığım insanları yine yıllarca görmemişim. Bir an “Hey gidi günler hey, sen bu duruma düşecek insan mıydın?” derken gözümde damlayan taneler küçük kızımın yüzüne düşmüş olmalı ki, bebeğim, “Ağlama, üzülme anne; artık biz varız, biz sizinleyiz.” der gibi ağlamaya başladı ve beni kendime getirdi.

Üç gün sonra hastaneden çıktım. Artık paramız kalmamıştı. Eşime mektup yazdım, “Hiç paramız yok, burada tanıdığımız kimse, de yok. İki çocukla beni buraya bıraktın. Gel bizi bir an önce al.” dedim. On beş gün sonra, eşimden bir mektup aldım. İçinde az da olsa biraz para vardı. Bana ev bulamadığını, biraz daha sabretmem gerektiğini yazıyordu. Sorumsuzca beni kendi ülkesine getirmiş, daha sonra yanlış yaptığını söyleyerek çekip gitmişti. Benim ise, bütün vatandaşlık hakkımı yakmıştı. İki çocukla bize zulmediyordu.

Kış gelmiş, hatırı sayılır bir soğuk başlamıştı. Çeşmeye gidip gelirken ayaklarım, ellerim buz tutardı. Komşuların verdiği bir soba vardı. Onun üzerinde ekmek yapar, yemek pişirir, bütün ihtiyaçlarımı onunla gidermeye çalışırdım. Çünkü, eşim artık para yollamaz olmuştu.

Bunlarla birlikte esas sıkıntılar başlamıştı. Yabancı ve yalnız bir kadındım. Sonra çok açık geziyordum, hiçbir şeyin farkında değildim. Kapının önünden geçen gençler laf atmaya, kötü kötü şeyler söylemeye başlamışlardı. Beni alıp götürürlerse ne yaparım, diye çok korkuyordum. Evim, bahçenin içinde tek katlı bir gecekonduydu. Herkes eşimin olmadığını ve yanımda iki tane çocuğun olduğunu biliyordu...

Bir yandan bu sıkıntılarla boğuşurken, küçük kızım bir buçuk yaşına gelmişti. Nihayet eşim de geldi. Çok sevinmiştim bizi götürecekti diye... Ne yazık ki bir haftalığına geldiğini, fazla para biriktiremediğini, ev bulamadığını söyledi. Birkaç ay sonra bizi alacağına söz verip az miktar da para bırakarak çekip gitti. Biz yine başa dönmüş, kızlarımla beraber yabancı bir ülkede yapayalnız kalmıştık.

Eşim gittikten kısa bir süre sonra, bir bebeğimizin daha olacağını eşime bildirip ne olursa olsun bu çocuğu Almanya'da doğurmak istediğimi söyledim. Bana gelen mektupta ise

sabırlı olmamı, çok yorulduğunu, bir daha böyle mektuplar yazmamamı istedi.

İş çığırından çıkmıştı. Erkekler tarafından çok rahatsız ediliyordum. Kocamın artık gelmeyeceğini, yalnız olduğumu düşünüp gece gündüz beni taciz ediyorlardı. Bazıları benimle gönül eğlendirmek peşindeydi, bazılarının ise niyeti ciddiymi.

Bir gün o kadar korktum ki eşime mektup yazdım. "Çok korkuyorum, yuvamız yıkılabilir, beni bir gün alıp götürebilirler, burada çaresizim." dedim. Eşimden gelen mektupta ise, "Sen de gününü gün et, sana hesap soran mı var; seni seven varsa, al içeri ona kahve ikram et." demez mi?

Bir Alman bile, hanımına bu kadar adi bir teklifi yapmazken, bir Türk erkeği olan eşimden bu kadar alçak bir teklifin gelmesi beni bir kez daha tiksindirmişti.

Onu bir eş, bir koca olarak hiçbir zaman sevmemiştim, ama ondan bu kadar da hiç tiksiniyordum. Evet, onu hiç sevmemiştim, ama şimdi ondan tiksiniyordum. Bu satırları yazarken gözüm karardı, başım döndü ve midem bir kez daha bulandı. Evlendiğim adam bu olamaz, kızlarımın babası bu kadar adi olamaz, diyordum.

Bu mektuptan sonra, annelere mektup yazdım. Durumu anneme anlattım. Gidip kocamı bulup bir şeyler söylemesini istedim. Ana yüreği bu, hiç kırgın olur mu?

Annemden gelen cevap beni hepten yıkmış; artık ümidim kalmamıştı. Annem, "Kızım araştırdım, eşin sabahlara kadar kumar masalarında kadınlarla gününü gün ediyormuş, sizleri unutmuş." diye yazmıştı. Yine de eşime devamlı mektup gönderdim; yaptıklarından vazgeçmesini, burada çok zor şartlar altında olduğumuzu yazıp durdum. Ondan gelen mektupta ise; bir gün geleceği şimdi ise maddî durumunun çok kötü olduğu yazılıydı.

ARTIK HAYATTA YAPAYALNIZDIM

Üçüncü çocuğum oğlan olmuştu. Tombul, çok tatlı bir bebektir. Artık hiçbir şeye sevinemiyordum. Çocuk sayısı üç olmuştu. Her geçen gün şartlar ağırlaşıyor, eşimden gelen mektuplar azalıyordu. Para da yok denecek kadar azdı. Bir şeyler yapmalı, başımın çaresine bakmalıyım diyordum. Bir gün baktım; komşu hanımlar ellerinde şişler kazak örüyor, dantel yapıyorlar. “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Onlar da el işi yaptıklarını, böylece aile bütçesine katkıda bulduklarını anlattılar.

Ben de kısa sürede öğrenip el işi yapmaya başladım. Gece gündüz demiyor, sabahlara kadar oturup iş yapıyordum. Bu arada, büyük kızım okula başlamıştı. Ben de onunla beraber Türkçe öğreniyordum.

Çocukların artık hem annesi hem de babası olmuştum. Her kafadan bir ses çıkıyor, ama hiç kimse bana yardım etmiyordu. Dalından koparılıp meçhule atılan bir yaprak gibi rüzgârın önünde sürükleniyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum, çaresizdim ve çok acı çekiyordum.

Artık erkeklerin aleni teklifleri beni iyice rahatsız ediyordu. Gece olsun istemiyordum. Her gece saatlerce Allah’a yalvarıp “Ne olur bana yardım et!” diye gözyaşı döküyordum.

Bir gece, televizyonda bir dizi vardı. Herkes kendinden geçmiş bir vaziyette televizyondaki diziyi seyrediyordu. Derken kapım çalındı. “Kim o?” dedim. Bir ses “Aç!” dedi. Ben, “Kimsiniz?” diye sordum. Ses, “Benim, aç.” dedi. Gidip mutfak penceresinden baktım ki, mahallenin bekçisi, zil zurna sarhoş...

“Aç” dedi, “Konuşalım.”

“Ne istiyorsun?” dedim. “Oradan söyle, sana kapıyı açmamam.”

“Ne istediğimi sen benden daha iyi bilirsin, sana erkek lazım değil mi?” dedi.

Komşular görecekle diye öyle korkmuştum ki. Niyetini anlamıştım, bağırmağa başladım. O da hem bağırıyor hem de sarhoş olduğu için ne söylediğini bilmiyor, “Sen beni gündüz çağırdın, şimdi ise ne bağırıyorsun? Kocan Almanya’da kadınlarla eğleniyor.” diye çok kötü şeyler söylüyordu. Nihayet çekip gitti.

Çocuklarımı uyuttuktan sonra, Allah’a çok yalvardım, saatlerce gözyaşı döktüm. Birden nasıl oldu anlamadım, nereden geldiğini bilmedim, yıldırım gibi bir ışık duvardan duvara yansıdı, sonra da kapının altından geçip gitti. O ışığı görür görmez içimde bir huzur, bir rahatlama oldu ve sabaha kadar hiçbir şey olmamış gibi uyudum.

O bekçi ise, bir yıl sonra bir kavga esnasında ölmüştü. Rab-bim sen ne kadar büyüksün. Kiminin cezasını burada, kiminin-kini de orada verirsin.

O zamanlar, kimsesiz, korunmaya muhtaç bir hanımdım. Evet, kocam olacak adam namusuma sahip çıkmamıştı. Oysa ben bir İslâm ülkesindeydim ve sahipsiz, kimsesiz bir kadındım. İnsanlar bana yardım edecekleri yerde, benden yararlanmaya kalkıştılar. Peygamberimiz demiyor mu, “Dul ve yetimleri koru-yun.” diye... Hani insanlık, hani insaf...

Benimle eğlenmeye, benden faydalanmaya kalkanların hepsi bin beter oldu. Binlerce şükür, Rabbim beni her zaman korudu.

Düşünüyorum da, bazı şeylerde kendimi de haksız görüyorum. Almanya'dan gelmiş, kocası olmayan, hafif hareketleri olan, alabildiğine açık kıyafetlerle gezen bir bayandım. İster istemez kötü niyetli erkekler peşimde gezeceklerdi. Müslüman bir ülkedeydim güya. O kadar görüştüğümüz hanımların biri çıkıp da bana İslâm'ı anlatmadı. Kılık kıyafetim, serbest tavırlarım, Alman kültürü için normaldi; ama "Buranın kültürü bunu kaldırmaz." diyen olmadı.

Örtülü bir kadın olsaydım, dinimi yaşasaydım, hiç zannetmiyorum ki kapıma gelip de beni rahatsız edecek erkek olsundu. O zaman bütün mahalle benim namus bekçim olurdu. Oysa onlar da bana iyi gözle bakmıyorlar, gece vakti kapımı bir erkek çaldığı zaman, değil bana sahip çıkmak; hakkımda kötü düşünüp "İçeri erkek alıyor." bile diyorlardı.

Şimdi daha iyi anlıyorum, biz kadınlar için örtünün neden bu kadar önemli olduğunu... Daha sonra bir kitapta okumuştum; kitapta "Kadın bir zinet, bir mücevher. Onun zarar görmemesi, yabancıardan korunması için örtü altında saklanması gerek." diyordu. O zamanlar, bu pek ilgimi çekmemişti. Şimdi ise ne kadar haklı, hakikat dolu sözler olduğunu anlıyorum. Ben ne yapıyordum? Bütün zinet yerlerim, saçlarım, gerdanım, kollarım, açık vaziyette geziyor, erkekleri tahrik ediyordum. Akşam kapıma geldikleri zaman ise üzülüyordum. Kendimi ateşe atıyor, sonra çıkıp "Haberiniz var mı ben bu gün ateşe atladım, ateş de beni yaktı." diyordum. Ateşin yakıcı olduğunu bildiğim halde...

Medeniyet varsın, "Örtü, kadına vurulan bir esarettir." desin. Ama ben bir Avrupalı bayan olarak diyorum ve yaşamımla ispat ediyorum ki: "Örtü kadın için sonsuz bir hürriyettir."

Bir zamanlar erdem ve ahlâk güzelliği ile ünlü bir adam yaşarmış. Bu adamın, yüzüne bakılmayacak kadar çirkin, asık yüzlü ve kötü huylu bir de kölesi varmış. Kölenin canavar gibi dişlerinden âdeta zehir akarmış. Şehirde ondan daha çirkin bir adam yokmuş.

İş görürken yüzünü asar, yemek pişirirken kaşlarını çatar, sofraya yemek için de efendisi ile beraber oturmuş. Beraberce yemek yedikleri efendisi, "Ölüyorum, bir damla su ver." dese oralı bile olmazmış. Ne söze ne de azara hiç mi hiç aldırış etmezmiş.

Bir gün o erdem sahibi adama arkadaşı demiş: "Bu çirkin suratlı adamın yeteneğine mi, güzelliğine mi, becerikliliğine mi, neyine tutkunsun? Ciğeri beş para etmez bu adamın kahrını neden çekiyorsun? Sat esirciye kurtul, parasız bile versen kâr edersin?"

Erdem sahibi efendi ise gülerek demiş ki: "Onun çirkin yüzüne baktıkça ben güzelleşiyorum. Onun o münasebetsiz hallerine dayandıkça ben olgunlaşıyorum, sabır gücü kazanıyorum. O benim hayat okulum."

Hayat musibetlerle hastalıklarla saflaşır, temizleşir, terakki eder, tekemmül eder. Böylece hayat, vazifesini yapmış olur. Her şeyin yolunda gittiği, güzelliklerin yaşandığı tekdüze bir hayat; mutlak hayır olan vücuttan ziyade mutlak şer olan adevme yakındır ve ona gider. Ben de hayat imtihanında tokatları yiye yiye olgunlaşmaya çalışıyordum.

Çok şükür Allah'ıma, her ne kadar sabır acı gözükse de, insanın kişiliğine yerleştikçe bal oluyor.

Çekilenler, insanı hayat ağacında olgunlaştırıyor. Öyle ya, olgunlaşmamış başaklara bakın hep dimdik. Ama olgunlaşmış başaklara bakın hep başları yerlere doğru. Rabbim de vura vura nefsimizi terbiye ediyor, ne diyebiliriz?

NIHAYET İSLÂMİYET'LE TANIŞIYORUM

Büyük kızım ikinci sınıfa gitmeye başlamıştı. Ben bir taraftan geçim için el işi yapıyor, bir taraftan da çocuğun okuluna yardımcı olayım diye Türkçe öğrenmeye devam ediyordum. Bunun için de çok kitap okuyordum.

Bir gün bahçede çiçeklerimi sularken, baktım sokaktan yaşlı bir amca geçiyor. Elinde bir sepet kitap var. “Amca kitapların içinde roman var mı?” dedim. Yaşlı amca “Hayır kızım; namaz, cennet ve cehennemle ilgili kitaplarım var.” dedi. Çok ilgimi çekmişti. Kaç yıldır ben buradaydım, hiç kimse namazdan, cennet ve cehennemden bahsetmemişti. Hemen aldım. Aldığım kitapları okumaya başladım. Okudukça içime bir şeyler oluyor; her kelime, her söz beni etkiliyordu.

Yıllardır aradığım, ama bir türlü bulamadığım huzur, saadet, insanlık, merhamet, güzel ahlâk burada, İslâm'da, Allah sevgisindeymiş. Ben, oldum olası Allah'la konuşmayı seven bir insandım. Şimdi ise bu kitapları okudukça Allah'a daha yakın olduğumu ve her geçen gün daha da yakınlaştığımı hissediyor, bu zevki yüreğimde doya doya yaşıyordum.

Hiçbir şeyden haberiniz yok, ama birden gönül pencezeniz açılıyor ve siz, her şeyin Yaratıcısı ile tanışıyorsunuz. O

zaman nereye, kime nasıl bakarsanız bakın, O'nu görüyor, O'nun sevgisiyle dolup taşıyorsunuz. O zaman acı da çekseniz, "Boşver, zaten dünya bir oyun ve bir bekleme salonu değil mi?" diyorsunuz.

Hayatın sillesini on altı yaşında yemeye başlayan, her zaman mutlu olmak için çalışan, ama hiçbir zaman mutlu olmayan, çok büyük acılar çeken bir insandım ve İslâmiyet, benim için bir kurtuluş reçetesi olmuştu.

Evet, dünyanın bütün lezzetlerini, nimetlerini toplasanız, bunların Allah'ı tanımadıktan, O'nu sevmedikten sonra hiçbir değeri olmaz. Bu kadar gayesizlik içinde bütün dünyayı size verseler, hatta sizi dünyanın sultanı bile yapsalar kaç para eder ki?

İdam edilmek üzere çıkarıldığı sehpanın altın ve yakut gibi değerli taşlarla süslü olması bir insanı hiç mutlu eder mi? Allah'ı tanımayan, O'nu bilmeyen birçok insan bu sehpaye çıkan insanlar gibi değil mi?

Her geçen gün aradığıma adım adım yaklaştığımı hissediyor, her dua ile Allah'a biraz daha yaklaşıyordum. Namaz dualarını ezberlemeye başlamıştım. Artık eskisi gibi korkmuyor, geceleri tedirgin olmuyordum. Çünkü Allah'ı daha yakından tanıyor, O'nun beni koruyacağından emin oluyordum. Eskisi gibi açık giyinmiyor, hâl ve hareketlerime özen gösteriyordum.

Namaz surelerini ezberlemiştim. Peki, nasıl namaz kılacaktım, namaz kılmayı bana kim öğretecekti?

Hemen bir kumaşçıya koştum, uzun bir başörtüsü aldım. Oturup onu bir güzel diktim. Yerlere kadar uzanıyordu. "Tamam, haydi Bismillah." dedim. O kadar büyük bir heyecanla namaza başladım ki... Kendi kendime, "Sen artık yalnız değilsin, bak Allah seninle." diyordum.

Namaz bittikten sonra el açıp boyun büküp O'na yalvardım. Bana yapılanları O'na anlattım, O'nunla sohbet ettim. O sohbet hiçbir şeyle değişilmez. Zaten Allah, "Ey insanlar duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var?" demiyor mu? Dua kulluğun sırrı, belki de kulluğun ruhu değil mi? Sonra bize vermek istemeseydi, istemek gibi bir duygu verir miydi?

Duanın en tatlı hali, el açıp, boyun büküp, gözyaşı dökmek... Yakarış halinde biliyorsun ki; seni duyan, seni gören, senin derdine derman yetiştiren, sana merhamet eden, kudret sahibi biri var. Bu dünya hanında yalnız değiliz. Bütün kâinata hükmeden biri var, en küçük işlerimizden haberi var. Benim her halimi görür, sesimi işitir. Öyle ise, sırf benim değil; bütün yaratılan mahlûkatın seslerini işitir. Herşeyi O yapıyor. Bütün yardımı sadece O'ndan istiyorum.

İlk namazım ve ilk dua edişimden aldığım zevki ve hazzı hiç anlatamam. O zaman belki de yarım yamalak okuduğum surelerle kılış olduğum namazı hiç unutmuyorum.

Namazın ne olduğunu bilmeden sadece bir Müslüman'a, erkek olsun, kadın olsun, namaz kılmanın farz olduğunu, Allah'ın kesin emri olduğunu okudum. Eğer ben Müslüman isem ve benim Allah'ım benden namaz kılmamı istiyorsa, ben neden bunca yıl kılmadım, neden haberim olmadı, diye o kadar üzüldüm ki, anlatamam.

Daha sonra okudukça öğrendim ki namaz mü'minin miracıymış. Yani Allah ile konuştuğu, sohbet ettiği, Allah'ın huzuruna çıktığı anmış. Ben onun için, o ilk namazdan mahiyetini bilmesem de çok zevk almışım.

Namaz kılıyordum. Kollarımı, bacaklarımı kapatmıştım. Ama bir türlü başımı kapatamıyordum. Sadece namaz kılarken örtüyor, sonra hemen açıyordum. O güzelim saçlarımı örtü altında saklamak içimden gelmiyordu. Ama içimde öyle büyük

bir acı duyardım ki, “Ben bir Müslüman kadını, nasıl namaz kılmak önemli ise, örtünmek de o kadar önemli. Ne kadar nefsim ağırlı gelse de Allah’a karşı geliyor ve suç işliyorum.” der, kendimi suçlardım.

Günlerce bu acıyı yaşadım; kendimle hep mücadele ettim ve sonunda, “Senin bir Müslüman kadın olarak başını kapaman lazım; istesen de istemesen de, nefsin hoşlansa da hoşlanmasa da bu böyle ve sen her geçen gün günah işliyorsun, Allah’a karşı geliyorsun. Sonra da, ‘Allah’ım beni Seni seviyorum, bana yardım et.’ diyorsun. Oysa sen Allah’a karşı riyakârlık yapıyorsun. Hadi önce bilmiyordun, yanlışlar yapıyordun, ya şimdi? Her şeyi bilen biri olarak sen bu yanlışları nasıl yaparsın.” dedim ve kalkıp başımı örttüm. Allah’a çok şükür, örtünüş o örtünüş oldu.

Zaman hızla geçiyordu. İstanbul’a geleli beş yıl olmuştu, dile kolay tamı tamına beş yıl...

“Neden geri dönmedin? Kocan seni istemese de seni ailen tekrar alırdı.” diyebilirsiniz.

Ben sabretmeyi, beklemeyi denedim ve her şeyi bırakıp da çekip gitmeyi asla düşünmedim. Her zaman oldum olası kaderciydim. “Yazılan başa gelir, bizi bir idare eden var, hiçbir şey tesadüf değil. Rabbim her şeyi bir sebeple yapıyor. Kim bilir bundaki sebep ne? Allah, beni bir sebeple buraya getirdi.” derdim.

Eğer sabretmeyip çekip gitseydim hayat yine devam ederdi. Belki yokluk çekmezdim. İşim olurdu, rahat yaşardım. Ama ben gitmemekle kazandım. Öyle kazandım ki, İslâm’ı buldum, gerçek huzuru elde ettim.

Demek ki beni Yaratan, beni buraya bunun için getirmiş ve hakikati buluncaya kadar da çok şeylerle imtihan etmiş,

tokatlamış, ağlatmış, benim sabır gücümü denemiş, “Bakalım ne yapacak?” demiş. Demek ki, O beni çok seviyormuş, bana değer veriyormuş. Ne mutlu bana, Allah'ım ne mutlu! Ben ebedî bir hayatı buldum. Cam parçalarını değil, gerçek mücevherleri gördüm.

Bir gün öyle bunaldım ki... Para yok, konuşacak hiç kimse yok, çözüm yok. Bütün bu yokların birden üzerime geldiği bir zaman bir kitap geçmişti elime ve orada Mevlana'nın çok güzel bir sözü yazıyordu.

Mevlana diyordu ki: “O, ‘Ben senin Rabbin değil miyim?’ dedi. Sen, ‘Evet Rabbimsin.’ dedin. Evet demenin şükrü nedir? Bela çekmektir. Belanın sırrının ne olduğunu bilir misin? O, Allah'a karşı fakrını hissetmenin ve Allah'a dayanmadıkça hiçliğini bilmenin yoludur.”

Bu sözleri okuduktan sonra her saadetin bir de bedelinin olduğunu anladım. Ya ben de kardeşlerim gibi olsaydım. Onun Rabliğini kabul etmeseydim.

Kendimi böyle teselli etsem de, yaşadıklarım o kadar da kolay olmadı. Beş yıl üç çocukla, hem rızık mücadelesi hem de namus mücadelesi verdim. Bazı şeyler var ki anlatılmıyor, sadece yaşanıyor ve onları yaşayan biliyor.

Allah bana yardım etmeseydi, benim yetiştiğim kültürde ve bize anlatılan dinde bir yasaklama olmadığı için şu an kötü yollara düşmüş olabilirdim. Ben bunları yapmadım. Ama ne acıdır ki, yoksullara yardım etmeyi, kimsesizleri korumayı, harmandan nefislerimizi uzak tutmayı, kimseye haksızlık etmemeyi, iyilik yapmayı, kimsenin namusuna göz dikmemeyi, daha bunlar gibi birçok güzel şeyi emreden dinin mensubu olan insanlar, beni kötü yollara düşmeye zorladılar. Ama onların kötü emelleri boşa gitti. Allah'ım her zaman bana yardım etti.

Okudukça çevremden uzaklaşıyordum. Çünkü, çevremde güzel ahlâklı kimse göremiyordum. Her taraftan esen sert rüzgâr beni vuruyor; her vuruş beni hayat ağacında olgunlaştırıyordu. Artık Almanya'ya gitmek istemiyordum, çünkü burada mutluydum, ama ümitsiz bekleyişten de usanmışım.

Ümitsiz bir şekilde eşime birkaç mektup daha yazdım, “Ya bize sahip çık ya da başımıza gel!” dedim. O ise her zaman bizi tersleyen, hakaret eden mektuplar yazdı.

Artık bıçak kemiğe dayanmıştı, bir karar vermem gerekiyordu. Beni kötülüklerden koruyacak, evime helalinden bir ekmeğe getirecek, bu çocuklara babalık yapacak bir erkeğe ihtiyacım vardı. Çok gençtim, bilmediğim bir ülkede daha ne kadar böyle yapayalnız yaşayacak, bu çocuklara tek başıma nasıl gelecek sağlayacaktım. Bir avukat tuttum ve eşime boşanma davası açtım. Eşim bunu duyunca bana akla hayale gelmeyen sözlerle dolu bir mektup yazdı, beni tehdit etti. Ben ise, ne olursa olsun aldırış etmiyordum ve boşanmaya kararlıydım...

Yazar Andre Maurois der ki: “Zevkler, karşılıklı saygı görmedikçe hiçbir evlilik mutlulukla sonuçlanmaz.” Gerçekten de öyle oldu ve zevksiz başlayan evliliğim bunca çekilen sıkıntıdan sonra ayrılıkla son buldu.

EVLENMEYE KARAR VERİYORUM

Vermiş olduğum dilekçede çocuklarımı istediğimi, hiçbirini babalarına bırakmayacağımı da yazmıştım. Çocuklarımı o kadar çok seviyordum ki, onlardan ayrılmam imkânsızdı.

Artık param kalmamıştı. Eskisi gibi el işi yaptırın da yoktu ve komşulara borcum vardı. Bu arada, eşimden tehdit mektupları gelmeye devam ediyordu. Bana “Boşanmaya ne gerek var, sen de gününü gün et, keyfine bak, sana hesap soran mı var. Emekli olunca gelirim, hayatımız devam eder.” diyordu.

‘Abla’ dediğim bir komşum vardı. Eşimden gelen mektubu ona da okudum. “Bak abla, bana eşim böyle diyor.” dedim.

O ise bana, “Bak kızım, senin başında kocan yok; artık başının çaresine baksan iyi olur. Sana para da yollamıyor. Üç çocukla ne yapacaksın, el işi de eskisi kadar yok.” dedi.

Çocuklarımın ekmeğe ihtiyacı vardı. Oysa, benim tutunacak bir tek dalım bile yoktu. Kocam yok, ailem yok, akrabalarım yok, bu kadar yokların içinde tek başıma ayakta durmaya, yenilmemeye gayret gösterdim.

Artık bir eşim olsun, beni korusun, bizimle ilgilensin, akşam olunca kimse kapımı çalmasın istiyordum. Tutmuş oldu-

ğum avukat, bizi bir celsede boşamıştı. Kocam çok az bir nafaka vermeyi kabul etmişti.

Şimdi hayatıma bir yön vermeliydim. Eşim, çocuklarımı da rahat ettirecek, huzur verecek, içinde Allah korkusu ve Allah sevgisi olan bir insan olmalıydı.

Çok samimi olduğum bir komşum vardı. Bir oğulları vardı ve bizimle çok ilgilenirdi. Beni kim istemeye gelse, kovar, “Bizim verecek kızımız yok.” derdi. Biz ise “Şaka yapıyor.” der gü-lüp geçerdik. Oysa her şakanın altında bir gerçek yatarmış.

Ailenin en büyük oğlu ise askerde şehit düşmüştü.

Ben bu arada namazımı dikkatlice kılıyor, hâl ve hareketlerime çekidüzen vermeye çalışıyor, dışarıda gülmemeye gayret gösteriyordum. Bu davranışımın vazgeçmek de benim için zor oldu. Çünkü her zaman gülen, neşeli, hareketli bir halim vardı.

Bir gün, yaşadığım bir hadise bardağı taşıran son damla oldu. Bahçede çalışırken bir sokak ötede oturan hanımla ara sıra oturup sohbet ederdik. Pencerenin kepenklerine çizdiğim şekiller, herkes gibi onun da dikkatini çekmişti. Dikkat çekmeyecek bir şey de değildi doğrusu... Çünkü ben kepenklerin üzerini lale resimleriyle süslemiştim. Bu, sadece komşumun değil, yoldan geçen herkesin dikkatini çekti.

İşte sohbet ettiğim o hanım bir gün bana, “Bir kasetimiz var, çok güzel. Ama kasetçalarımız olmadığı için dinleyemiyoruz. Acaba size gelsek de beraberce dinlesek, hem de bir çayını içsek nasıl olur?” diye sordu. Bende “Tabii... Buyurun, gelin.” dedim.

O zamanlar, kasetçalar herkesin evinde bulunmazdı. Çok lüks bir aletti. Bizde vardı. Almanya’dan gelirken getirmiştim. Onun isteğini kırmadım.

O akşam hanım arkadaşım, eşi ve çocuklarıyla birlikte konuğumuz oldu. Kaseti dinledik, sohbet ettik. Bir müddet sonra kalkıp gittiler. Bundan iki-üç gün sonra, kızım kapının önünü temizlerken bir zarf buldu. “Anne bak, burada bir zarf var.” dedi ve bana getirdi. Açtım, baktım. Bir de ne göreyim? O akşam bize çay içmeye gelen hanımın kocası... Diyor ki: “Benim, seni gördükten sonra dünyam değişti. Senden başka hiçbir şey düşünemez oldum. Senin kadar güzel kadın görmedim. Ben seni çok sevdim. Seni almak istiyorum. Karımla hiç mutlu olmadım. Falanca yerde dükkânım var. Oraya gel, seninle konuşalım.”

Kendimi çok kötü hissettim. “Vay başıma gelenler, bu da mı olacaktı?” dedim. Hemen ‘abla’ dediğim komşuma koşup olanları anlattım. “Bu adam bana böyle şeyler yazmış.” dedim.

O, görmüş geçirmiş bir hanımdı. “Bak kızım, Türk erkekleri böyle şeyler yaparlar, sen aldırma.” dedi.

Ben de, olay karşısında sessiz kaldım. Ertesi gün, bir mektup daha geldi. “Sen nasıl benim dediğim yere gelmezsin? Sen gelmezsen, akşam ben gelirim. Sakın kapıyı açmayayım deme. Seni de öldürürüm, kendimi de... Bu dünyada kavuşamazsak cennette kavuşuruz.” diyordu. Güler misin, ağlar mısın? Adam, Allah’ın en büyük günahlar arasına koyduğu günahı; cinayeti işleyecek. Sonra da cennette buluşacak. Bu nasıl bir mantık? Hem benim suçum ne? Teklifine evet dememek mi?

Huzursuzluğum iyice artmıştı. Aldığım bu mektuplar, artık beni iyiden iyiye tedirgin ediyordu. Yine komşuma koştum. “Bu gece bize gelecekmış, ben ne yaparım?” dedim. Bana, “Korkma, biz seni koruruz, hiçbir şey yapamaz.” dedi.

Biz, büyük kızımınla birlikte bekliyoruz. Saat gecenin on ikisi... Adam, bizim eve doğru geliyor. Bahçe kapısı kilitliydi.

Bunu fark edince, duvardan atladı; çiçeklerimi ezerek kapıya yaklaştı.

Bana, “Kapıyı aç, seninle konuşmam lazım.” dedi.

Ben ise, “Açmam, çek git. Bak, bağırırım, herkesi başına toplarım.” diye cevap verdim.

Ben “Açmam.” diyordum. O ise “Seninle konuşmadan gitmem.” diyordu. Kapıyı açmayacağıımı anlayınca camı kesmeye başladı. O zaman kendimi kaybettim. Ne kadar bağırdımsa adam korkup kaçtı. Kaçarken “Geleceğim, yine geleceğim.” diyordu.

Bense bir türlü sakinleşemiyordum. Beni sakinleştirmek için, komşular doktor çağırarak zorunda kaldılar. Defalarca sakinleştirici iğne yaptılar. Ama ben o olayın tesirinden birkaç gün daha kurtulamadım. O gece kendimi kaybettiğim sırada, evde ne varsa hepsini kırmışım. Buzdolabına zarar vermişim. Beş yıldır yaşadıklarımın üzerine başıma bir de bu gelince artık dayanamamışım. Gücüm kalmamıştı.

Bu yaşadıklarımın sonra, haremlilik-selamlık uygulamasının, kadınlarla erkeklerin ayrı ayrı ortamlarda oturmalarının saçma olduğuna beni kim inandırabilir! İşte örnek: Yalnızca bir gece bize geldiler, yalnızca birkaç saat aynı ortamda bulunduk. Sonra olanlar malum. Şimdilerde bazı hanımlardan şunu işitiyorum. “Aman efendim. Senin niyetin temiz olursa, o da temiz olur. O kadar kaçmaya, göçmeye ne gerek var?” Bu söylediklerine göre, ben o gece kötü niyetler beslemiş olmalıydım ki, bunları yaşadım! Oysa bu tarz bir düşünce, böyle bir niyet değil o gece, yıllarca düşünsem yine aklımın ucundan geçmezdi. Ama anlaşılana o adamın aklından geçmiş. Demek ki tek yönlü iyi niyet yeterli olmuyormuş.

Tabii, bayanların erkeklerle bir arada kalmalarını gerektiren durumlar da oluyor. Ama bu gibi hallerde biz bayanlara

düşen vazife; giyimimize, hareket ve tavırlarımıza dikkat etmek, ölçülü olmak... Vücut hatlarını ortaya çıkarmayan kıyafetleri tercih etmek mesela... Ben o gece ne kılık kıyafetime ne de hal ve hareketlerime gerektirdiği gibi özen göstermişim. Belki bir şekilde istemedim, adamı kendime celbetmişim.

Sabah olunca büyük kızımı, olan biteni eşine anlatması için adamın evine gönderdim. Sonra kadın geldi, halimi gördü. Herhalde üzölmüş olacak ki, kocasına "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Hem de kimsesi olmayan bir kadına. Siz mahallenin erkekleri olarak onun namusunu koruyacağınız yerde, nasıl göz dikersiniz?" diye hesap sormuş. Ortalığı ayağa kaldırmış.

Benim geldiğim yerlerde, Avrupa'da cinsellik çok serbesttir. Ben bunun nedenini insanların aşırı özgür olmalarına bağlıyorum. Oralarda kimsenin kimseye hesap sorma diye bir durumu yok. Kadın kocasına tâbi değil. Kocalar da eşlerine... Çocuklar da anne babalarına... Allah korkusu da olmayınca, sınırlamayınca ne istersen yapabiliyorsun.

Ama benim bu ülkeye gelme nedenim bu durumdan kaçmak değildi. Ben oralardan buraya çocuklarım için geldim. Çocuklarım babasız kalmasın diye yaptım her şeyi. En yakın akrabalarım sırtımı dönerek ve bütün genç kızlık hayallerimi kalbime gömerek, sırf eşim olduğu için, sevmediğim bir adamın yanında yer aldım. Geceleri sabaha kadar ağlardım. Ama, gündüzleri yine hizmetimde kusur etmemeye çalışırdım. Onun eve defalarca getirdiği sarhoş arkadaşlarına bile katlandım. "Yerim kocamın yanındır." deyip hiç bilmediğim bir yere, tanımadığım insanların içine gelmeyi kabul ettim.

Peki, o bana ne yaptı? Değil bir eşin, sıradan bir insanın bile yapamayacağı adi bir teklif! "Sen de orada istediğinle yaşa. Sana hesap sormam." dedi. Evet, bu çirkin tavsiye

dışında bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Başka hanımlara bakıyorum da, hallerine imreniyorum. Kocaları çalışıyor; hanımlar evde, istedikleri önlerine geliyor. Bir ev temizleyip, bir de çocuklarına bakıyorlar. Ama ne gariptir, yine de hayatlarından şikâyet ederek eşlerine kötü davranıyorlar. Hem onlara hem kendilerine hayatı zehir ediyorlar.

Bazı hanım arkadaşlarım bana sıkça "Sen çok sabırlısın. Biz senin gibi sabredemeyiz." derlerdi. Öyle ya, benden sonra Almanya'dan gelen hanımlar olmuştu. Ama burada duramayıp dönmüşlerdi. Ben yaşadığım bu sıkıntılara rağmen dönmüyordum. Demek ki, onlardan daha fazla sabredebiliyordum. Peki neden sabreliyordum? Niçin buralardan gitmek için bir yol aramıyordum? O zamanlar bunun çok farkında değildim belki, ama şimdi anlıyorum. Ben bu yaşananları birer imtihan olarak gördüm hep. Ve yalnız Allah'ın inayetine dayandım. Bu sayede sabredip başıma gelenleri metanetle karşılayabildim. Başka hiçbir şey veya kimse için değil... O'nun yolunda canımı alsalar, yine de şikâyet etmeyecektim. Yeter ki O'ndan uzak olmayayım. Yeter ki O beni sevsin. Sevdiğinin ispatı da, sürekli imtihan etmesiydi.

Bu, o kadar tatlı bir duygu ki, anlatılamaz. Sadece yaşanır. Bir anda hem korku hem sevinç yaşatır insana. Allah sevgisini hissedemeyen insan, ne kadar yalnızdır, kim bilir? Ne kadar mutsuzdur? Dünya onların olsa ne yazar? Hiçbir dünya varlığı bu duygunun eksik kalmasından oluşacak boşluğu dolduramaz.

Hz. Musa'nın (aleyhisselâm) bir kıssası var. Birçoğumuz bilir: Musa (aleyhisselâm), bir gün Tur-i Sina'ya, Allah (celle celâluhû) ile görüşmeye giderken karşısına bir ihtiyar çıkar. İhtiyar, Musa'ya (aleyhisselâm) "Ya Musa! Sorar mısın Allah'a, benim ibadetlerimi kabul ediyor mu?" der.

Musa (aleyhisselâm) Allah ile görüşmesi sırasında ihtiyarın söylediklerini O'na nakleder. Cenab-ı Hak ise ihtiyarın sorusuna cevaben "Söyle o kuluma, kabul etmiyorum." der.

Musa (aleyhisselâm), çölde giderken yine o ihtiyarla karşılaşır.

İhtiyar, Hz. Musa'ya (aleyhisselâm) sorar: "Allah'a sordun mu? Benim ibadetlerimi kabul ediyor mu?"

Musa (aleyhisselâm) "Söyle o kuluma." der demez ihtiyar, "Tamam, arkası önemli değil. O bana 'kulum' dedi, beni kulluğuna kabul etti ya, yaptıklarımı kabul etmese de önemli değil." diye Hz. Musa'ya duygularını ifade eder.

Beni de kulluğuna kabul etmeseydi, bu kadar belalarla imtihan eder miydi? O'nun yanında, O'nun kulum hitabına mazhar olmanın yanında bu çekilenlerin ne önemi var...

Emirü'l-Mü'minin Hz. Ömer b. Hattab (radiyallâhu anh) diyor ki: "Musibet anında sabır güzeldir. Ondan daha güzeli Allah'ın yasaklarına karşı sabretmek, yani günahlara sabretmektir. Sabrın asıl mânâsı; nefsi, sevdiği şeylerden alıkoymak, heva ve heveslerinden el çektirmektir. Bu bakımdan felaketler karşısında kendini frenleyene sabreden denilmiştir."

Efendimiz ise; "Büyük bela ve musibetlere sabretmek büyük mükâfattır. Allah şüphesiz ki sevdiği kulunun başına bela ve musibet verir. Kişi bu musibetler karşısında dayanıklılığını gösterdiğinde Allah kendisini seçkin kılar, hoşnut olduğunda da kendine dost yapar." (Buhari, Edeb, 102)

Zaten bu gibi sözler olmasaydı ve ben onlara inanmış olmasaydım, yaşadıklarım karşısında bu kadar metanet gösteremezdim. Kim bilir nasıl bir durumda olurum?

BEKLENMEDİK BİR TEKLİF VE İKİNCİ BAHAR

Biten her günle birlikte zaman akıp gidiyordu. Başlayan her yeni günse yeni seçeneklerle, tercihlerle geliyordu. Bunlardan biri de benim kapımdaydı. Galiba hayatımda yeni bir sayfa açılıyordu.

Komşum, bir gün beni evlerine davet etti. Ve hiç ummadığım bir teklif iletti. Oğlunun benimle evlenmek niyetinde olduğunu, kendilerininse bunu tasvip etmediklerini söyledi. Ama çocuklarının kararına engel olmayacaklardı. Çünkü, sonuçta bu evliliği yapacak olan oydu. Beni bir insan, bir komşu olarak seviyorlardı. Ancak hiçbir zaman gelinleri olarak düşünmemişlerdi.

Ben de, bu aile tarafından sevildiğime inanıyordum. Onlarla aramız her zaman iyi olmuştu. Çok samimiydik.

Bu yeni durum benim kadar onları da şaşırtmıştı herhalde... Bu durumu onaylamasalar da çok olgun bir tavır göstermişlerdi. Onların yerinde ben olsaydım, benim tepkilerim bundan daha sert olurdu sanırım.

Eve dönünce, kızımın bu konuyu konuşmaya karar verdim. On yaşını geçmişti. Onun da bu konuda ne düşündü-

ğünü bilmem gerekiyordu. Alacağım karar, sonuçta hepimizin yaşamını etkileyecekti. Karşıma alıp olanları anlattım. Kızım da onay verince, evlenmeye karar verdim.

Belki istenmeyen bir gelin olacaktım. Ama, en azından bir insan olarak beni seviyorlardı. O aileyi iyi tanıyordum. Hislerini çok iyi anlıyordum. Hatta, onlara hak da veriyordum. Oğulları bekârdı. Oysa, bu benim ilk evliliğim olmayacaktı. Üstelik üç tane de çocuğum vardı. Bu iş, kolay değildi. Fakat Allah bir işin olmasını dilemişse, o mutlaka olurdu. Allah, o gençle evlenmemi istemişti.

Aslında ben de bekâr sayılabılırdım. Belki bedenen bir evlilik yaşamıştım; ama ruhen asla. Eski eşim, bana baştan beri zorla sahip olmuştu. Ona karşı hissettiklerim hiçbir zaman bir aşk veya sevgi olmamıştı. Ve şimdi ilk defa bir insana karşı sevgi duyacaktım. Hiç yaşamadığım bu duygu herhalde çok güzel olmalıydı.

Nihayet evlendik. Artık hayatımda “ikinci bahar” başlıyordu. İlkbaharımı çok acı bir şekilde sonlandırmıştım, ama bu ikinci baharımda gerçek baharı yaşamak istiyordum. Rabbi-me şükürler olsun, ikinci eşim, olmasını arzu ettiğim gibi biriydi. Allah’ımdan çocuklarımı sevecek, onları incitmeyecek bir baba istedim her zaman. Kocam da onlara hep iyi davrandı. Benden daha anlayışlı, daha yumuşak başlı oldu. Bu konuda, onun hakkını hiçbir zaman ödeyemem.

Bu arada evimi satmak zorunda kaldım. Çünkü ödemem gereken borçlarım vardı. Evi satıp borçları ödedikten sonra kayınvalidemin evinin üstünde kendimize bir ev yaptık. Yeni evde, yeni bir hayata başlamış olduk böylece.

Dedim ya, hayatın en güzel mevsiminde, hayat ağacımdaki çiçeklere dolu yağmış, telef olmuşlardı. Açmadan solan bir

gonca olmuşum. Ömrümün gençlik yıllarını böyle geçirdim. Birçoklarının sonbaharlarına doğru ilerlediklerini düşündükleri yaşlarda ben yeni başlangıçlara adım atıyordum.

Bu yeni yaşantımızdaki ilk işlem, “eşimi” namaz kılmaya teşvik etmek oldu. O da beni kırmadı ve namaza başladı.

Çok acılar çekmiştim. Ve artık bir yerde mutluluğa “merhaba” demeliydim. Senelerce her şeyi, herkesin gözü önünde yaşamıştım. O günlerin unutulması için dış dünyaya âdeta küstüm. Tam on beş yıl mecbur kalmadıkça evimden dışarı adım atmadım. Hep evimdeydim. Çok acı çekmiş, aldığım darbelerden sonra ayağa kalkacak halim kalmamıştı. Kendimi eşime ve çocuklarıma adamıştım. Hayatımda, artık sadece onlar vardı. Başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Eşim çok az maaş alıyor, büyük bir kısmını da yol parası olarak kullanıyordu. Ama benim için maddî sıkıntı hiç önemli değildi. Fazla istekleri olmayan bir kadındım oldum olası... Ve maddî sıkıntılar nedeniyle hayattan hiç yılmamıştım.

Yeni eşimden de, üç çocuğum olmuştu. İki kız, biri erkek... Artık altı çocuğum ve bu durumun gerektirdiği sorumluluklarım vardı. Bunlar, zamanımın büyük bir kısmını alıyordu.

Ben altı çocukla tek başıma başa çıktım. Eşimin ailesinden bu konuda bir yardım göremedim. Zaten eski samimiyetimiz de kalmamıştı. Evliliğimizden sonra araya mesafe koydular. Aramızda hiçbir tartışma olmamasına rağmen, bana olan davranışlarında hep bir resmiyet vardı. Bu nedenle altı çocuğu tek başıma büyüttüm desem, yalan olmaz sanırım. Çünkü eşim de sürekli çalışıyordu.

Eşimin babası, rahmetli kayınpederim çok iyi bir insandı. Kahveyi çok severdi. Kimseye bir şey demeden hemen bana gelir, “Gelinim, bana bir kahve yap.” derdi. Benim yaptığım

yemekleri de çok beğenirdi. Eşim de sık sık “Hanım, senin yemeklerin gibisini hiçbir yerde bulamıyorum. Gittiğim yerlerde hep aç kalıyorum.” derdi. Tüm bunlar, benim için birer iltifatı. Yemeklerimi severek, istekle yapıyor; herhalde içine bir miktar da sevgimden katıyordum. Yemeklerimdeki güzel tat belki de bundan kaynaklanıyordu.

Soframızda çeşit çeşit yemekler olmuyordu. Doğrusu bence ihtiyaç da yok. Bir zeytin, peynir, çavdar ekmeği, çay benim için yeterli. Her gün yesem yine de bıkmazdım onlardan. Etrafımızda, bu kadar aç insan varken sofralarımızı çeşit çeşit yemeklerle doldurmaya ne gerek var? İsraf, dinimizde haram değil mi? Bizde fazla nimet varsa da bunun hepsi bizim değil ki! Dinimize göre, ihtiyacı olan kardeşlerimize vermemiz gerekmiyor mu?

“Müslüman kardeşin aç iken, sen tok olamazsın.” buyuruyor Efendimiz. Oysa o kadar aç kaldığımız geceler oldu ki, hiçbir Müslüman komşumun haberi olmadığı gibi bir tanesi de çıkıp “Senin eşin yok, biliyoruz. Halin, durumun nedir?” diye sormadı. Allah bizi senelerce açlıkla, yoksullukla imtihan etti. İnşallah biz kazandık. Ama çevremizdeki insanları düşünüyorum da, onlar kazandılar mı, yoksa kayıp mı ettiler bilemiyorum.

Bahçeli eve alışmıştım. Çok da büyük bir terasımız vardı. Çiçeklerle donatmıştım. O güller, menekşeler, laleler... Yaklaşık elli-atmış çeşit çiçek vardı. Bahar gelince hepsi de topraktan çıkar, yeşillenirdi. Güzel çiçeklerimin hiçbirisi, “Bu sene çıkmam.” demezdi. O çamurun içinde kimden emir alır, kim onları bu kadar süsler, boyar, kokulara bular, çamurun içinden çıkarırdı. Çiçeklerden midir bilmem, kuşlar da bu güzel bahçeden eksik olmazdı. Ben de bu küçük misafirlerim için balkonumda ekmek kırıntıları bulundururdum. Eğer gelip de

ekmek kırıntısı bulamamışlarsa, cama vurarak beni haberdar ederlerdi. Kuşlar, çiçekler bana hep Allah'ın ne kadar büyük olduğunu hatırlatır, ben de bu güzellikleri seyrederken Allah'a çok yakın olduğumu hissederdim. Onları izlemek, tefekkür etmek benim için en büyük zevkti.

Yalnızlıktan kurtulmuştum. Geceleri tedirgin yatmıyor, "Kapımı acaba kim çalacak, beni kim rahatsız edecek?" diye endişelenmiyordum.

Ama yaşadığım başka bir sıkıntı vardı. Namaz kılıyordum, ama İslâmiyet herhalde sadece namaz kılmaktan ibaret değildi, başka vazifeleri de olmalıydı. Ben bunları nereden öğrenecektim? Nereden ve kimden yardım alacaktım, bilemiyordum. Sadece Allah'a yalvarıyor ve ne derdim, sıkıntım olsa O'na müracaat ediyordum. Çünkü O'nu bulmuştum ve biliyordum ki O'ndan başka bana, gerçek mânâda yardım edecek kimse yok.

Özellikle Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) tanımak istiyordum. Çünkü onunla ilgili de fazla bir şey bilmiyordum. O'nun hakkında bildiğim tek şey, pek çok defa evlenmiş olmasıydı. Ne zaman aklıma gelse, içimde bir vesvese fırtınası kopuyor ve "Peş peşe bu kadar hanım nasıl olur? Neden olur?" sorularının cevabını veremiyordum.

Bunları düşünerek Peygamber Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) tanımak için bir yol ararken muhteşem bir şey oldu. Bir gece rüyamda Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) gördüm. Tıpkı kitaplardaki gibi... Mübarek saçlarını ortadan ikiye ayırmıştı ve bana bakıp gülümsüyordu. O tebessümü, üzerinden yıllar geçmesine rağmen, taptaze hafızamda durmaktadır.

O rüyadan sonra, bana bir haller oldu. Fazla tanımadığım, hakkında fazla malûmat sahibi olamadığım halde, içimde ona

karşı öyle bir sevgi ve öyle bir muhabbet hâsıl oldu ki anlata-mam. Artık, ismi anılınca gözyaşlarımı tutamaz hâle geldim.

Hayatın, hep ev temizliği veya çocuk hizmeti olmadığını, başka şeylerin, başka amaçların da hayatımda olması gereki-tiğini düşünüyordum; ama onların ne olduğunu bir türlü bula-mıyor ve açıklayamıyordum.

Bu arada, bazı şeyler yine yolunda gitmemeye başlamıştı. Eşim işten çıkmış, evimize bir kilo meyve bile getiremez ol-muştu. Et ise bayramdan bayrama geliyordu zaten. Ben tek-rar el işi yapmaya ve ekmekleri, daha ucuz olsun diye, evde pişirmeye başlamıştım. Giyecek ikinci bir elbisem kalmamıştı. Elbisemi akşamdan yıkar, sabaha kadar kurutur da öyle gi-yerdim.

Bir gün, elime bir para geçti. Hemen bir tavuk alıp ço-cuklara pişirdim. Altı tane çocuk... Bana hiçbir şey düşmedi. Çocuklar "Anne, sen neden yemiyorsun?" diye bana sordular. Ben de onlara fark ettirmemek için mecburen "Ben tavuk sev-mem." dedim.

Günlerim altı çocuk arasında, o kadar hızlı ve hareketli geçiyordu ki... Kimi tuvalete gitmek ister kimi yemek ister. Bu arada eşimin hizmeti, ev temizliği ve daha başka mesuliyetle-rim... Kısacası, hayatım hep fedakârlıklarla geçti ve her zaman alttan alması geri adım atması gereken ben oldum.

Niyetimi bilen yüce Rabbim, sonunda bana vereceği gü-zellikler için, sanki beni burada yetiştiriyor, hazırlıyordu...

Bütün bunları yaparken en ufak bir yorgunluk hissetmiyor-dum. Çünkü çocuklarımı çok, hem de çok seviyordum. Her anne çocuklarını çok sever mutlaka. Çocuklarını sevmeyen bir anne olur mu? Elbette olmaz. Ama ben onları çok farklı sevdim. Benim için dünya bir tarafa, çocuklarım bir tarafadır.

Onları, yalnız benim çocuklarım oldukları için sevmedim. Ben onları hem annemin hem babamın hem doğup büyüdüğüm vatanımın hem de akrabalarımın yerine koyarak, onlara duyduğum sevgiyi de çocuklarıma yönlendirerek, öyle sevmiştim. Tüm bu sevgilerimi annelik sevgisine ilave ederek evlatlarıma sunmuştum.

ANNEM DE MÜSLÜMAN OLUYOR

Ben kendimi bildim bileli annem, fedakâr, sevgi dolu, temiz kalpli, ciddiyetiyle birlikte yüzünden tebessümü eksik etmeyen bir kadındı. Yunan asıllı olmasına rağmen sıcakkanlıydı, misafiri çok severdi. İnsanların yardımına koşmak onun için bir alışkanlıktı, güzel ruhlu olmasının gereği idi.

Onu çok sevmeme rağmen, çok az bir zaman birlikte vakit geçirebildik. Zaten on altı yaşındayken evden ayrılmıştım. Çocukken hiçbir şeyi düşünmeden yaşadık ve sabah-tan akşama kadar okuldaydık. Eve geldiğimizdeyse annem, işten yorgun dönmüş olurdu ve bize yemek hazırlamak için mutfağa girerdi. Hatırlıyorum; bazen, o bizlere yemek hazırlamak için uğraşırken ben daha fazla gözlerimi açık tutmaya güç yetiremez, bir köşede uyuyakalırdım. Ama bu tatlı uykuyu mutlaka bölecek bir gürültü olurdu: Annemin ve babamın şiddetli kavgaları!

Birbirlerini severek evlendiklerini söylemişti annem bir keresinde... Hatta annem, babam için ülkesinden bile ayrılmayı göze almıştı. Ancak böyle güzel başlamış olan evlilik, güzel devam etmemişti. İlerleyen yıllarda babam gerçek yüzünü

göstermişti ve sonunda annem, birbirlerine zıt iki insan olduklarını fark etmişti.

Hani, "Ananın bahtı kıza" denir ya, doğru galiba... Benim de kaderim anneminkine çok benziyor aslında. O sadece yanlış bir tercih yapmış ve babamı sevmiştir. Bense ta en başından itibaren yenik başlamıştım evlilik hayatına; sevmemiş, sevememiştım.

Annem ne kadar ciddi ve çalışkansa, babam da o kadar rahat ve tembel bir adamdı. Boş konuşmayı, terbiyesizce espriler ve şakalar yapmayı çok severdi. Annem, özellikle bizim yanımızda, böyle seviyesiz davranışlardan çok rahatsız olur, ancak bir şey diyemezdi. Çünkü biliyordu ki; böyle dediği anda evde kavga çıkardı. Babam hiç ayık olmazdı. Ayık olduğu nadir zamanlarda bile mutlaka elinde bir içki şişesi görürdünüz. Belki de bitmek tükenmek bilmeyen kavgaların sebebi alkoldü. Ben, her şeye rağmen çocuk ruhumla her zaman babamı severdim. Onun eve geldiğinde annemle kavga etmesi için dualar ederdim. Ama o, çocukları içinde en az beni severdi. Beni anneme benzetiyordu belki... Evet, gerçekten de anneme çok benziyordum.

Evimiz, baba sevgisinden yoksun bir yuva olsa da annem, şefkatiyle bu açığı kapatmaya çalışmıştı. Bize bir şeyler vermek, bizi sevmek için vakit bulamazdı ama gayreti, çabası, bizim için yaptıkları, onun bizi çok sevdiğine inanmamı sağlamıştı. Yazık, ona bir türlü sevgimi ifade edemedim. Fakat ne yapabiliyordum? Sevginin gösterilmediği, insanların, eşlerin bile birbirlerine "Seni seviyorum." demediği bir evde büyümüşüm. Bu yüzden, sevsem de, sevgimi göstermeyi hiç becerememiştım.

Sevgiden bu kadar yoksun bir evde büyümüş olmama rağmen yine de kalbimin derinlerinde bir yerde, her zaman

şiddetli bir sevme duygusu olmuştur. Hiçbir zaman nefretle bakmadım insanlara, hatta babama bile... Düşmanlık beslemedim hiç kimseye. İyi biri olmaya çalıştım. Bunu da başarmamı sağlayan Allah'tı. Her zaman kalbimde bir ışık gibi bana doğru yolu gösteren, Allah'a olan sağlam inancım ve kuvvetli sevgimdi.

Öyle ya! Allah'ı seven bir kalp, O'nun yarattıklarına düşmanca bakabilir mi hiç? O'nun sevgisiyle aydınlanmış bir vicdan, en zor anlarda bile doğru yolu bulmaz mı? Doğruyu yapmaz mı? Allah, kendisini bu denli sevenlere kendi yolunu göstermez mi? Gösterir elbet... İşte benim yaşadığım hayat bunun en canlı örneği. Ailem içinse aynı şeyleri söyleyemiyorum maalesef... Onlarda böyle sağlam bir inanç olmadığı için ne kendilerini ne de başkalarını gerçekten sevebiliyorlardı.

Onlar için sadece "kendileri" ve "menfaatleri" vardı. Elbette, bu sadece benim ailemde olan bir hastalık değildi. Avrupa'da genel aile yapısı böyleydi. Hiç kimse, bir diğerine karşı, candan bir sevgi, bir muhabbet, bir fedakârlık göstermezdi.

Babamla aramızda bir sevgi bağı yoktu. Bir Türk ile evlenmemse babamı benden iyice uzaklaştırdı. Benden nefret etmeye başladı. Annemi suçluyor ve bu yüzden ona saldırıyordu. Kadıncağız artık dayanamayacak hale gelmişti. Babamın bana olan bu öfkesi ölünceye kadar sürdü. Beni ne aradı ne sordu ne de affettiğine dair bir emare belirdi.

Son nefesini verdiğinde bile, benden nefret ediyordu herhalde. Evet, mutlaka bana öfke içinde ölmüştü babam...

Yıl 1985, mevsimlerden ilkbahar. Kurumuş ağaçlar canlanmaya; çamurlaşmış, ıssızlaşmış tepeler yeşermeye; papatyalar, menekşeler bahar sahnesindeki yerlerini almaya başlamıştı. Nasıl ki, her sonbaharda sararıp yere düşen yapraklar

ve sessizliğe bürünen tabiat, insana, sanki kendisi de son buluyormuşçasına bir hüznün verir, öyle de, her bahar mevsiminde insanlar da varlıklarla beraber yeni bir dirilişi yaşarlar... Bilmiyorum, acaba sizler de benim gibi her bahar mevsimi kapınızı çaldığında, kâinattaki değişime bakıp bu duyguları yaşar mısınız? Ben, her bahar bir garip olurum...

İçimde bir kıpırdanış, yüreğimde bir canlılık olur. Kanadında binbir rengin cümbüşüyle çiçekten çiçeğe uçan kelebeklere eşlik etmek, baharın o ılık rüzgârıyla el ele bütün çiçekleri okşayıp sevmek ve o güzeller güzeli Nakkaş'ın (celle celâluhû) nakışlarındaki güzellikleri içime işlemek isterim.

Bir sabah içimde nedenini anlayamadığım, bilemediğim büyük bir sevinç vardı. Ortada görünür bir sebep yoktu; ama çok mutluydum. İçim, durup dururken coşkuyla kabarıyordu. Saatler sonra bir postacının getirdiği telgraf, durumu izah etti. Daha telgraf gelmeden içimi bir sevinç kaplamıştı. Yıllardır görmediğim annem, trenle yanımıza geliyordu.

Gözlerime, okuduklarıma inanamıyordum. Annem geliyordu! Demek yıllardır ona duyduğum hasret bitecek, ben de sonunda annemi görebilecektim. Ama haberin içimde oluşturduğu heyecan ve mutluluk çok kısa sürdü.

Düşündüm. Bu, annemin benim evime ikinci gelişi idi. Gerçi ilk geldiğinde de beni çok zor şartlar altında görmüş ve üzülmüştü; yani beni kötü halde görmeye alışıkta. Fakat şimdi durumum eskisinden daha da acıydı.

Güya ikinci evliliğimi yapmış ve mutluluğu bulmuştum. Fakat, ikinci eşimle de durumumuz iyi değildi. Parasızdık. Annem, eğer benim böyle izbe yerlerde, aç ve fakir yaşadığımı görürse ne düşünürdü? Gerçi ben bu hayata alışmıştım ve halimden şikâyet etmiyordum. Ancak onu hayal kırıklığına

uğratmak, beklentilerini boşa çıkarmak beni üzüyordu. Kendim için değil, annem için, annem üzüleceği için üzüyordum.

Anneme duygusal olarak yakın olmama ve onun dertlerine en önce hep ilk koşan ben olmama rağmen, sonunda birbirimizden ayrılmış, uzak düşmüştük. Ve yıllardır da hasretle kavruluyorduk...

Şairin “Kara tren gelmez mi ola / Düdüğünü çalmaz mı ola” dediği gibi artık geriye sayım başlamıştı. Tren garında, gelecek olan kara treni bekler olmuştuk. Onun görünmesi ve uzun uzun düdüğünü çalması, yıllar sonra beni anneme ve annemi de bana kavuşturacaktı.

Gar çok kalabalıktı. Kim bilir, bu insanlar kaç yıldır hasret çekiyorlar, kaç yıldır özlem içerisinde sevdiklerinin yolunu bekliyorlardı. Onların da yürekleri benimki gibi kıpır kıpır ve heyecan içinde miydi acaba? Ben böyle düşünceler içinde otururken uzaklardan gelen bir tren düdüğünün sesiyle hayallerimden sıyrıldım.

Yıllar sonra birbirimizi görünce öyle duygulandık, öyle kucaklaştık ki anlatamam. Tahmin ettiğimden de fazla özlemiştik birbirimizi. İkimiz de uzun uzun ağladık. Sanki ikimiz de hâl diliyle birbirimize “Ben yapayalnız acı çekerken sen neredeydin?” diyor, daha bir özlemlerle sarılıyorduk. Hasretle geçmiş yılların acısını çıkarıyorduk. Fakat kavuşma anında yaşadığımız bu duygusallık çok da uzun sürmedi. Evimize geldiğimizde işler değişti. Anneme göre benim yaşadığım bu hayat, hayat değildi. Cehenneme girmiş gibi işkence çekiyordum ona göre. Çamaşır makinesinin olmadığı, doğru düzgün bir yemek masasının bulunmadığı, musluklarından sıcak suyun akmadığı bir ev, ona göre cehennem sayılırdı.

Almanya'da bir elbiseyi iki defa giymeyen kızı, şimdi tek elbiseyle yazı, kışı geçirmekteydi. Herhalde yaşadıklarımın hepsini bilseydi, dayanamaz, kahrolurdu.

Annem aslında haklıydı. Evimize ne zamandır et, meyve girmiyordu. Hatta ekmek bulamadığımız zamanlar oluyordu. Evet, zor durumdaydım; ama evimi, eşimi ve çocuklarımı yüz üstü bırakıp gidecek kadar da hain olamazdım. Anneme göre böyle yapmam gerekiyordu, ama bana göre durumum onun düşündüğü kadar ümitsiz değildi.

Ben asla bu durumumuzdan, yani fakirliğimizden şikâyetçi olmadım. Her zaman elimde olanlara şükrettim ve "Bizden daha zor durumda olanlar da var." diye düşündüm. Mutlu olmak için yukarılara değil, aşağılara baktım. Öyle olunca da biz, benim gözümde hep yukarıda kaldık; bizden daha beter olanları görünce halimize şükrettik. Biz, ailece mutluluğu böyle düşünmekte bulduk.

Mutluyduk, çünkü mutluluğu büyük şeylerde değil, ufak şeylerde bulmayı öğrenmiştik. En hüzünlü anlarımda bile, bir kuşun ötmesi, bir çiçeğin açması, çocuklarımın bana sevgiyle bakması beni mutlu etmeye yetti.

Abdülkadir Geylani Hazretleri diyor ki: "Sabrediniz ve metin olunuz. Zira dünya hayatının tamamı afetlerden ve musibetlerden ibarettir. Hiçbir nimet yoktur ki, yanında bir cezası da bulunmasın. Hiçbir sevinç yoktur ki, yanında, beraberinde bir tasa getirmesin. Hiçbir güzellik yoktur ki, beraberinde bir darlık, bir çirkinlik mevcut olmasın."

Demek ki, biz buraya lezzet almaya, keyif sürmeye, ücret almaya gelmedik. Biz buraya imtihan olmaya geldik. Lezzeti ve ücreti öbür âlemde alacağız. Varsın, benim imtihan sorularım da biraz zor olsun. Bir kul olarak onları en güzel şekilde

cevaplandırmak, sabrederek imtihanı kazanıp sınıfımı geçmek zorundayım. Çünkü bu okul, öyle bir okul ki, sınıfta kalmak diye bir şey yok. Kazanırsın veya kaybedersin, üçüncü bir ihtimal yok...

Eşim de annemin tavırlarından hoşlanmıyor, onun varlığından rahatsız oluyordu. Benim aklımı çelip, götürmesi ihtimalinden korkuyordu.

Annemin takıldığı tek konu bizim fakir olmamız değildi tabii... Eşime olan itaatimi de fazla buluyordu ve böyle davranmama bir anlam veremeyip, "Bir erkeğe bu kadar itaat edilmez." diyordu. Bunu, Allah'ın emri olduğu için değil de, eşimden korktuğum için yaptığımı düşünüyordu. Bense "Anne, bu, dinimin kadınlara verdiği bir görevdir. Ben bu yaptıklarımı eşim ve çocuklarım için seve seve yapıyorum. Çünkü mükâfatını Allah'tan alacağıma inanıyorum. Eşimden korktuğum için veya o beni zorladığı için değil. Hem sen de bilirsin. Aile hayatında mutlu olmak ve ailenin devamını sağlayabilmek için bir tarafın daha fedakâr olması gerekir." diyerek onu ikna etmeye çalışıyordum. Ancak o böyle bir yaşantıyı anlayamadığı için sözlerim havada kalıyordu.

Kadının eşi için yapmış olduğu fedakârlığı aslında sadece annem değil, birçok hanım anlamıyor. "Niçin ben yapacakmışım ki, o bana yapsın." diyorlar. Müslüman kadın her zaman kocasına yaptığı hizmetten dolayı tenkit edilirken, bakın aile konusunda uzman bir Amerikalı hanım yazar ne diyor:

"Bir kadın ne zaman vazgeçilmez olur biliyor musunuz?

Dizginleri kocasına bıraktığında...

Kendisini ona benzetmeye çalıştığında...

İnattan vazgeçtiğinde...

Ona hizmet etmeye gönüllü olduğunda...

Onu olduğu gibi kabul edip, yaşantısını ve dostlarını benimsediğinde...

Ara sıra yapılmasını istediği bir değişikliğin olup olmadığını sorduğunda...

İşte o zaman kral olan eşinizin kölesi değil, gerçek kraliçesi olursunuz. Unutmayın her zaman krala yön veren kraliçedir.” (Biz Evleniyoruz, s. 100)

Bu sözler bir Avrupalı hanımın ağzından çıktığı zaman doğru oluyor, ama bunu Müslüman bir kadın yaptığı zaman yanlış oluyor.

Herkes ne derse desin, ben bu sözleri okumadan önce de, Allah'ın izniyle, aileme karşı çok büyük fedakârlıklar yaptım, hâlâ da yapmaktayım. Her zaman, herkese uyumlu ve hoşgörülü davranıyorum. Ve inanıyorum ki, kötülükten hiçbir hayır elde edilmez. Bize düşmanlık yapanlara bile iyilik yapabilmek ve onları affetmek, bence en büyük fazilettir.

Şu zamanın insanlarında ne yazık ki, sabır kalmadı, hoşgörü kalmadı, eşler arasında sevgi diye bir şey kalmadı. Aileyi zaten bir arada bunlar tutuyordu. Bunların korunamadığı bir yerde, aile yapısı nasıl sağlıklı kalabilir ki?

Çok şeyler görmüş geçirmiş bir teyze vardı. Komşumuz olurdu. Benim halimi gördüğünde derdi ki; “Evladım, ben nereye gelin geldim biliyor musun? Hayvanların yaşadığı ahıra. Orayı kayınpederim badana yaptı ve ben oraya gelin geldim. Ama o kadar mutluyduk ki eşimle... Biz oranın ahır olduğunun bile farkında değildik sanki. Şimdi apartman dairelerinde, geniş imkânlar içerisinde yaşayan gençler, bizim kadar mutlu değiller maalesef. Bizi ahırlarda mutlu kılan neydi biliyor musun? Birbirimize karşı duyduğumuz sevgi ve saygıydı.”

Ne kadar da güzel ve özlü bir şekilde ifade etmişti günümüz aile hayatının içler acısı halini... “Bugün evlenirim, yarın

olmazsa boşanırım.” düşüncesi hâkim artık gençlerin kafasında. Bu zihniyetle evlenen bir genç, nasıl ailesine sahip çıkar? Hâlbuki, dinimiz ne evlenmeyi ne de boşanmayı bir çocuk oyunu gibi görmüştür.

Avrupa’da anneler, kızlarına doğum kontrolü nasıl yapılır onu öğretmekte, hatta bu şekilde bir hayat yaşamayan veya yaşamak istemeyen gençler, çevreleri tarafından psikolojik hasta olarak kabul edilmektedir. Ben böyle ahlâken çökmüş bir toplumda büyüdüğüm halde, hiçbir zaman kendime bu sefihlikleri yakıştıramadım. Gayrimeşru bir çocukla babamın evine gitmeyi asla kabul etmedim ve böyle bir düşünceyle yaşadığım için yıllarca acılar, yokluklar çektim. “Kızım gel, ben sana bakarım.” diyen annemi defalarca geri çevirdim. “Anne, ben böyle bir hayat yaşayamam. Bu şekilde bir evlat olarak senin kapına asla gelemem, bunu bil.” dedim.

Bakıyorum da şimdiki gençler bugün evleniyorlar, ertesi gün en ufak bir tatsızlıkta annelerinin evine koşuyorlar. Hâl böyle olunca da boşanma oranları artıyor. Pamuk ipliğine bağlı aileler en küçük darbelerde parçalanmayı, çözülmeyi bekliyor. Sonra da insanlar birbirlerine soruyorlar: “Biz nerede hata yaptık?” Oysa Rabbimizin istediği, Efendimiz’in (salıallâhu aleyhi ve sellem) bize öğrettiği gibi, dinimize uygun bir aile hayatı yaşasak her iki dünyada da mutlu oluruz.

Zavallı annem İslâmiyet’in bu güzelliklerinden habersiz, bana kaç defa “Kızım sen ne yapıyorsun? Bir erkek yüzünden bu kadar ilkel bir hayat çekilir mi? Bak, baban da yok. Benim şimdi iki maaşım var. Yanıma gel. Sen istersen kendine bir iş bulur, çalışırsın. Ben de, çocuklarına bakarım. Burada durmak akıl kârı değil. Hadi, inat etme de gidelim.” dedi.

Sinirlerim çok bozuktu. Eşimin de o sıralarda bir işi yoktu, yani çok sıkıntı çekiyorduk. Hamile olduğum için, oturmam

bile yasaktı. Sürekli yatacaktım. Bu arada, aynı zamanda evi geçindirmek için el işi yapmak zorundaydım. Bütün bu sorunların, problemlerin üst üste gelmesiyle bir hayli bunalmıştım. Bu yüzden annemi hiç âdetim olmadığı halde fena halde azarladım ve ona kötü davrandım.

Ne kadar sinirli de olsam böyle yapmamam gerekirdi. O, beni görmek için nerelerden gelmişti. Elbette onun penceresinden ve onun gibi düşünen daha birçok hanımın penceresinden bakıldığında, benim hayatım yaşanabilecek bir hayat değildi. Hele Avrupa'dan gelen birisine göre hiç değildi. Annem bu davranışından ötürü bana çok kırılmıştı ve üzgün bir şekilde geriye dönmüştü. Sonradan çok üzüldüm annemi kırdığım için... Ama bütün hüznüm boşunaydı, o çoktan gitmişti. Mektuplar yazdım, sinirlerimin bozuk olduğunu ve bundan dolayı kendisine yaptığım kabalıktan dolayı pişmanlık duyduğumu anlattım. Ana yüreği işte... Doğuma yakın bir de baktım, çat kapı annem beni ziyarete gelmiş.

Anneme yavaş yavaş, bildiğim kadarıyla, İslâm'ı ve Allah'ı anlatıyordum. Annemin Allah'a karşı çok büyük bir inancı ve sevgisi her zaman olmuştu zaten. Bu yüzden, beni merakla dinliyor ve anlıyordu. Zaten bana da Allah sevgisini küçük yaşlarda aşıl原因 annem olmuştu. Hem beni dikkatlice dinliyor hem de sorular soruyordu. Bense bildiğim kadarını ona anlatıyordum.

Fatma isminde bir komşum vardı. Çok iyi bir insandı. Annemle çok iyi arkadaş oldular. Birbirlerini anlamasalar da annem onu çok seviyor ve bana sık sık "Beni o hanıma götür, onun yanında huzur buluyorum." diyordu. Fatma Hanım ise annemin Müslüman olması için elinden ne gelirse yapıyordu. Annemin İslâm'ı beğenmesindeki en büyük sebep, İslâm'-

in güzel ahlâka verdiği önemdi... Annem İslâm'ın bu yönüne hayrandı. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) de "Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim." buyurarak İslâmiyet'in bu özelliğini vurgulamıyor mu? Rahmetli annem bizden bunları öğrendikçe şöyle söylerdi: "İslâm'ı gerçek mânâda yaşayan bir insan, bu dünyada gezen bir melek sayılır."

Annem, Fatma Hanım'ın da desteğiyle yeni şeyler öğreniyor ve öğrendikçe İslâm'a daha sıcak bakıyordu. Öğrenmenin verdiği büyük keyifle ve şevkle yeni şeyler öğrenmek istiyordu.

Bir gün onu aldım, camileri gezdirdim. Camiden içeri girerken bir de baktım ki annem, ayakkabılarını çıkardı ve oturup Allah'a uzun uzun dualar etti. Kendi duası bittikten sonra, camide dua edenleri huşu içinde seyretti. Namaz kılan Müslümanların yüzünden akan nura hayran kalmıştı. Annem ilk defa bir camiye giriyordu... Aslında o ibadet etmeye meyilli bir insandı. Her pazar kiliseye gider ve orada dualar ederdi.

Elbette kilise ve cami arasında dağlar kadar fark vardır. Kiliseye girer girmez o karanlık ortamıyla içinde bir kasvet oluşur. Buz gibi hava, ruhsuz taşlar ve resimler, her zaman çok komik bulduğum sözde Hz. İsa ve Hz. Meryem heykelleri... Bunlar, beni daima kiliseden soğutmuştur. İnsanların doğrudan Allah'a değil de onlara dua etmesi, onlardan medet umması, her zaman bana çok saçma ve komik gelen şeylerdi. Oysa bir camiye girdiğiniz zaman, sizi ve ruhunuzu saran manevi havası, camlarındaki renklerden tutun da, yerdeki halıların desenlerine kadar her şeyin ahenk içinde olması ve manevi bir derinlik çağrıştırması hemen sizi çarpar ve kendine âşık eder. Oradaki insanların diz çöküp, el açıp, boyun büküp, aczini ve fakrını bilip bir olan Allah'a yalvarması, bir olan Allah'tan medet

istememesi ve yardım istediği makamın onu dinlediğini, izlediğini, istediğini verebilecek kudrete sahip olduğunu bilmesi ne kadar hoş ve zevkli bir haletti!

Her yerde hazır ve nazır olan, kusurdan, noksanlıktan, acizlikten uzak bir Yaratıcı'nın huzurunda olmak nerede; bir heykelin önünde olmak nerede? Burada sizlerle bir arkadaşımın başından geöen şu olayı paylaşmak isterim:

Arkadaşım ve eşi Almanya'da yaşadığı dönemde, doğum zamanı geldiği için hastaneye gitmişler. Gece-gündüz sancılar çekiyormuş arkadaşım. Buna rağmen, doğum bir türlü geröekleşemiyormuş. Görevli doktor, hemşirelere "Bebeğin kalp atışları zayıflıyor. Anneyi hemen ameliyata almalyız. Ben şimdi ameliyathaneye gidiyorum. Siz de hastayı birazdan getirin." diye talimat vermiş. Arkadaşımın eşi bunları duyunca hemşirelerden kendisine kullanılmamış temiz bir çarşaf verilmesini istemiş. Onlar da bu isteğini karşılamışlar. Bu arşafın üzerinde iki rekât namaz kılmış ve ardından Allah'a el açıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak dua etmiş. Arkadaşım diyor ki: "Daha dakikası dolmadan bana bir sancı geldi ve ocuk doğdu. Hemşireler ığlık çığlığa, şaşkınlık içindeydiler." Bu arada doktor ameliyathaneden gelip de bebeğin doğmuş olduğunu görünce hemşirelere, "Bu nasıl oldu? Ne yaptınız?" diye sormuş. Onlar da, "Biz bir şey yapmadık doktor bey. Eşinin inandığı Allah yaptı." diye yanıt vermişler.

İşte Allah'a gözyaşları içinde, gönülden yapılan bir dua ve sonrası... Evet, Allah (celle celâluhû) için zor olan bir şey yoktur. O, bir işin olmasını isterse o iş olur. O, biz mü'minlerin tek sığınadı ve tek dayanağıdır.

Galiba annem de camide bu atmosferi hissetmişti. İçinde bir şeyler kıpırdamış, İslâm güneşi onun da kalbinde doğma-

ya başlamıştı. Rabbimin de hidayeti nasip etmesiyle annem İslâm'ı kabul etti. Birlikte Fatma Hanım'a gittik. Annem orada Kelime-i Şehadet getirdi. Bizler de bir taraftan gözyaşları içerisinde tekbirler getiriyorduk. Asr-ı Saadette bir müşrikin iman edip de Kelime-i Şehadet getirmesi gibi annem de iman ediyor ve diyordu ki: “Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Yine şahitlik ederim ki Muhammed (aleyhissalâtu vesselâm) O'nun kulu ve resûlüdür.”

İşte imanın bu tasdiki ile insan idam-ı ebediden, kabrin karanlığından kendini kurtarıyor, bostan-ı cinana, âlem-i nura, rahmet bahçelerine giriyordu. İdam edilmek üzere olan bir insana “Hayır seni idam etmeyeceğiz. Affettik. Hatta sana bir de ebedi saadet sarayları veriyoruz.” diye verilen müjde, onu nasıl da mutlu eder değil mi? Annemin de ahir ömründe imansız kabre girmesine ve ecel celladı ile başının kesilmesine az bir zaman kala böyle hidayete erdirilmesi, bana aynı mutluluğu veriyordu. Elhamdülillah. Annem artık Müslüman olmuştu. Eva artık Esra olmuştu. Annemin Müslüman olmasını istemiş ve buna çabalamıştım. Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Bir insanın imanını kurtarmak, sahra dolusu kırmızı koyundan daha hayırlıdır.” sözünü duyunca “Tamam, sen doğru yoldasın. Allah'ın izniyle olacak bu iş.” dedim kendi kendime. Bu isteğim o kadar kuvvetliydi ki, bana “Dünya dolusu servet mi, yoksa annenin Müslüman olmasını mı istersin?” diye sorsalardı hiç düşünmeden “Annemin Müslüman olmasını.” derdim.

Doğum zamanım iyice yaklaşmıştı. Bu nedenle hastaneye gittim. Doktor beni muayene ettikten sonra doğumun çok zor olacağını söyledi. Gerçekten de öyle oldu. Tam on üç gün boyunca geceli gündüzlü sancılar çektim. Ama doğum bir türlü gerçekleşmiyordu. Onlar da baktılar ki normal şekilde doğum

olmuyor, ameliyatla çocuğu almaya karar verdiler. O zamanlar şimdiki gibi hemen sezaryen yapalım demek yok. O, en son çare. Ameliyatım tam beş saat sürmüştü. Bir ara kendime gelir gibi oldum. Biri beni tokatlıyor ve “Ölüyorsun. Biraz gayret et.” diyordu. Bense o halimle “Allah’ım! Çocuklarıma bana ihtiyacı var. Ne olur bana yardım et.” diye dua ediyordum. Gerçekten de Allah (celle celâluhû) beni, çocuklarıma bağışladı. Sonrasında bir ay hastanede kaldım. Yokluğumda annem çocuklarla çok güzel ilgilenmişti. Ama, ben o bir ay boyunca çocukları ve evimi çok özlemiştim.

Bu arada anneme İslâm’ı anlatmaya devam ettim. O İslâm’ı kabul etmişti. Bu büyük bir mutluluktan benim için. Çünkü o benim için çok değerliydi. Annemle ben birbirimize her zaman çok düşkündük. Allah’ın işine bakın. Bu aile içinde İslâm’la şereflenenler yine annemle ben olduk. Bu ne kadar büyük bir bahtiyarlık değil mi?

Ve nihayet annemi elinde tesbih, ‘estağfirullah’ derken görmek de nasip oldu. Doğrusu, bu güzel manzara karşısında gözyaşlarımı tutmakta çok zorlanmıştım. Belki anneme İslâmiyet’i çok da ayrıntılarıyla anlatamamıştık. Ama Allah (celle celâluhû) hidayet nasip etmişti.

Bu arada, ablam hastalanmıştı. Annem bu nedenle Almanya’ya dönmek zorunda kaldı. Ama artık Müslüman biri olarak dönüyordu. Ve bir zaman sonra annem de hastalandı. Bir gece vakti hiç kimseyi üzmeden, günahlarından arınmış olarak bir kuş misali uçup gitti bu dünyadan.

Onu son kez görememiş, son yolculuğunda yanında olmamıştım. Beni çok sevdiği için, son nefesini vermeden önce resmimi eline almış ve ona bakarak gözyaşları dökmüş, öylece canını teslim etmiş. Yataklara düşüp de kimseye muhtaç

olmamış annem... Zaten kimselere muhtaç olmak istemezdi. Hep ayakta ölmeyi dilerdi ve bunun için Allah'a çok dua ederdi. "Allah'ım, beni yatalak etme ki, kimseye el açmayayım. Yataklarda kapılara bakarak birilerinden yardım gelsin diye beklemeyeyim. Kimselere muhtaç olmayayım." derdi. Demek ki Allah, annemin duasını kabul etti. Gerçekten de annem kimselere el açmadan, minnet etmeden bu dünyadan ayrıldı, gitti. Demek o, Allah'ı, Allah da onu gerçekten seviyormuş ki, Müslüman olarak, iman ederek bu dünyadan gitmek bahtiyarlığına erişti. Bir melek gibi uçup gitti...

Ölümüne yakın günlerden birinde bana telefon edip çok hasta olduğunu anlatmıştı. Benim son nefesini verirken yanında olmamı çok istediğini ve hemen gelmem gerektiğini söylemişti. Yedi tane çocuğu bırakıp oralara gitmemin çok zor olduğunu anlatmaya çalıştığım halde, belki son anda gelirim ümidiyle beni çok beklediğini duydum. Yanına gitmeyi ben de çok arzu ediyordum ama ne yapabilirdim ki? Sebepler, engeller elimi kolumu bağlamıştı. Mümkün değildi yanına gitmem. Buluşmamızı, çaresiz, mahşere erteleyerek ona dualar ettim. Rabbim onun bütün günahlarını affetsin.

Kader bazen insanları böyle bağlıyor. Anneme o kadar düşkün olmama rağmen küçük yaşta ondan ayrılmak zorunda kaldım. Tüm hayatım boyunca onun istediği gibi mutlu edecek bir evlat olamadım. Eğer annem İslâm'ı kabul etmeden, iman ile kendini kurtarmadan vefat etseydi, çok üzülür, ona faydalı olamadığım, İslâm'ın güzelliklerini ona yeterince anlatamadığım için kahrolurdum. Fakat annemin İslâm'ı kabul ettiğini duymam bir nebze de olsa beni teselli etti. Şimdi seviniyorum. Onun benim üzerimdeki haklarını belki bu şekilde ödemiş oldum. Bu dünyada ona doyamadım, acılar çekerken onun ya-

nında olamadım. Onun hasretini ve özlemini çok çektim. Fakat inanıyorum, ahirette bu hasret son bulacak ve onunla sonsuz saadet saraylarında yaşayacağız inşallah.

ACISIYLA TATLISIYLA HAYAT DEVAM EDİYOR

Hayat devam ediyordu. Devam eden hayatın çarkları arasında çocuklarım da büyüyordu. Eşimin işleri de iyiden iyiye bozulmuştu. Böyle zamanlarda yedi tane çocuk yetiştirmek ve evi çekip çevirmek çok büyük gayret ve fedakârlık gerektiriyordu. Ben, üstüme düşen bu görevlerin hepsini seve seve yapıyordum ve bunları yaparken asla halimden şikâyet etmiyordum, “of” bile demiyordum.

Şimdi düşünüyorum o zor günleri... Kendi kendime soruyorum “Acaba ben, bütün bunları nasıl yapabildim, bu kadar zorluğun altından tek başıma nasıl kalkabildim?” diye. Geçmiş zamanı ve yaşadıklarımı hatırlayınca ben bile kendime hayret ediyorum.

Sevgi denen o harika şey var ya, en katı kalpleri ve hatta merhametsiz yürekleri bile kolaylıkla açabilir. İşte ben de başıma gelen her musibeti evlatlarıma ve eşime karşı taşıdığım sevgi ve sabır sayesinde aşıyordum. Ferhat da o kocaman dağları sevgisinin kendisine verdiği güçle delmemiş miydi?

Hakiki sevginin aşamayacağı bir engel, bir dağ bulunabilir miydi hiç? Kâinatı bile Cenab-ı Hak bize duyduğu muhabbet-

ten dolayı yaratmamış mıydı? İşte; ben de her şeyi, Yaratan'ı adına seviyor, bana acı veren olayların bile ardında güzel tecellilerin saklı olduğunu idrak ediyor ve yalnız O'na (celle celâlu-hû) dayanıyordum.

Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) sabır için "O cennet hazinelerinden bir hazinedir." (İhyâ, 4/61) buyururken; Hz. Ali (radiyallâhu anh) ise "Sabrın imandaki yeri, başın bedendeki yeri gibidir. Başsız beden olmayacağı gibi, sabırsız da iman olmaz." demiştir... Efendimiz yine bir hadis-i kudsîde "Bela gönderdiğim kimseler, sabredip insanlara şikâyet etmezse, onlara imanla ölmeyi nasip ederim." buyurur.

İşte; ben de bu sözlere sığınarak ayakta kalabiliyordum. Onca çocuğun çamaşırlarını, bulaşıkları yıkıyordum. Ama bunları yaparken kederlenmiyorum, aksine zevkle yapıyordum. Bir taraftan ev işleri, diğer taraftan eşim ve çocuklarım, bir de sabahlara kadar aile bütçesine katkı olsun diye yaptığım el işleri beni bitkin düşürüyordu, ama mutluydum.

Hayatımız düşe kalka devam edip giderken, hiç ummadığımız bir anda başımıza büyük bir musibet daha geldi. Anlaşılan hâlâ imtihanımız bitmemişti. Aslında Allah'ın yarattığı her şeyin güzel olduğunu, hatta her musibetin arkasında hayırların gizlendiğini biliyordum, ama o musibet başıma geldiğinde bunu fark edememişim. Öyle ya, o olayın daha sonra bize hayırlar getireceğini nasıl tahmin edebilirdim?

Mesela, eşimle evlenmem bile öyle tesadüflerle açıklanabilecek bir olay değildi. Yaşadıklarım nasıl tesadüflerle açıklanabilirdi ki? Daha on yedi yaşındayken bir Türk'le evlenmem; onunla ve kucağımda bir kız çocuğuyla birlikte dillerini bile konuşmadığım bir ülkeye gelmem... Ve onun beni bırakıp gitmesi... Bunlar tesadüflerle açıklanabilir mi?

Eğer Türkiye'ye gelmeseydim ve Almanya'da zenginlik içinde yaşasaydım İslâm'ı nasıl tanıyabilirdim? Olsa olsa kocamı kırmamak için Müslüman olmayı kabul ederdim, ama bu Müslümanlık nüfus kâğıdında yazmaktan ileriye gitmezdi. Yaşantım, gene Almanların yaşantısı gibi olacaktı. Zira; kocamın da oradaki insanlardan bir farkı yoktu. İşin en garip tarafı da, "Müslüman'ım." diyen eşim, eğer şu an burada, benim yanımda olsaydı, yine ben İslâm'ın emrettiği şekilde yaşayamazdım. Çünkü yaşatmazdı. Ne namaz ne örtünme ne de başka bir İslâmî emir... Bunların hiçbirini bana yaptırmazdı. Eğer bu olanların her şeye gücü yeten bir Allah'ın takdiri olduğuna inanmazsanız, bunu nasıl izah edersiniz, nasıl açıklarsınız?

Ben bütün bunları düşünürken bile hayat acı-tatlı sürprizleriyle devam ediyor ve imtihanlar, sıkıntılar yollara dizilmiş gelmemizi bekliyorlar...

Kocam, iyi niyetli ve saf kalpli oluşundan bazı arkadaşlarına bankadan kredi alabilmeleri için kefil olmuştu. Fakat onlar, bankaya olan borçlarını ödeyememişlerdi. Sonunda, tüm borçlar üzerimize kaldı. Kocam bu borçları ödeyebilmek için çırpındı durdu. Halimiz tek kelimeyle perişandı. Kocam çaresizdi ve bunalıma girmişti. Bir şeyler yapmalı ve kocama yardımcı olmalıydım. Böyle beklemek, onun adım adım tükenişini izlemek olmazdı. Binbir zorlukla eşimden, iş bulup çalışmak için izin kopardım.

Kayınvalidemin bir dükkânı vardı. Biraz borç para alarak orayı kendim işletmeye karar verdim. İş hayatım böylece başlamış oldu... Allah da yardım etti ve kısa bir süre içinde eşimin bütün borçlarını ödeyebilecek duruma geldim. Bir yandan bizi sıkıntıya sokan borçları öderken, bir yandan da geçimimizi sağlayacak kadar para kazanıyorduk.

Evet, zorluklar, sıkıntılar çekiyordum; ama bir yandan da Allah bana bu sorunlar vasıtasıyla bir şeyler öğretiyordu. San-ki musibetler vasıtasıyla beni eğitiyordu.

Artık acılarımdan dersler çıkarıyordum. Hayatım boyunca hep insanlara güvendim, hep iyi niyetli oldum, ama çok hayal kırıklığı yaşadım. Gerçek dost kim, onu öğrendim. Müslümanların içinde ne kadar Müslüman görünümlü münafıklar olduğunu kader bana gösterdi. İnsanların ihanetleri beni Allah'a yaklaştırdı. "O'nun sevgisini kazanmak için ne yapmam gerekir?" diye öğrenmeye çalıştım. Hayat yolunda çok defalar musibetlere takıldım, düştüm ama bir şekilde Allah bana yardım etti ve her defasında daha iyi bir kul olmaya çalışarak ayağa kalktım, yoluma devam ettim. Ben hayatta ne öğrendimse başıma gelen musibetlerden ve en yakın bildiğim insanların ihanetlerinden öğrendim...

Eşim de en yakın arkadaşlarının ihanetine uğramış ve başımıza bunlar gelmişti. Bizim âdeta dünyamız yıkılmış, beklemediğimiz bu olay karşısında çok üzülmüştük. Yeterince sabır gösteremedik, huzursuz olduk. Dost bildiğimiz insanların yanına koştuk hemen, bize yardım edin, dedik. Fakat hiç kimse yardım etmedi. Ve belki biz böylece yeterince sabır göstere-meyişimizin tokadını yedik. Bu düşünceyle günlerce ağladım ve perişan oldum. Tövbe ettim, "Bir daha başımıza ne gelirse gelsin sabredip, Allah'a dayanmamız lazım." dedim kendi kendime... Çünkü eğer O izin vermezse, O'ndan başkaları da yardım etmiyordu. Ve eğer O yardım ederse, hiç kimse bu yardıma engel olamıyordu.

Böyle düşünmeye başlayınca içimde kopan fırtınalar da dinmeye başladı. Böyle düşünmek bana huzur verdi. Öyle ya, yapacak hiçbir şey yoktu ve üzölmek sadece insanın ruh sağ-

lığını bozuyordu. Kederlenmenin, dert etmenin bir faydası da olmuyordu. Ama her şeyin Allah'tan geldiğini düşününce, musibetin bile insan ruhunda yaptığı etki değişiyordu.

İşim gereği, yeni insanlarla tanışıyor, önemli kitaplar okuyor ve dinî bilgilerimi arttırıyordum. Allah'a çokça dua edip, kısa zamanda bizi bu sıkıntılı durumdan kurtarmasını, O'nun rahmetinden istiyordum. İnsanlar bana hain darbeler vurdu-
ça Allah'tan başka dostum olmadığını daha iyi anlıyordum.

Her sabah, uyandığım da, "Bizi karanlıklardan bir kez daha aydınlıklara erıştiren Allah'ım! Bize doğru yolu da göster ve o yolda yürümek için yardım et. Lütfen, Senden başka hiç kimseye muhtaç etme!" diye yalvarıyordum.

Yılmadan sürdürmüş olduğum bu mücadelemden dolayı kısa zamanda insanların sevgisini kazandım... Bir zamanlar düşmanlıklarından kapıma dayanan insanlar, şimdi halime gıpta ederek, beni parmakla gösteriyorlardı. Çünkü sonunda onların güvenlerini kazanmayı başarmıştım, sözüme sadıktım ve her şeyden önemlisi de ticarete dürüst olmam gerektiğini biliyordum.

Sıkıntılar içinde kendimi mahvolmuş sanarken, Allah bana öyle bir ferahlık vermişti ki... Rahmet kapılarının benim için sonuna kadar açıldığını hissediyor, mutluluktan âdeta uçuyordum. Oysa o kadar zor durumdaydım ki bir zamanlar... Borçlarımızı ödemekte çok zorlanır, mahcubiyet içinde çok sıkıntılar çekerdim. Rabbim, bana şefkat etmişti ya, acımişti ya, artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu benim gözümde. "Hoştur bana Senden gelen." diyor ve başıma ne gelirse gelsin. "O'ndan olduktan sonra baş göz üzerine." diyordum.

Evet, Allah'ım her zaman benimleydi ve beni koruyordu... Hayat yolculuğumun başındayken bunun farkında değildim.

“O’nu kaybeden neyi bulur, O’nu bulan neyi kaybeder?” sözü hayatıma ışık tutuyordu. Çünkü ben de yıllar sonra O’nu bulmuştum. O’nu bulurken madde planında zahirî kayıplarım olsa da, manevî olarak büyük kazançlar elde etmişim ve eşsiz, sınırsız rahmet hazinelerini keşfetmişim. Böyle bir hazineyi keşfeden insan, yolda çektiği meşakkatleri düşünür mü? Hazine karşındayken akıllı olan kim sevinmez ki?

Sık sık kendimi hesaba çekiyorum, vicdanımla baş başa kalıp düşünüyorum. Geçmişime baktığımda görüyorum ki hiçbir zaman dünya menfaati için insanlara el açmamışım. Allah’a her zaman, hatta kötü zamanlarımda bile şükretmişim. Bazen saatlerce Allah’a yalvararak “Allah’ım ne olur, Sen bana doğru yolu göster.” diye dualar ederim. Allah biliyor ya, hiç kimsenin kötülüğünü istemedim, hiç kimseyle düşman olmayı düşünmedim ve hiç kimseyi aldatmaya çalışmadım. En muhtaç olduğum zamanlarda bana sırtlarını dönüp giden insanlara bile hiçbir zaman kin tutmadım. Her zaman onlar için “iyilik” duaları ettim. Bedduam olmadı. Bir insanı dahi bilerek üzdüğümü hatırlamıyorum.

Bazı insanlara çok şaşırıyorum. İnsanlara kaba davranmayı, onları kırmayı bir hüner sayıyorlar. Sanki karşılarındaki bir insan, bir mucizevi varlık, bir halife değil de, sıradan, adi bir cam parçasıymış gibi hiç düşünmeden kırıyorlar. İşte bütün bunların olmasının en büyük sebebi İslâm’ı doğru tanımamak, bilememektir.

Ben, İslâm’ı, yıllarca hayatla mücadele vererek öğrenmeye çalıştım. Üstelik yola çıkarken bana yardımcı olan kimse yoktu, hiçbir bilgim yoktu. Bir İslâm ülkesinde yaşamama rağmen hiçbir Müslüman hanım, nasihatlerde bulunup, dininin güzelliklerini anlatıp, beni İslâm’a davet etmedi. Muhtaç oldu-

ğum imana, huzura kavuşmam için bana yardımcı olmadılar. Neden İslâm gibi bir dine mensup olan bu insanlar İslâm'ı bilmiyorlardı ve onu tanıtıyorlardı? Neden Müslüman gibi yaşamıyorlardı?

Kendini akıllı zanneden bu tip insanlar, neden akılsızlık edip de iki cihanda kendilerini mutlu edecek bu dini yaşamazlar? Neden kendilerini mutsuzluğa mahkûm ediyorlar dersiniz?

Gariptir, bu ülkede çoklardan duyuyorum: “Namaz kılamıyorum, başımı örtemiyorum, çevrem bırakmıyor.” diye şikâyet ediyorlar. Bu nasıl bir gaflet, bu nasıl bir mantık? Bize verilen bunca nimetin karşısında Allah'ı dinlemeyerek, nankörlük etmeyi göze alıyoruz da, birkaç insanın bizi beğenmemesini, kötü görmesini göze alamıyoruz. Üstelik de yapmaya çekindiğimiz şeyler, bir kul olarak yapmamız gereken bize farz olan şeyler... Şakası olmayacak, telafi edilemeyecek kadar önemli işler. Mezarda tek başımıza kaldığımız zaman bize yardım edecek, kabrimizi aydınlatacak şeyler... Buna rağmen biz onları önemsemiyor da bize kabirde hiçbir yardımı dokunmayacak, bizimle kabre girmeyecek sözde dostlarımızın, akrabalarımızın, çevremizin bizim hakkımızda söyleyecekleri sözleri önemsiyoruz. Halbuki bir anlasak şu gerçeği: “Allah için yaptıklarımızdan başka her şey bizi kabir kapısında terk edecek...” Bunu bir idrak edebilssek...

Kur'an okunurken başını kapatmanın gerekli olduğuna inanan ve hemen örtünen bir hanım, acaba neden onun içinde yazan “Örtünün!” emrine ilgisiz kalıyor? Kur'an gördüğü zaman saygılarını göstermek için onu defalarca öpüp başına koyan bu insanlar, nasıl oluyor da, yine Kur'an'da emredilen namazı boş verip başlarını Allah için secdeye koymuyorlar?

Bu soruları kendimize ve çevremize sormalıyız, çünkü sormak öğrenmenin yarısıdır. Zaten Cenab-ı Hak, “Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?” diye buyurmuyor mu?

Hadi benim gibi olanların bazı gerekçeleri var. Bizler geç tanıdık, eskiden başka dinlerdeydik ve bilmiyorduk hakikatleri. Öğrenmemiz zaman aldı. Ya doğuştan Müslüman olan kardeşlerimiz? Onlar Allah’ın huzuruna varınca ne cevap verecekler? “Biz bilmedik, duymadık.” demek, acaba onlar için yeterli bir bahane olabilecek mi? Acaba Allah-u Teala onların bu mazeretlerini kabul edecek mi? Sanıyorum hiçbirimiz bunu yeterince düşünmüyoruz.

Haram-helal demeden, düşünmeden yiyip içtiğimiz, neşe içinde gıybet, iftira, yalan ve her türlü günahı işlediğimiz insanların hepsi, bir gün gelecek bizi yalnız başımıza bırakıp gidecek. Biz, karanlık kabrimizde kan-ter içinde günahlarımızın hesabını vermeye çalışırken, onlar, hiçbir şey olmamışçasına gaflet ve günah dolu hayatlarını yaşamaya devam edecekler.

Evet, ben bu dini, Allah’ın bana verdiği en büyük nimet olarak görüyorum. Belki biraz geç kaldım, İslâmiyet’i sonradan öğrendim. Ama lütfen kalbimden gelerek yazdığım şu cümleler sizi gücendirmesin. Senelerce gaflet içinde yaşamış eski bir Hristiyan olarak, çevremdeki doğuştan Müslümanların dinlerinden ve onun güzelliklerinden bîhaber yaşayışları beni çok üzüyor. Hatta kimileri dinlerini bile beğenmeme gafletine giriyorlar. Ben, İslâmiyet’in dışındaki dünyayı çok iyi biliyorum. Oradaki mutsuz hayatları, ağlayan insanları, acı çeken, bunalmaya giren çocukları, sevgi ve saygı nedir bilmeyen gençleri çok yakından gördüm ve tanıdım. Onlarla aynı havayı soludum, aynı ortamlarda yaşadım.

Şimdi televizyonlarda, dizilerde izlerken belki gıpta ile baktığınız, özendiğiniz o hayatı ben zaten yaşıyordum. On altı yaşımdayken çalışmaya başladım, bu yüzden param vardı. İstediyimi, istediğim zaman, kimseye hesap vermeden yapma hakkına sahiptim. Kısacası, ben sözde çok özgür bir gençtim. Ama o sorumsuz özgürlük, sonunda benim hayatımı altüst etti. Özgürlük adına bana ve benim gibi gençlere zehirli balı, süslü kadehler içinde sundular. Biz de, hiç düşünmeden içtik. Sonunda bize öyle bir sancı verdi ki; pek çoğumuz o acıya dayanamadı. Pek azımız o sancıları tedavi etti. Geriye kalanlar, meyhane veya tımarhane köşelerinde gün doldurmaktalar...

Daha ileriye gidenler, intihar ederek hayatlarına son veriyorlar. İntihar etmek dilimize çok kolay geliyor. Göre göre, okuya okuya alıştık. Ama düşünün! Bir insan acılar içinde kıvransa, hiç hayat kadar güzel bir şeye son verebilir mi? O acıları ancak benim gibi yaşayanlar bilir ve anlayabilir. O zehri içen ve o karın sancılarını çekenler hisseder.

Çölde “su” diye inlemeyen, ömründe hiç susuz kalmamış bir insan, suyun değerini nasıl bilir? Hiç muhtaç olmamış ki...

Ben, o sözde özgür hayatımın içinde bir kez bile mutlu olmamıştım. Ben olmadığım gibi çevremdeki hiç kimse mutlu değildi. Babam da mutlu değildi. Annem de mutlu değildi. Kardeşlerim de asla mutlu olmadılar.

Çünkü mutluluk parada, rahat yaşamda değildi. Mutluluk, ancak iyilikle, doğrulukla, insanları, Allah'ı sevmekle ve iman yolunda yürümekle mümkündü.

Allah'ı sevdiğini, O'nun da seni sevdiğini hissetmekten daha değerli, daha güzel bir şey olabilir mi?

Allah'a, O'nun Peygamberi'ne hiç şüphe etmeden inanmak, kulluğun özü olan duayı dilimizden düşürmemek, bize

verilen nimetlere devamlı şükretmek, kararmış kalpleri istiğfar ile yıkamak... Bunlardan güzel huzur membaı, bunlardan güzel mutluluk kaynağı bulunabilir mi?

İKİNCİ EŞİMDEN DE AYRILIYORUM

Bu kararı vermek için çok uzun zaman düşündüm. Çocuklarımın hepsi beni destekliyordu. Benim senelerce ne mücadeleler verdiğimi, bir kadın olarak ne kadar sıkıntılara göğüs gerdiğimi, yokluklara sabrettiğimi, sabahlara kadar gözyaşı döküp Allah'a yalvardığımı en iyi onlar, biliyordu.

Ailemi geçindirmek için çevremdeki insanlara para karşılığı el işi yaptım. Dikiş diktim, alışık olmadığım halde zor şartlara katlandım. Gün oldu, kuru ekmek evimize girmedi; et nedir, meyve nedir, aylarca görmedik. Hatta çok iyi hatırlıyorum bir gün, ben balkondaki yığınla karı temizlemeye çalışıyordum. Üzerimde incecik bir elbiseden başka bir şey yoktu, ayağımda bir çorap bile yoktu.

Komşum bana seslendi: "Komşu üzerini giyinsene, üşüyeceksin!"

Bense komşuya, "Hayır, ben üşümem." dedim. Diyemiyordum ki ayağıma giyecek çorabım yok, üzerime giyecek hırkam yok!

Bütün bunları yaşarken hep kendi kendime: "Olsun. Bunlar önemli şeyler değil. Bir kadın olarak, bir eş olarak benim görevim; eşime destek vermek, ona yardımcı olmak, iyi gü-

nünde olduğu gibi kötü gününde de ona kol kanat germek ve aile hayatında huzurun korunmasına çalışmaktır.” derdim.

Ben Almanya’dan gelmiş, bu kültüre yabancı bir hanım olarak bunları düşünürken, maddi imkânları yerinde olan çok Müslüman hanım tanımaktayım ki, evliliklerinde ve hayatlarında tüm konfor mevcuttur. Beyleri, hanımlarını memnun etmek için gece gündüz çalışmaktadır. Evlerinde eksik olan hiçbir şey yoktur. Ne var ki, bu tip kadınlar yine doyumsuz, yine tatminsiz, yine şükürsüzdürler. Eşlerine iyi davranmazlar, hallerinden şikâyet ederler.

Çevremdeki hanımlardan hep bu tür şikâyetler işitiyorum. Hiçbirisi, durumları kendilerinden çok aşağıda olan ailelere bakarak halleri için şükretmiyorlar. Oysa, Müslüman insana şükür ne güzel yakışır.

Yine fark ettiğim başka bir sorunsu yapılan israflar. İslâm’ı yaşadığını zanneden birçok hanım bile maalesef, israfın haram olduğunu bildiği halde, israf etmekten kaçınmıyor. Nefislerine yenilip o noktada mağlup oluyorlar.

Daha rahat yaşamak, en güzel yemekleri yemek, en güzel giysileri giymek... Sanki bütün hayatları ve yaşama gayeleri bu... Hayatlarını bunlarla geçirmek istiyorlar, bütün çaba ve emekleri bu noktalara yönelik.

Hele bir de televizyon dizilerindeki Batılı kadın tiplmelerinin hallerini görüp, onlara benzemeye çalışıp, onlardaki gibi bir hayatın özlemi içine girmiyorlar mı? İşte buna çok üzülüyorum.

Oysa o kadınların özel hayatlarında ne kadar acı çektiklerini, yüreklerinin ihanet darbesiyle parça parça olduğunu, beğendikleri o parlıtlı dünyanın güzel kadınlarının, gözlerinden yaş yerine kan akıttıklarını, hayatlarının aldatma, gösteriş ve ihanetle dolu olduğunu bir bilseler...

Tanıdığım bir hanım vardı. Çok gösterişli giysiler giyerdi, evi son model eşyalarla döşenmişti. Buzdolabı mevsimin en pahalı yiyecekleri ile dolardı. Bütün komşular o hanıma imrenirdi. Ama sonradan herkes anladı ki o özel hayatında çok mutsuz bir hanımış. Maddi anlamda her şeyi vardı ama mutlu değildi.

Ben ise o kadar sıkıntı çektığım halde onları hiçbir zaman hayatımda büyük bir dert olarak görmedim, şikâyet etmedim. Sorumluluklarımı bildim. Başıma gelen üzücü olaylarla mücadele ettim. Fakat eşimde, ne böyle bir gayret gördüm ne de ondan destek aldım. O, bütün sorumlulukları âdeta bana yüklemişti. Bir taraftan alacaklılar, avukatlar... Mafya bile devreye girdi. Bu kadar borç yaptı ve bu borçları öylece bana bırakıp kendi bir tarafa çekiliverdi.

Oysa benim, onun bu yaptığı borçlardan hiç haberim yoktu. Kendimi suçlamıyorum. Benim suçum, sadece sorumsuz bir erkeğin karısı olmaktı. Ama her şeye katlandığım gibi buna da katlandım “Demek daha imtihan vaktim bitmemiş, bu da benim kaderimmiş.” dedim ve mücadeleye devam ettim.

Arada bir düşünüyorum da, ben o kadar acıya nasıl katlandım ve o kadar zor işin altından nasıl kalktım?.. Öyle zamanlarım oluyordu ki sanki beynim tamamen duruyordu. Bir de ciddi biçimde yüksek tansiyon sorunum vardı. Bazen başımı kaldıracak gücüm olmuyordu.

Ben bir vesileydim diyorum. Beni bütün bu sıkıntılardan selamete çıkaran Rabbimdi. Hayatın dikenli yollarında ayağıma batan, yüreğimi kanatan her diken beni Allah’a daha çok yaklaştırıyordu.

Şu an iş hayatımın on birinci yılını doldurmaktayım. Bu on bir yılda yaşadıklarım, bir kadın olarak yapılması çok zor denilenleri başarmamı sağladı. Bununla beraber, insanların güvenini kazandım. İşini güzel yapan, dürüst, sözünü tutan değerli

bir insan oldum onların gözünde. Bu da, bana kazanç olarak yetmez mi? Çektiğim acıları bir anda bana unutturmaz mı?

Beni ilk kez gören herkes, konuşmamdan yabancı olduğumu anlıyor, merak edip hemen soruyor: “Nasıl Müslüman oldun, İslâm’ın gereğini nasıl öğrendin?” Mevlam konuşturuyor, insanlarla hemen güzel muhabbetler başlıyor. Yine Allah’ın yardımı ile güzel şeyleri başarıyorum. Beni gördükten, benimle sohbet ettikten sonra namaza başlayan, tesettüre giren insanlar oluyor. Bunlar, benim dünyalara değişmeyeceğim kadar güzel şeyler. Çünkü ben yıllarca bir İslâm ülkesinde yaşadım. Bir gün olsun insanlar bana İslâm ile ilgili bir şey anlatmadılar. Yıllarca onun ezikliğini içinde taşıyan bir insan olarak, tanıştığım insanlara anlattığım ilk şey İslâm’ın güzellikleri ve Allah’ın emirleri.

Bunları yaşarken, işyerime çok şık giyimli bir bey geldi. Beni karşısında örtülü görünce, hiç de hoş olmayan bakışlarla süzdü. Bense hiç bozuntuya vermeden gayet iyi davranmaya çalıştım. Konuşmamız esnasında benim Almanya’dan geldiğimi duyunca öyle şaşırды ki, heyecanlandı ve bana doğru geleerek örtümden tutup “Bir Avrupalı olarak bunları ne giyiyorsun? Çıkar at şunları.” demez mi?

Ben ise gayet sakin bir şekilde “Ben sırf bu örtünün hatırı için, ona kavuşmanın verdiği huzur ve lezzet için yıllarca buralarda neler çektim biliyor musun? Ben çölde ölmek üzere olan bir insandım. Bana hayat bahşeden suyu buldum, hayata döndüm. Sen ise bana gelip ‘Niye içiyorsun? Dök bu suyu.’ diyorsun. Rabbim seni ne kadar güzel yaratmış. Sen O’nun kudretinin mucizesi olarak bütün nimetlerden istifade edeceksin, sonra da Allah’ın biz kadınlara emri olan bu örtüyü bilmeyip ‘Çıkart bunu. Niçin takıyorsun?’ diyeceksin. Bu Allah’a karşı bir nankörlük olmaz mı?” dedim.

O zaman Allah (celle celâluhü) beni öyle bir konuştu ki... Çok şeyler anlattım bu beye. Giderken bana dedi ki: "Seninle konuşmak için buraya tekrar geleceğim. Sözlerin çok enteresan."

Rabbim buna ve bunun gibi bilmeyen, kalpleri katılmış insanlara hidayet nasip etsin.

Yine kendi hayatıma döneyim. İlk eşimden de alışık olduğum için, çünkü o da sorumsuz bir beydi, zorlanmadım evin sorumluluğunu alırken. Ben o zaman da hem kadın hem erkektim. Zaten o sorumluluk sahibi bir insan olsaydı, beni bir çocukla tanımadığım bir ülkede bırakıp gitmezdi. Sıkıntıları öylece bana yüklemezdi.

Ya şimdi? Kader, ikinci eşimde de sorumluluklar yükledi bana. Ama ne bir şey diyebilirim ne de demeye hakkım var. "Kaderi tenkit eden başını örse vurur kırar. Rahmeti reddeden rahmetten mahrum kalır."

Yedi tane çocuk... Bunlar yemek ister, giyinmek ister, ilgi ister, en önemlisi de terbiye ister. Şimdilerde kadınlar ufacık sorunları için televizyonlara çıkıp "Eşim bana bakmıyor, çocuklarına bakmıyor. Aç kaldım, susuz kaldım." diye bas bas bağıyorlar. Bazı hanımlar da, ikiden fazla çocuk sahibi olmayı istemiyorlar. Düşünüyorum da şimdi bu kadar çocuğun hem maddi hem manevi ihtiyaçlarıyla ilgilenmek öyle her kadının altından kalkabileceği bir iş olmasa gerekir, diyorum. Hayatı çok sevdiğimden mi, yoksa her şeye Allah'ın rızası adına katlandığımdan mı bilemiyorum, ama bedenen çok yorulsam da hiçbir zaman ruhen yorulup da "Bu kadar çocuğu neden yaptım?" demedim, sevgimi göstermeyi ihmal etmedim.

Bugün annelere bakıyorum. Eşleriyle bir tatsızlık yaşasalar, çocukları için "Babalarından ne gün gördüm ki, çocuklarından göreyim. Hayırsız adamın hayırsız çocukları." diye biliyorlar. Buna çok üzülüyorum. İnanın, benim bir bu kadar

çocuğum daha olsaydı aynı sevgiyi, aynı şefkati onlara da gösterir ve “Neden bu kadar çocuğum var sanki?” diye şikâyet etmezdim. Ben bunu bana bahşedilen sevebilme yeteneğine bağlıyorum. Doğrusu hayatta çok şeyler yaşadım, ama o yaşanan şeyler bendeki sevgi duygusunu almadı, zedeledi. Tamamen sevgi ile dolu bir insanım. Her şeyim sevgi. Konuşmalarım sevgi, düşüncelerim sevgi... Sevgi hayatıma kaynak olunca da Allah'ın izni ile aşılamayacak engel kalmıyor.

Daha önce de dediğim gibi ben de çocuklarımı ve eşimi o kadar çok sevdim ki, hiçbir zaman onlara hizmet etmek bana zor gelmedi. İnanın, hayatım boyunca ne eşimin ne de çocuklarımın bir dediklerini iki ettim.

Özellikle İslâm'ı tanıdıktan, kadının erkeğe karşı olan görevlerini öğrendikten sonra, eşime hizmette kusur etmedim, elimden gelen her şeyi yaptım. Ondansa karşılık olarak tatlı dil, güler yüz ve birazcık anlayış bekledim sadece... Ama ne yazık ki evlendikten sonra fark edebildim, meğer biz çok farklı dünyaların insanlarıymışız.

Eşim, kadınlara pek de değer vermeyen bir insandı maa-
lesef. Ona göre kadın konuşmaz, kadın karışmaz, kadın soru sormasını bilmezdi, bilmemeliydi. Olur da beyi üç gün eve gelmese yine de eşine “Neden eve gelmedin, neredeydin?” demeye hakkı yoktu. Eşime göre kadın hesap soramazdı. Bu tavırları beni çok üzdü. Onun düşünce yapısını değiştirmeye, bu tip davranışlarından vazgeçirmeye çok uğraştım. Ama bir insan yedisinde neyse, yetmişinde de o. Bazı şeyleri sonradan değiştirmek çok zor oluyor. Eşim de asla fikirlerinden taviz vermeyen, düşünceleri yanlış bile olsa yanlışını kabul etmeyen, yanlışlarını şiddetle savunan ve direnen bir yapıya sahipti. Değişmek istemedi.

Ben İslâm'ı gerçek mânâda tanımadan evvel, İslâm'ın kadına olan bakışını bilmiyordum. Bize hep şöyle anlatmışlardı: "İslâmiyet'te kadın, bir köle, bir hizmetçi, hayat hakkı olmayan ve kocası ne derse kayıtsız şartsız yapmaya mahkûm olan bir mahluktur." Hatta şu an bile Batı dünyası Müslüman kadını böyle biliyor, böyle tanıyor. Çünkü bir kısım erkekler, İslâm'ı tam bilmedikleri için, ne yazık ki kadınlara karşı sert ve acımasız davranıyorlar. Üstelik, bunu bir hünermiş gibi savunan ve bu yönleriyle övünenler bile var. İşte dışarıdan bakan insanlar, böylelerini görünce "Demek bunların dinleri böyle davranmalarını istiyor, yoksa böyle yapmazlar." diyerek suçu şahıslarda arayacaklarına İslâm gibi yüce bir dine sataşıyorlar, iftira ediyorlar.

Ben bu anlattıklarımı, dinî kitaplarda okuduğum zaman şaşırılmış ve hayran kalmıştım. Avrupalı kadınlarda bile olmayan haklar, Müslüman kadınlarda vardı. Ve ne gariptir, Müslüman kadınına tanınan bu hakları Avrupalı kadınlar tanımıyorlardı. Onlara göre; Müslüman dünyasında kadın olmak, esir olmakla eşdeğerd. Kadını, erkeğin kölesi olarak tanıyorlardı.

Şimdi şuurlu Müslüman erkeklerin kendilerini sorgulamalarını istiyorum. Acaba kaç tanesi akşam eve geldiğinde, sofraya oturup da çeşit çeşit yemekler önüne getirildiğinde "Hanım, benim için zahmetlere katlanmış, bunları hazırlamış ve bütün gün çalışıp yorulmuşsun. Ne diyeyim? Allah senden razı olsun." diyor? Kaç tane Müslüman erkek bu şuuru en azından içinde taşıyor? Söylemek şöyle dursun, birçok Müslüman erkek bunun böyle olduğuna dahi inanmıyor. "Ne demek yani, kadının başka ne işi var, tabii yapacak, mecbur." gibi kaba sözler sarf ediyorlar.

"Peki, bunları yaşadın ve dayandın. Şimdiyse eşinden ayrılıyorsun. Neden pes ettin?" diyorsanız o zaman beni iyi din-

leyin. Bazı şeyleri anlatmak veya açıklamak insana acı veriyor. Siz de artık beni tanıyorsunuz. Ben eşim, çocuklarım ve yuvamın saadeti uğruna ömrümün sonuna kadar aç kalmaya, açıkta kalmaya razı bir kadını. Eğer eşimden, şimdi size anlatabileceğim kadar acı ve büyük bir darbe yemiş olmasaydım, yine de yuvamı yıkmaz, dağıtmazdım. Bana ruhen çok büyük bir yara verdiği ve beni derinden sarstığı için artık dayanamıyarak eşimden ayrılmaya karar verdim.

Az bir kazançla kanaat etmeyi öğrendim. Paraya değer vermemek gerektiğini, onun bir gaye değil; sadece araç olduğunu idrak ettim. İş yerimi açarken ve kapatırken 'Bismillahirrahmanirrahim' demenin ne kadar önemli bir bereket vesilesi olduğunu öğrendim.

İslâm'dan habersiz yaşadığım yıllarda erkeklerin biri gelir diğeri gider, beni hep rahatsız ederlerdi. Şimdilerde ise, tesettürlü olarak yaşamakta ve çalışmaktayım. Daha bir müşterimden yanlış bir hareket, çirkin bir söz duymuş değilim. Açıkken bana en argo sözleri söyleyen erkeklerin, örtündükten sonra bana saygıyla davrandıklarını gördüm. Bu, bile tek başına İslâm'ın insanları ne kadar saygın bir hale getirdiğini ve kadınların kıymetini ne kadar arttırdığını göstermeye yetmez mi?

Rabbimin izin verdiği ölçüde, gücümün yettiği yere kadar çalışmak, insanlara maddî ve manevî yardım etmek gibi bir hayalim ve gayem var. En büyük isteğim de, son nefesime kadar Müslüman olarak yaşamak ve imanla ölmektir. Kabrin diğer tarafında bulunan gerçekte dostlara ve başta Efendimiz Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) kavuşmaktır. İnşallah Rabbim bu dualarımı ve dileklerimi kabul eder...

RİSALE-İ NUR'U TANIYORUM

Aradığım huzur ve mutluluğun İslâm'da olduğunu fark ettikten sonra, değişik kaynaklardan İslâm'ı öğrenmeye, araştırmaya başladım. İnsanın, dinini tam mânâsıyla öğrenmeden, okumadan ve bu gibi vesilelerle imanın gerçek kıymetini tam takdir edemeden, değerini bilmeden, gereği gibi Allah'a kulluk edebileceğine inanmıyordum.

İnsan, bir kere öğrenmeye başladı mı, artık kendini durduramıyor. Daha çok bilmek, daha çok öğrenmek ihtiyacı hissediyor. İlim öyle güzel bir nimet ki... Onun lezzetini ancak o deryaya dalan, o nimetin kıymetini anlayan insanlar hissedebilir. İlim öğrenmek böyle faydalı, lezzetli olmasa, dinimizce farz kılınır mıydı?

Sonra, insanla hayvanı da birbirinden ayıran özellik bu değil midir? Hayvan, dünyaya âdeta başka bir âlemde eğitim görmüş gibi yaşamak için kendisine gerekli olan her şeyi bilir bir vaziyette, mükemmel olarak gelir, yani gönderilir. İki saatte, iki günde veya iki ayda dış dünyaya uyum sağlar ve hayat şartlarını öğrenir. İnsanın yirmi senede kazandığı hayat tecrübesini hayvanlar yirmi günde (serçe, arı gibi hayvanlar) tahsil eder, yani onlara ilham olunur.

İnsan ise her şeyi öğrenmeye muhtaç ve cahil. Hatta, yirmi senede bile tam anlamıyla hayat şartlarını öğrenemiyor. Ömrünün sonuna vardığında bile tamamıyla öğrenememiş oluyor. İşte bundan dolayı İslâm'ı okumaya ve öğrenmeye çok muhtacız, dinimizi burada araştırmamız iki dünyada sadetimiz için çok önemli.

Hangi dinde böyle bir güzellik var? İslâm'dan başka, hiç-birinde. Bu sebeple ömrümün geri kalanını bu güzellikleri bilerek, tanıyarak, öğrenerek geçirmek istiyorum. Vaktimi boş yere geçirmekten o kadar nefret ediyorum ki... Ne zaman, beş dakikalık bile olsa, bir boşluk yakalasam hemen kitap okuyorum. Ve yanımda bir defter taşıyorum. Öğrendiklerimi ve düşündüklerimi o deftere not alıyorum...

Bir sene evvel işimi bir başkasına devredip, eve çekildim. Aslında bu eşimin fikriydi. Ben onu kırmak istemedim ve sene-lerimi verdiğim işimden ayrıldım.

Benim için hiç de kolay olmadı, ama üzüler de olsa eşimin istediğini yaptım. İnsanlara hizmet etmek, gerekirse kazandığım paraları insanlarla paylaşmak ve onların gözlerinde mutluluklarını seyretmekten hoşlanan biriyim. Bu güzellikleri benimle paylaşmasını eşimden de istedim. Ne yazık ki, o, benimle aynı fikirde değildi. Yıllar geçtikçe o değişiyor ve ben bu değişimin nedenini bir türlü anlayamıyordum. Sanki karşımdaki adam, benim yıllar önce tanıdığım, sevdiğim, evlendiğim adam değil de bir yabancıydı. Sık sık beni sevmediğini, benimle yaşamak istemediğini söylüyordu. Ve bu söyledikleri, yıllarını bu evliliğin yürümesi uğruna feda etmiş bir kadın olarak, beni çok kırıyordu. Üstelik, her günümüz farklı tartışmalarla geçmeye başlamıştı.

Mesela, ben televizyon seyretmek istemiyordum, eşime de izlememesi konusunda tavsiyelerde bulunuyordum. "Bize gafletten başka ne veriyor şu televizyon? Sen de seyretme..."

diyordum. Eşimse öfke dolu bakışlarıyla beni tersliyor, “Hayır, ben seyretmek istiyorum.” diyerek bir daha böyle bir nasihatle karşısına çıkmamam konusunda beni uyarıyordu. Bense çaresiz, ona hiçbir şey demeden başka odaya geçiyordum. Odamda dinî kitaplar okuyor ve güzel, faydalı radyo programları dinliyordum. Böyle yapmamsa eşimi daha da fazla kızdırıyor ve davranışlarımı bir suç olarak kabul ediyordu. İyice geçimsiz olmaya başlamıştı. Ben her şeyin yerli yerinde olmasını isterdim, ama eşim için bu konuda söylenmiş bir söz bile büyük bir suçtu. Onun gözünde bir erkek böyle düzenli olmak zorunda değildi. Dağınık olsa da zararı yoktu.

Son yıllarda iyice asabi olmuştu. Beni azarlamayı ve hatta aşağılamayı kendisi için bir görev gibi görmeye başlamıştı. İnsanlarla dostluk kurmam, onlara İslâm'ı anlatmam, nedendir bilinmez, onu çok rahatsız ediyordu. Oysa bu yaptıklarım tenkit edilecek şeyler değil, takdir edilecek kadar güzel davranışlardı. Eşim, değil takdir etmek ve “Hanım, Allah senden razı olsun. Bir yabancı olmana rağmen geldin, bize dinimizi öğrettin ve çevrendeki insanlara, bize güzel bir örnek oldun.” demek yerine, bilâkis benden ve yaptıklarımın rahatsız olduğunu söylerdi. Ben manevi yönden kendimi yetiştirmeye ve ilerlemeye çalışırken, o sürekli daha da gerilere gitmemiz için çalışıyordu.

İşin özü; her nedense birkaç yıldır eşimle aynı dili konuşamıyorduk, hatta hiç konuşamaz olmuştuk. Onun ağzından her zaman para ve hiç bitmeyen borçları hakkında sözler çıkar; benim ağzımdansa, Allah, dostluk, sevgi, muhabbet hakkında şeyler çıkardı.

Ben onun dilini anlamıyordum, o da benim dilimi... Bütün bu olumsuzlukların üzerine bir de anlatmak ve hatırlamak istemediğim büyük bir yanlış eşimden görmüş olmam adeta

bardağı taşıran son damla oldu. Çünkü ben ona hiçbir kötülük etmemiştim, o ise bana neler yaşatmıştı.

Böyle nedenlerle mutsuz olduğum, hiç kimselerle konuşmak istemediğim, evimin odalarına kendimle başbaşa kaldığım bir gün komşu kızlar bana misafirliğe geldiler.

“Bizde bugün sohbet var, mutlaka gel, açılırsın.” dediler. Biliyorlardı ki bir yerde dinî bir sohbet, konferans veya seminer olsa, ben dayanamam, koşarak giderdim oraya... Ancak o gün çok üzgündüm ve hiçbir yere gitmek istemiyordum. Yine de kızların hatırını kırmak istemedim ve tekliflerini kabul ettim.

İçeri girdiğimde yirmi, yirmi beş tane hanımın bizden önce gelip, orada sohbeti beklediklerini fark ettim. Sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi samimi duygularla karşıladılar beni. Onların içinde çok genç olan Ebru Hocamız vardı. Elinde Said Nursî Hazretleri'nin “Sözler” adlı eserini gördüm ve sohbeti de ondan yaptılar.

Ebru Hoca okudukça, içimden “Aman Allah'ım! Bu ne güzellik, bu ne huzur!” diyordum. Kalbimde ve ruhumda bir şeylerin hareket etmeye başladığını, bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Ben daha önce de dinî içerikli kitaplar okumuştum ama bu kitap kadar beni derinden etkileyen, âdeta benim zerrelere işleyen bir kitap hiç olmamıştı. İlk defa bu sözleri duyuyordum ve her bir kelimesiyle âdeta bir yarımı tedavi ediyor, sızlayan hastalıklı ruhuma neşter atıp, içindeki acıları boşaltıyordu.

Bulmuştum. Yıllar sonra da olsa ben, aradığımı bulmuştum. Benim dertlerimi tedavi edecek ancak burası ve bu okunan eserler olabilirdi. Bu eserler ata et, aslana ot vermiyordu. Asrın insanının yaralarını tespit ediyor ve o yaralara göre ilaç veriyordu. Evet, insanımızda dert hep vardı, ama şimdi anlıyordum ki o derdin tedavisi de vardı.

BEN, SEKİZİNCİ SÖZ'DEKİ BEDBAHT KARDEŞİM

Ebru Hanım Sekizinci Söz'ü okuyordu. Ve burası sanki benim için yazılmıştı ve benim günahlar içinde geçen eski hayatımı anlatıyordu.

Orada anlatılan bedbaht kardeş bendim. Tıpkı benim gibi o anları yaşayan, mutlu olmak isteyip de yanlış adreslerin kapısını çalan insanların hallerini anlatıyordu Sekizinci Söz.

Bir zamanlar, iki kardeş uzun bir seyahate beraberce giderler. Giderken yol ikileşir. İki yolun başında ciddi bir adam görürler. Ondandır: "Hangi yol iyidir." O adam da onlara der ki: "Sağ yolda nizam var, kanuna uymak mecburiyeti var. Fakat o külfet içinde bir emniyet ve saadet var. Sol yolda ise serbestlik ve hürriyet vardır. Fakat o serbestlik içinde bir tehlike ve şekâvet vardır. Hangisini isterseniz o yolu tercih edebilirsiniz."

Bunu dinleyen güzel huylu kardeş sağ yola "Tevekkeltü alellah" deyip gider, nizamı kabul eder. Ahlâksız ve serseri olan diğer kardeşse, sırf serbestlik için sol yolu tercih eder.

Görünüşte hafif, manen ağır vaziyette olan bu kardeşi hayalen takip ediyoruz.

İşte bu kardeş, dereden tepeden aşır, boş bir sahraya gelir. Birden müthiş bir ses işitir.

Bakar ki, meşelikten bir aslan, çıkıp ona doğru hücum eder. O da kaçır, ta altmış arşın derinliğinde susuz bir kuyuya rastgelir. Korkusundan kendini kuyunun içine atar.

Yarisına kadar düşer ve o anda elleri bir ağaca rastgelir. Kuyunun duvarında göğermiş olan o ağacın iki kökü vardır. İki tane fare, biri beyaz, biri siyah, o iki köke musallat olup kesiyorlar. Yukarı bakar görür ki, aslan, nöbetçi gibi kuyunun başında bekliyor. Aşağıya bakar, görür ki, dehşetli bir ejderha, kuyunun içinde onun düşmesini bekliyor. Kuyunun duvarına bakar, görür ki, ısırıcı muzır haşaratlar etrafını sarmışlar.

Ağacın başına bakar, görür ki, bir incir ağacıdır. Fakat, harika olarak, muhtelif çok ağaçların meyveleri, cevizden nara kadar başında yemişler vardır.

İşte, şu adam, kötü ahlâkından anlamıyor ki, bu işler adi, gelişigüzel işler değildir. Bu işler tesadüfî olmaz. Bu acip işler içinde garip eserler var. Ve bu işlerin arkasında bütün herşeyi yürüten bir Zât var. İşte bu adam bu sonuca ulaşamadı.

İşte bu bedbaht adam, akılsızlığıyla gördüğü bu şeyleri ayn-ı hakikat olarak düşündü ve öyle de muamele gördü ve görüyor ve görecek. Ne ölüyor ki kurtulsun ne de yaşıyor; böylece azap çekiyor. Biz de bu kötü adamı burada bırakıp döneceğiz. Ta öteki kardeşin halini anlayacağız.

O akıllı kardeş biraderi gibi sıkıntı çekmedi. Çünkü akıllı olduğundan güzel şeyler düşündü, güzel hülyalar kurdu. Çünkü nizamı biliyor, kanunlara uyuyor ve kolaylıkla asayiş ve emniyet içinde gideceği yere serbest gidiyordu.

Sonra gitgide, o da kardeşi gibi büyük bir sahraya rastgeldi. Birden kendine hücum eden bir aslan sesi duydu. Fakat kardeşi kadar korkmadı. Her şeye güzel bakıp, güzel düşündüğü için “Şu sahranın bir hâkimi var.” diye düşünüp teselli buldu. Fakat yine de kaçtı. O da kardeşi gibi altmış arşın derinliğinde olan bir kuyuya rastgeldi ve kendini içine attı. Kardeşi gibi, kuyunun ortasında bir ağaca eli yapıştı; havada, boşlukta kaldı. Baktı, iki hayvan o ağacın kökünü kesiyorlar. Yukarı baktı aslan, aşağıya baktı ejderha gördü. Tıpkı kardeşinin başına gelenler gibi... Fakat kardeşi kadar korkmadı. Çünkü güzel ahlâkı ona güzel fikirler vermiş, her şeyin güzel yüzünü ona göstermişti. İşte; böyle güzel düşünceler ona şöyle düşündürdü:

“Ey bu yerlerin hâkimi! Senin bahtına düştüm. Sana sığınıyorum ve Sana hizmetkârım ve Senin rızanı istiyorum ve Seni arıyorum.”

Bu son cümleden ve son niyazdan sonra artık benim tahammül gücüm kalmamış, gözlerimin bentleri yıkılmıştı. Benim yaşadıklarımı bu kadar net bir şekilde bana anlatan, bu denli kıymetli başka bir kitap okumamış ve duymamıştım. İşte ben de, bir zamanlar o bedbaht kardeş gibiydim. Kendi öz babam, kardeşlerim ise hâlâ o bedbaht kardeş gibi yaşadıkları hayatlarına devam ediyorlar ve her zaman kendilerine saldıрма ihtimali olan aslana ve kuyunun dibindeki ejderhaya bakıp mutlu olamıyorlar, onlardan kurtulma şansları da bulunmadığı için hayatlarının tadı-tuzu kalmıyordu. Tek yapabildikleri o aslanı ve ejderhayı görmezlikten gelmek ve unutmak için zararlı yemişlerle meşgul olup, onlarla mutlu olmaya çalışmaktı. Kısa bir süre gaflet onlara bir unutkanlık getirse de, ayıldıklarında şiddetli karın ağrısı çekiyorlardı.

Okunan her şey bana öyle etki yapıyordu ki anlatamam. Sanki yıllardır düşündüklerimi, hissettiklerimi ama ifade edemediklerimi bana söylüyorlardı. Bu sözler, fâni dünyadan değil de, başka bir âlemden, bütün insanlığın hasret kaldığı, güzellikten, sevgiden örülmüş huzur dolu bir dünyadan geliyorlardı.

O gün Risale-i Nur talebesi olmaya karar verdim. Hanımlar okumam için bana birçok "Nur" kitabı verdiler. Hemen bir Cevşen ve namaz tesbihatı hediye ettiler.

Ne zaman kendimi yalnız hissetsem hemen açıp Cevşen okuyorum. Onun içindeki her kelime her satır her dua bana ayrı bir ilaç gibi geliyor. Bir taraftan ağlıyor, duygulanıyor ve kendime soruyorum: "Neden ben bu güzel şeyleri daha önce tanımadım?" Onları okurken başka nurlu âlemlere uçuyorum...

Sözler'i, Lem'alar'ı okurken daha evvel bildiğimi sandığım şeyleri aslında hiç bilmediğimi hissediyorum. Bu eserler Kur'an-ı, asrın anlayışına göre öyle bir açıklamış ki, insanı hem dünyada hem de ahirette mutlu edecek çareler, içerisinde mevcut. Bütün hedefi; Allah'ın rızasını nasıl kazanacaklarını insanlara göstermek... Yani her insanı, şiddetle ihtiyaç duyduğu imanla ve Yaratıcı'yla tanıştıyor.

Bunda da samimi olduğunu hayatıyla ispat etmiş Bediüzzaman Hazretleri. Yoksa bundan başka bir gaye için insan hayatının 28 yılını hapislerde, sürgünlerde ve idam sehparında geçirir mi? Önce beni İslâm'la şereflendiren ve daha sonra Nur deryasına daldırıp, Risale-i Nur'la tanıştıran Allah'ıma, vücudumdaki zerrelere adedince şükürler olsun. Böyle bir Nur kapısına ulaştığım için Allah'a ne kadar şükretsem azdır.

Bir ağabey şöyle dermiş: "Her gün bir deve, Müslüman olduğuma, bir deve de iman hakikatlerini tanıdığımıza kessem yine de bunların teşekkürünü yapmış sayılmam." Allah'ı sev-

mek, O'na dayanmak, her zaman bizimle olduğunu hissetmek muhteşem bir his... Bu dünya hanında yalnız olmadığımızı, her zaman, her yerde O'nun (celle celâluhû) bizimle beraber olduğunu, bütün istek ve arzularımızı işiterek cevap verebildiğini, en önemlisi de bizi çok sevdiğini düşünmek, bu duyguları yaşamak dünyanın en bahtiyar insanı yapmaz mı insanı?

Ben artık aradığım nuru bulmuş ve gerçek huzuru onunla yakalamıştım. İnsanların acımazsızlıklarını, ihanetlerini, nankörlüklerini ve vefasızlıklarını eskisi kadar kafama takmıyordum. Beni üzmüyor ve etkilemiyorlardı.

Allah önce sevgiyi yarattı ve sonra da sevgisinin sonucu olarak kâinatı yarattı. İnsanları da çift çift yarattı ki, birbirlerini sevsinler ve aile hayatında sevgi ekip, sevgi dersinler... Ben de onun için her zaman sevgi insanı olmaya, sevgisiz yaşamamaya, sevginin ekmek gibi, su gibi hayatımın bir parçası olmasına çalıştım.

İşte böyle sevgi dolu, sevgi adamı bir de eşim olsun istedim. Onunla konuşmak, dertleşmek, hayatı beraber paylaşmak, hem bu dünyada hem de öbür dünyada beraber olmak istedim. Ne yazık ki, ne ilk eşim ne de ikinci eşim böyle insanlar değildiler. Oysa ben hiçbir zaman güzellikleri fâni dünyada ve boş şeylerde aramadım. Sıcak bir yuvam olsa, her akşam eve güler yüzle giren bir eşim, helal kazançla pişmiş bir tas çorbam olsa bana yeterdi. Ben bunlarla bile mutlu olurdum. Birçokları gibi pahalı eşyalarda, lüks ve konforda mutluluğu aramadım.

Önceleri en büyük isteğim İslâm'ı yaşamak ve insanlara anlatmaktı. Şimdi ise Risale-i Nur'u tanıdım. Artık İslâm'daki güzellikleri Risale-i Nur dili ile anlatmak istiyorum. Çünkü bu asrın insanların en rahat anlayabileceği ve en muhtaç oldukları devaları içeren eser Risale-i Nur'dur.

Bir zamanlar benim de çok sorularım vardı. Ama o zamanlar hiçbirine cevap bulamıyordum. En çok kendime sorduğum sorular ise “Ben kimim?” ve “Benim gibi küçük, fakat çok mükemmel bir varlığın yaratılışındaki büyük gaye nedir?” gibi kolay cevaplanamayacak sorulardı ve ben cevaplarını bir türlü bulamazdım.

Yıllar sonra okuduğum bu kitaplarda, kendime sorduğum ama bir türlü tatmin edici bir cevap bulamadığım bu problemin çözümünü görünce şaşırıp kalmıştım.

Sanki bana hitaben diyordu: “Ey gafil! Senin hayatının gayesi ve hayatının mahiyeti, hem hayatının sureti hem hayatının yaratılış sırrı hem hayatının kemal-i saadeti nedir, bir derece anlamak istersen, bak; senin hayatının gayesi özetle şu dokuz emirdir.

Birincisi: Senin vücuduna konulan duygular terazisiyle, Rahmet-i İlahiyenin hazinelerine iddihar edilen nimetleri tattırmak ve külli şükretmektir.

İkincisi: Senin yaratılışına verilen cihazların anahtarlarıyla, esma-i kudsîye-i İlahiyenin gizli definelerini açmaktır. Zat-ı Akdes’i o esma ile tanımaktır.

Üçüncüsü: Şu teşhîrgâh-ı dünyada, mahlûkat nazarında, esma-i İlahiyenin sana taktıkları garip sanatlarını ve latif cilvelerini bilerek, hayatınla teşhîr etmektir.

Dördüncüsü: Hâl ve konuşma dilinle, yarattığı bütün varlıkları terbiye edip, egemenliği altında bulunduran yaratıcına karşı kulluğunu ilan etmektir.

Beşincisi: Nasıl ki bir asker, padişahından aldığı türlü türlü nişanları resmî vakitlerde takıp padişahın nazarında görünmekle onun eserlerinin iltifatını gösterdiği gibi, sen dahi esma-i İlahiyenin cilvelerinin sana verdikleri insandaki manevî duygu-

larla bile süsleyip o Şahid-i Ezeli'nin görme ve göstermesine görünmektir.

Altıncısı: Hayat sahibi olanların, hayat belirtileri denilen, Hâliklarına selam ve tebriklerini, hayatın belirtilerini her şeyi sanatla yapan Yaratıcılarına tesbihatlarını bilerek müşahede etmek, tefekkürle görüp şahitlik ederek göstermektir.

Yedincisi: Senin hayatına verilen ilim, kudret, irade gibi sıfat ve hallerinden küçük örneklerini ölçü kabul edip, sonsuz haşmet ve yücelik sahibi, her şeyi yaratan Allah'ı o ölçülerle bilmektir.

Sekizincisi: Şu âlemdeki yaratılan varlıkların her biri kendine mahsus bir dille Hâlik'ının teklifine dair manevi sözlerini anlamaktır.

Dokuzuncusu: Acz ve zaaf, fakr ve ihtiyacın ölçüsüyle Allah'ın güç ve kudretini her şeyi terbiye eden Allah'ın sonsuz zenginliğini anlamaktır.”

Bu sözleri okuduğum anda öyle etkilendim ki “Senelerdir aradıklarım bunlarmış.” dedim.

Birçok Müslüman kardeşim bana, “Ablacığım, sen bizim moral kaynağımızsın. Seni dinlediğimiz zaman düşüncelerimiz değişiyor. Maneviyatımız sanki kuvvetleniyor.” diyorlar. Ben de, beni böyle gören ve bu şekilde düşünen insanlara daha çok şeyler vermek istiyorum. Bu amacımı, ancak nur deryasından daha fazla istifade ederek gerçekleştirebilirdim. Ve bunun için de gece gündüz okumalı ve okuduklarımı anlamalıyım. Öğrendiklerimi insanlarla paylaşmalı ve iman etmenin ne demek olduğunu anlatmalı, “Müslüman'ım.” diyen insanları imanlarının gerektirdiği şekilde yaşamaları için uyarmaya çalışmalıyım. Bu konuda insanlara bir nebze olsun faydalı olabilirim, bu amaçlarımda başarı sağlayabilirsem ne mutlu bana.

Biliyorum Şu an bunu başarabilmem biraz zor. Ama ileride belki olabilir diye düşünüyorum. Çünkü, Şimdi evimde sorunlar var ve ben huzursuzum. Böyle bir ruh halindeyken faydalı olabileceğime, insanlara daha çok Şeyler verebileceğime inanmıyorum. Çünkü insanın bir başkasına bir Şeyler verebilmesi için önce kendi nefsini eğitmiŐ olması gerekir. Bence nefsini ıslah edemeyen, başkasını ıslah edemez.

GEÇENİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

O sohbetten sonra bir türlü düşüncelerimi toparlayamıyor, kendimi işlerime veremiyordum. Sohbetinde anlatılan mutsuz kardeş bendim. Ama aynı kanı taşıdığım kardeşlerim de mutsuzdular ve onlar, hâlâ o kuyuda korkudan titreyen bedbaht kardeş gibiydiler. Gerçi toplumda birçok insan o kuyudaki kardeşlerden farksız yaşıyor. Ama ben yine de onları düşünmeden edemiyordum. Ne de olsa onlar benim kardeşlerimdi.

Bu yoğun düşünceler arasında nihayet bir gün daha akşam olmuştu. Camın önüne oturmuş, düşüncelerimle başbaşa kalmıştım.

Mehtabın olmadığı kapkaranlık bir geceydi. Dünya, her zaman olduğu gibi yine kara örtüsünü üzerine çekmişti. Rüzgâr esmeyi bırakmış, ağaçlar raks etmekten usanmışlardı. Ortalık öksüz ve garip kimsenin hüznü gibi sessiz ve sakindi. Uzaklardan gelen kesik kesik köpek sesleri, biraz olsun bu tablonun arasına girip bir ahenk veriyordu. Gökyüzünde tek tek dolaşan yıldızlar uzaktan göz kırparak bu hüznü tabloya arkadaşlık ediyorlardı. Adeta loş bir gece lambasının odaya

yaydığı ışıklar gibi onlar da bütün gayretleriyle ışıklarını yeryüzüne ulaştırma çabası içindeydiler.

Nedense içimde bu gece bir hüznün vardı. Benim hüznüm gecenin hüznü ile karışmış durumdaydı. Zaman zaman doğduğum yeri, kardeşlerimi, annemi, babamı özleyiyor, onların hasretini çekiyordum. Onları düşünüyor ve üzüliyordum. Ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Acaba hüznümün nedeni bu muydu? “Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, / Yeryüzünde sizin kadar yalnızım.” mısraları halimi çok iyi anlatıyordu. Gökyüzünde onlar, yeryüzünde ben yalnızdım. Çok yalnızdım. Yoksa, yalnızlık hissi mi beni böyle hüznlendirmişti?

Birden ölümü düşünmeye başladım. Güneş ışıklarını alıp başka diyarlara götürmüş ve bu varlıkları karanlıklar içerisinde nasıl da garip ve kimsesiz bırakmıştı. Bir gün bizim de bedenimizden ruhumuz çıkacaktı. O zaman kabirde karanlıkta yalnız başımıza kalacaktık. İman da yoksa... İşin en acı yanı. İşte o zaman feryadımıza kimse kulak asmayacak, acı imdat seslerine herkes kulaklarını kapatacaktı.

Kabir âlemi, gecenin bu yalnızlığında bir film şeridi gibi geldi geçti gözlerimden. Kabirde yalnızlık vardı, karanlıktı, soğuktu, dardı. İşte bütün bunları düşünürken sanki kabrime girmişim gibi hissettim ve korkum bir anda geçti.

Gecenin sessizliği içinde, âdeta bana biri sesleniyordu.

“Dünya madem fânidir. Hem madem ömür kısadır. Hem madem lüzumlu vazifeler çoktur. Hem madem ebedi hayat burada kazanılacaktır. Hem madem bu dünya sahipsiz değildir. Hem madem şu misafirhanenin Hakîm ve Kerim bir Yaratıcısı vardır. Hem madem ne iyilik ne de kötülük cezasız kalacaktır. Hem madem zararlı yol zararsız yola müreccaktır. Hem madem dünyevi dostlar ve rütbeler kabir kapısına kadardır...”

Bu sözler gecenin karanlığında kalbime bir hayat güneşi gibi geldi. Kendi kendime dedim:

“Ey bu dünyaya meftun ve müptela olan insan! Bu dünyayı ebedi zannetme. Sen de her nefis gibi bir gün ölümü tadamayı düşün. Yıllardır gafletin ninnileri ile uyuduğun yetmedi mi? Her gecenin bir sabahını yaşayan, her sabahın da gecesine erişen insan, bir gün gelip de haşır sabahında dirilişi yaşamayacak mı? Senin küçük bahçedeki bir gülü, baharın gelmesiyle ihya eden bir kudret, seni hiç toprak altında unutmuyor mu? Çürümüş kemiklerini haşır sabahında, İsrail'in (aleyhisselâm) Sûru üflemesiyle isminle, cisminle hiç diriltmez mi? Bu Cenab-ı Allah'ın Rububiyet kanunlarına ağır gelir mi?”

Ben bir zamanlar, birçok insanın yaptığı gibi kafamı kuma sokmuş ve gerçekleri göremez olmuşum. Ta ki İslâm'ın güneşi, kararın gönlüme doğuncaya kadar... Hele ölüm hayatımızda hiç olmayan bir kavramdı. Bütün hırslar, çalışmalar varsa yoksa hayat için ve hayatta mutlu olmak içindi.

Mutlu olundu mu? Hayır. Mutluluğun yerinde kocaman bir hiç vardı. Oysa ben çok acılar, yokluklar, sıkıntılar çektim. Öyle günlerim oldu ki, yiyecek ekmek bulamadım. Ama o yokluğun içinde bile mutluydum. Belki midemin gıdasını bulmakta zorlanıyordum ama ruhum aç değildi. Onun gıdası vardı.

Annemi düşünüyorum da bütün gün sürekli çalışır çabalar; eve geldiği zaman ise durmadan içen, fıçı gibi, ağız küfürlerle dolu bir erkeğin kahrını çekerdi.

Sonra Alman arkadaşlarımız? Onların da annemden pek farkları yoktu. Ne kendilerini seven bir erkek ne bir çocuk ne candan dost, akraba... Hiçbir şeyleri yoktu. Olan her şey yapmacık, her şey sahteydi.

Almanya'da ihtiyar bir teyzemiz vardı. Hayatta onu sevecek hiç kimsesi yoktu. Sadece bir köpeği vardı ve sanki bütün

hayatı o köpekten ibaretti. Allah'a o köpek için çok dua ederdi. "Allah'ım! Hayatta bana teselli veren tek yaratık bu köpek. Bu köpeği benden önce öldürme. Eğer o benden önce ölürse, intihar ederim." derdi.

Kâinatın halifesi olan insanın hayatta bağlandığı tek şeyin köpek olması ne garip... Üstelik bu size verebileceğim örneklerden sadece bir tanesi. Oradaki insanların hayatlarının iç yüzü genelde hep böyle acıklı. Onların saadet dedikleri şey işte bu.

Bir zamanlar bir arkadaşım anlatmıştı. Çok iyi bir eğitim görmüş Alman bir hanım varmış. Bilmem kaç tane dil biliyormuş. Tanınmış bir firmada çalışıyor, çok da iyi bir maaş alıyormuş. Ama "Mutlu muymuş?" diye sorarsanız benden alacağınız cevap kocaman bir "hayır" olur.

Bir gün bu hanım, kapı komşusu (hiç eğitimi ve ekonomik özgürlüğü olmayan) Türk hanıma diyor ki: "Biliyor musun? Senin yerinde olmak için neler veririm." Tabii Türk olan hanım şaşırıyor. "Neden benim yerimde olmak istiyorsun ki? Benim ne mesleğim var ne de senin gibi kültürlüyüm. Bak, seni, her gün kapından lüks arabalar gelip alıyor. İşmiş, paraymış böyle sıkıntıların yok." diyor.

Alman hanım ise diyor ki: "Her şey para değil, tahsil hiç değil. Doğru, bunlar rahat yaşamak için hayatın bir parçası, bir araç, ama hayatta mutlu olmak amaçtır, bunlar amaç değil. Ben, sizin aile hayatınıza bakıyorum. Eşini sabah işe yollarken, onun, seni aldatmayacağından eminsin. Eşin de aynı şekilde senden emin. Bizler öyle miyiz? Eşimin ne zaman ne yapacağını kestirmem mümkün değil. Aynı düşünceler benim için de geçerli. Eşim de benden tam emin değil. Sadakat olmayınca da o ailede saadet olmuyor."

Zaten inancı olmayan bir kalbin, güneşin altında yanan bir çölden farkı nedir ki? Ama Allah'ın nuru ile dolu bir kalp durmadan filiz atıp boy veren bir ağaç misali devamlı yeşerir ve başka filizlerin yeşermesine de vesile olur.

Oysa bizler hayatımızın baharındaki gülleri, kendi ellerimizle kopartıp atıyor ve sonra da dikenler elimize batıyor diye sızlanıyoruz. Sonunda bize kalanlar yığınla elem, ahlar, oflar, faydasız pişmanlıklar oluyor. Ve en kötüsü ne biliyor musunuz? Yolun sonuna yaklaştığımız gerçeğinin karşımıza bir öcü gibi dikilmesi.

Koca bir ömrü gençlik uykusunda geçiren kardeşlerim! Gençliğin gaflet uykusundan ihtiyarlık sabahına uyandığınız zaman artık çok geç olabilir. Bir de bakarsınız ki gençlik gitmiş, pembe rüyalar görülmez olmuş, hayaller kaybolmuş. Vakit geçmiş, hayat yaprağı sararmış, solmuş. Sanki düştü düşecek gibi duruyor dalında. Günahlarla geçirdiğin, bitmez sandığın ömrün ha bitti ha bitecek. Hesap verme zamanı ha geldi ha gelecek.

“Yok. Daha önümde yaşanacak nice yıllarım var” mı diyorsun? Sana bu duyguyu veren, ebedi bu dünyada kalacağını sanıyor olman değil mi? Zaten şeytan da birçok insanı bu noktadan vurup tuzağına düşürmüyor mu? Hakikatte ne giden günler geri gelir ne de önüne bentler kurup durdurabileceğimiz bir şeydir ömrümüz. Unutmayalım ki ecelin ne zaman kapımızı çalacağı belli olmaz. O zaman, işte o zaman gerçeklerle burun buruna geldiğimiz zaman belki her şey bitmiş, imtihanı kaybetmiş oluruz. Ve duyduğumuz pişmanlık artık bize fayda getirmez. Kaçınılması imkânsız olan ecelin darağacına kendi ayaklarımızla ağır ağır yol alıp ölüm ağacındaki o korkunç ipi kendi ellerimizle boynumuza geçiririz.

Çok geç olmadan İslâm güneşi altında iman bahçesindeki gülleri dermeye ne dersiniz? Bir gül kadar taze, bir çiçek kadar hassas olan ömür dakikalarının kıymetini bilmeye ne dersiniz?

Zaten inancı olmayan bir kalp, akılsız bir baş, bu bedene yük değil mi?

SESSİZLİĞİ ÇINLATAN TELEFON SESİ

On altı yaşında, çocukluktan gençliğe adım atmak üzere olan bir genç kız... Akşam karanlığının yavaş yavaş yeryüzünü örttüğü saatlerde, acımasız bir adam tarafından hayallerine veda etmeye zorlandı... Ve o günden sonra bir daha hayatı boyunca mutluluğu tadamadı... Bütün bu yaşananlardan sonra, acılarından ona arta kalan baba sevgisine ve şefkatine muhtaç üç çocuktan sadece...

Yıllardır haber alamadığım, hayatımı mahveden adam, bir gece yarısı beni aradı.

Yine böyle hüzünlere boğulduğum, yalnızlığımı kendimle paylaştığım bir gece yarısıydı. Çocuklar yataklarında, derin uykudaydılar. Bense gecenin sessizliğini dinliyordum.

Birden, telefonun acı sesiyle kendime geldim. Zaten ol-
dum olası geç vakitlerde çalan telefonları uğursuzluğa yorardım. Kara bir haber gelecek diye ürkererek, korkarak açardım.

Telefondaki sarhoş, konuşmayı zor beceren adam benim ilk eşimdi. Kelimeleri zorlukla telaffuz ediyor ve bana "Sana çok haksızlık ettim, ama hiçbir zaman da sensiz mutlu olmadım. Beni affet." diyerek, âdeta yalvarıyordu. Hiç bekleme-

diğim bu telefon karşısında nutkum tutulmuş, ne diyeceğimi şaşırılmıştım. Hiçbir şey diyemeden öylece kaldım telefonun başında. Yıllar önce yaşananlar, gözlerimin önünden geçti. Benden neyi affetmemi bekliyordu? Bana yaptıklarını mı, çocuklarıma yaptıklarını mı? Henüz on yedi yaşındayken, kucağımda bir kız çocuğuyla beni buraya terk edişini mi bağışlayacağı mı umuyordu? Bize para yollamayıp, yıllardır aç, susuz bizi buralarda süründürdüğünü mü unutacaktım? Bizler açlık, sefillik çekerken, kendisinin orada basit kadınlarla düşüp kalktığını mı silmeliydim hafızamdan? Yaşanmış hangi acıyı çıkarabilirdim hayatımdan?

En önemlisi de, gençliğimi, hayallerimi, ümitlerimi ansızın çalıp götüren bu adamı nasıl affederdim?

Bizi yapayalnız, yabancı ellerde bırakıp giderken hiç bunları düşünmemişti. Hatta beni bazı insanların rahatsız ettiğini, sarhoşların kapıma dayanarak edepsizlik ettiklerini anlattığım zaman, "Ben sana hesap sormuyorum, sen de orada hayatını yaşa!" diye cevap verecek kadar adileşen, bayağılaşan bir adamı ben nasıl affedebilirdim? Ben kaç gece elimde sopayla sabahlara kadar nöbet bekledim, kaç gece korkudan ve stresten sinir krizleri geçirdim biliyor muydu, tahmin edebiliyor muydu acaba?

Telefonda o kadar zor konuşuyor ki... "Sana çok haksızlık ettim, ama sensiz bir gün bile mutlu olmadım, beni ne olur affet..." diye yalvardı.

O da anlamıştı sonunda, bir gecelik eğlencelerle mutlu olamayacağını; öyle yaşanan bir hayatta vefanın, sadakatin bulunmadığını... Ama artık bazı şeyleri düzeltmek, telafi etmek için çok geçti ve böyle olduğunu o da anlamalıydı. Hayatıma bir düzen vermişim sonunda... Hayatın acı-tatlı çok yönlerini

taniyip olgunlaşmıştım. Çocuklarıma hem babalık hem de anelik yapmıştım. Yıllardır beni sormayan, acılarımı paylaşmayan bir insanın şimdi hayatımı paylaşmaya hakkı yoktu.

Geçen yılları geri getirmek mümkün olmadığı gibi, yaşananları hafızadan silmek, affetmek de mümkün değildi.

Ben yaşadığım acıları kader-i ilahiden bilerek unutmıştum. Onların elemi gitmiş, lezzeti kalmıştı bende. Kimseye kin gdecek, düşmanlık besleyecek bir insan değildim. Bu yüzden acıdım telefonda çaresizce yalvaran o adama...

mr günahlar içinde zayi olup gitmişti. O mr ve gençliğin meyvelerinden elinde kalan elem verici günahlar, zillet verici elemeler, dalalet verici vesveselerdi. Bu ağır yük, hastalıklı kalp ve utanç verici yüz ile kabre yaklaşmış, pişmanlıklar bütün benliğini sarmıştı. Benim kızmama bile gerek yoktu. Kendimden çok ona acıdım.

Bir yerde yaşadıklarım, bana hayatı da öğretti. Hayat mektebinde musibetler beni eğitti ve en önemlisi de İslâm ile tanışma vesile oldu. Ne kadar çok musibetler, belalar yaşamış olsam da ben, eşime göre çok iyi bir durumdaydım. Çünkü o musibetlerin ardındaki güzelliği bulmuş ve huzura kavuşmuştum.

Ona, yine de kızmadım, kızamadım... Yumuşak ve uygun bir dille artık her şeyin üzerine bir perde çektiğimi, geçmişimi ve oradaki acıları geride bıraktığımı ve asla dönmek istemediğimi anlattım. Beni bir daha aramaması söyledim.

Bu konuşmadan sonra, ne kadar kararlı olduğumu fark etmiş olacak ki, bir daha aramadı. Yaklaşık beş ay önce vefat haberini aldım. Yakalandığı amansız bir hastalıktan kurtulamamış olduğunu öğrendim.

Belki size garip ve anlaşılmaz gelebilir, ama ölümü beni çok üzdü.

Gerçekten de şu çok bağlandığımız ve meftun olduğumuz dünya, kat'i bir yakîn ile anladım ki, haliktir (helâk olan) gider, fanidir ölü. İçindeki varlıklar dahi birbiri arkasından göçüp gider. Özellikle bizler gibi nefs-i emmareyi taşıyanlara şu dünya çok gaddardır, çok aldaticıdır. Bir lezzet verse, bin elem takar çektirir. Bir üzüm yedirse yüz tokat vurur.

Ebedî âlemlerin saadet saraylarını kazanmak için bize verilen bu ömrü, bu ahiret tarlasını ne yapıyoruz? Çok uzun ve hatta sonsuz zannedip, kısacık ömrümüzü günahlar içinde geçiriyoruz. Belki bu yüzden, Allah korusun, ahiretimiz azap içinde geçecek.

Bir hayatı kazanırken, diğerini ellerimizle itiyoruz.

Mesela benim ilk eşim... Her gece barlarda, pavyonlarda gününü gün etti de ne oldu? Sonu yine ölüm... Çok mutlu olduğumu zannetti belki. Bir kez olsun Allah'a kul olmak için gönderildiğini düşünmedi ve mutluluğu düşünmemekte aradı. "Biz buraya ahireti kazanmak için geldik. Bu tarlaya güzel şeyler ekelim." demedi. Ve sonunda o düşünmek istemediği, kaçtığı son onu yakaladı. Belki de kaybedenlerden oldu...

Oysa insan bir yolcu değil mi? Çocukluktan gençliğe, gençlikten ihtiyarlığa, ihtiyarlıktan kabre, kabirden haşre, haşirden ebede kadar yolculuğu devam etmiyor mu? Hem dünya hayatı için hem de ahiret hayatı için gerekli olan ihtiyaçları, Mülk Sahibi tarafından kendisine emaneten verilmemiş mi?

Ama ne acıdır ki insanoğlu cahilliğinden dolayı hepsini bu dünya için sarf ediyor. Oysa onların belki sadece bir tanesi bu dünya için, geriye kalan dokuz tanesiyse ahireti kazanmak için verilmiştir. Bunu her nedense anlamıyor veyahut anlamak istemiyorlar. Bir de böyle yaptıkları için kendilerini modern ve akıllı sayıyorlar. Böyle bir insan kendine akıllı diyebilir mi?

İşte ilk eşim de kendisine, ahireti kazanmak için verilen sermayenin hepsini dünya için saçıp savurarak, kabir kapısına hiçbir kazanç elde edemeden gidenlerdendi. Niyaz-i Mısri'nin

*“Bir ticaret yapamadım, nakd-i ömür oldu heba,
Yola geldim, lakin göçmüş cümle kervan bihaber.
Ağlayıp, nalân edip düştüm yola تنها, garip,
Dide giryan, sîne biryân, akıl hayran, bîhaber.”*

diyenlerdendi. Ah, o anlık eğlence yerlerinde eğlendiklerini zannedip de, zehirli balı şeytanın elinden yiyenler, kabir olduğunu hatırlasalar, o kabri hiç kimsenin inkâr edemeyeceğini anlayabilseler, acaba yine o zehirli balı yerler mi dersiniz?

İnsanların bu halleri, hayatını okuyup çok etkilendiğim birini hatırlatmıştı bana. Anadolu'nun sarp kayaları arasından çıkan cesur bir delikanlıydı o. O kadar cesur ve o kadar mertti ki Birinci Dünya Savaşı sırasında gönüllülerden bir fedai alayı kurarak düşmanla kahramanca çarpıştı. Ancak bu mücadelesi sırasında Ruslara esir düştü.

Yıllar süren esaret hayatından sonra yine hürriyetine kavuşmuş, İstanbul'a gelmişti.

Ne acıdır ki “Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam.” diyen bu zat için en acı olan şey, yıllar sonra döndüğü İstanbul'un İngilizlerin işgali altında olmasıydı.

Bu genç dava adamı Bediüzzaman'dır.

Bir gün İstanbul'da Kâğıthane şenlikleri düzenlenmektedir. Rum, Ermeni kadınları ve kızları, açık saçık kıyafetler içinde şenliklere katılırlar.

İşte Bediüzzaman da o şenlik günü, milletvekillerinden Seyyid Taha ve Hacı İlyas ile birlikte bir kayığa biner. Ve açık

saçık kıyafetler içinde şenliklere katılan Rum ve Ermeni kızlarının, kadınlarının yanlarından geçerler. Bediüzzaman başını kaldırıp bir defa bile bakmaz bu manzaraya. Arkadaşlarının ise nazarı bu genç dava adamının üzerindedir ve onun bu takdire şayan ahlâkını keyifle seyretmektedirler.

Sonunda arkadaşları derler ki: “Senin bu haline hayran kaldık. Etrafındaki kadınlara hiç bakmadın! Seni tebrik ederiz.”

“Gözümde ne cennet sevdası ne de cehennem korkusu var.” diyen o büyük insan bu söze karşılık, “Evet bakmadım ve bakmam da... Lüzumsuz, geçici, günahlı zevklerin sonucu acı ve pişmanlıkla doludur.” der.

Üzerinde düşünülmesi gereken ibret dolu bir söz, öyle değil mi? İşte o geçici zevklerin sonunda acı çekenlerden, pişmanlık gözyaşları dökkenlerden bir tanesi de eski eşimdi. Acı çekiyordu, yalnızdı. Günahlarının ağırlığı altında ezilmiş ve yaptıkları için pişman olmuştu. Ama bu son pişmanlık hissi ona ne kadar yarar sağlayabilmiştir, orası bilinmez.

İşte bu nedenle de ölüm haberini aldığım zaman onun adına çok üzuldüm. Şimdi siz bana, yaşadıklarını ne de çabuk unuttun, diyebilirsiniz. Şunu bilin ki unutmuş değilim. Belki bu söyleyeceğimi daha önce de söylemişimdir ama tekrar belirtmek isterim. Ben her şeyi Allah (celle celâluhû) rızası adına sevmeye çalışan ve belki diğer insanlara nazaran kendisine daha fazla sevebilme yeteneği bahşedilen biriyim.

Evet, ilk eşim çok sıkıntılar çekmeme neden olmuştu. Ama yine de namazlarımdan sonra ve diğer zamanlardaki dualarıma onu da dâhil ediyorum. Rabbimin onu affetmesi için yürekten yalvarıyorum. Çünkü, sonuçta kendisi öyle ya da böyle benim Müslüman olmama ve Türkiye'ye gelmeme vesile olmuştu. Bunu her zaman söylüyorum. Eğer ben Almanya'da

kalmış olsaydım yaşantımda hiçbir Şey değişmeyecek, bir Müslüman'la evli olan ve Müslümanlığını sadece isminde taşıyarak yaşayan bir kadın olacaktım. Düşündükçe anlıyorum ki; Müslüman olmak ve bu ülkeye gelmek benim için her Şeye değer. İşte; bu sebeple de diyorum ki Allah (celle cellh) ona rahmet etsin. Allah'ım onu affetsin. Bütün haklarım helal olsun.

ALMAN GÖZÜ İLE İSLÂM

Rahmetli annem çok dindar bir insandı. Gençlik yıllarında koyu bir Hristiyan'dı. Daha çocuk olmamıza rağmen bizi her pazar mutlaka kiliseye götürür, papazların vaazlarını dinletir, iyi bir insan olmamızı öğütlerdi. Bize Allah (celle celâluhû) ve İsa (aleyhisselâm), sevgisini veren annem olmuştur. Ama ne yalan söyleyeyim ne kiliseler ne papazlar ne de onların saçma sapan sözleri beni etkiledi. Anlattıklarını mantık terazimle tarttığım zaman beni tatmin etmezdi. Yine de, son nefesinde İslâm ile şereflenen annemden Allah razı olsun ki; bize bu din duygusunu, sevgisini ve önemini aşıladı. Bu sebepten olsa gerek, her zaman dine karşı çok merakım oldu ve mutlaka bir insanın dininin olması gerektiğini, dinsiz asla yaşanamayacağını düşündüm. "Ama bu dinin aklıma, mantığıma uyması ve bana saçma gelmemesi lâzım." derdim. Öyle bir din olmalı ki bana huzur vermeli, mutluluk vermeli. Kul olduğumu bana hatırlatmalı.

Ve İslâm aradığım o huzuru ve mutluluğu bana verdi.

İslâm, insanlığa gerçek insan olmayı öğretiyor. Her zaman her yerde doğru ve gerçekleri söyleyen, hayatında riya, yalan, hile, aldatma olmayan, fesatlıktan, hasetten uzak duran

insanlar olmamızı öğütüyor. Acılar karşısından sabretmemizi, ne şartlarda olursak olalım tevekkül etmemizi, Rabbimizin her zaman her yerde hazır ve nazır olduğunu, bizim için en iyi olanı O'nun bildiğini ve her olanda belki de bir hayır olabileceğini aklımızdan çıkarmamamız gerektiğini söylüyor.

İnsanın âciz ve fakir olduğunu hatırlatıp yalnız O'na el açtırap, yalnız O'na boyun büktürüyor. Bu din hak din olmaz da, ne olur?

Ailemizin huzuru ve saadeti için neler yapmamız gerektiğini, anne ve babaların çocuklarına karşı görevlerini anlatıyor ve Allah'a ve peygamberlere imanı, Allah sevgisini, Allah korkusunu, güzel ahlâkı vs. çocuklarımıza öğretmemizi emrediyor.

Yedi çocuk sahibi bir anne olarak diğer annelere şunu sormak istiyorum: "Neden daha fazla çocuk sahibi olmayı düşünmüyorsunuz?" Hanımların şunu söylediklerini duyar gibiyim: "Hayat çok pahalı... Onları nasıl besleyip büyüteceğiz?"

Bir Müslüman olarak bilmiyorlar ki, onları besleyip büyüten bir Yaraticıları var. Gerçekten bunu bilmiyorlar mı?

Anne sütü dediğimiz bebeğin sağlığı için çok gerekli olan, onun ihtiyaç duyduğu maddelerle dolu o muhteşem gıdanın, yalnız ve yalnız o minik yavru için merhametkârane gönderildiğini bilmiyorlar mı?

Demek ki onların rızıklarını düşünmek, anne ve babalar olarak bizim vazifemiz değil. Ama onları terbiye etmek, onlara dinlerini öğretmek bizlerin en büyük vazifesi... Biz onları nasıl besleyeceğimizi değil de onları cehennemden nasıl koruyacağımızı düşünmeliyiz aslında.

Şimdi "Evladını seviyor musun?" diye hangi anneye sorsak "Bu ne biçim soru? Elbette. Canımdan çok seviyorum." diyecektir. Madem çocuklarımızı seviyoruz, o zaman bu sev-

giyi ve şefkati doğru bir şekilde kullanarak onları iki dünyada da güzel bir yaşam sürmeleri için hazırlamalı, eğitmeli, dinî bilgilerle beslemeliyiz. Bu dünyadaki ateşten onları nasıl koruyorsak öteki dünyadaki ateşten de öyle ve hatta daha fazla korumalıyız. Aile hayatımızda da bir Müslüman hanıma yakışır şekilde şefkatle ve sevgiyle ailemizi sarıp sarmalamalı, en güzel örnek olan Efendimiz'in aile hayatını örnek almalı ve o güzel rehber, nasıl yaşamamızı öğütlemişse öyle yaşamalıyız.